MARISHA PESSL

YOUNG ADULT

DE VEGHE ÎNTRE LUMI

Din cinci prieteni, unul singur poate supraviețui.

Tu pe cine ai alege?

NEMIRA

MARISHA PESSL este autoarea romanelor *Night Film* şi *Special Topics in Calamity Physics,* bestseller-ul ei de debut, care a primit Premiul pentru Primul Roman de la Center for Fiction şi care a fost selectat drept una dintre cele mai bune zece cărţi ale anului de *New York Times Book Review.* Locuieşte în New York cu soţul său şi cei doi copii.

Vizitaţi-o pe Marisha online pe Marishapessl.com şi pe Facebook şi urmăriţi-o pe @marishapessl pe Twitter şi

Instagram.

MARISHA PESSL

DE VEGHE ÎNTRE LUMI

Original: *Neverworld Wake* (2018)

Traducere din limba engleză:
CORINA VASILE

virtual-project.eu

— 2018 —

Pentru David

„Uneori nu găseşti răspuns,
Uneori găseşti dragostea,
Uneori întunericul are dinţi,
Alteori ascunde porumbei.
Singurul lucru ce-l poţi aştepta de la viaţă,
Pe când păşeşti pe drumul ei întortocheat,
E că vei rămâne fără grai.
Şi-atunci? Întreabă pe cel ce ştie.”

J.C. GOSSAMER MADWICK, *Casa întunecată de la Cotitura Altundeva*

PARTEA ÎNTÂI

1

Nu mai vorbisem cu Whitley Lansing – şi cu niciunul dintre ei – de mai bine de un an.

Mesajul ei, care a sosit după ultimul meu examen, părea inevitabil, ca o cometă străpungând cerul nocturn, aducând un semn al sorţii.

Prea lung. WTF#deloc cool. Scuze. Din nou sindromul meu Tourette.

Cum a fost primul an? Super? îngrozitor?

Serios! Ne e dor de tine.

Am dezvăluit că gaşca vine în Wincroft de ziua mea.

Linda o să fie în Mallorca&ESS Burt se însoară în St Bart a treia oară. (Yoghin vegan)

Aşa că e al nostru în weekend. Ca anul trecut.

Poţi să vii? Ce zici, Bumble Bee?

Carpe noctem.

Trăieşte noaptea.

Era singura fată pe care o ştiam ce măsura din priviri pe toată lumea ca un model de la Dior, încotoşmănat în piele, şi care cita din latină ca şi cum ar fi fost limba ei maternă.

— Cum a fost la examen? m-a întrebat mama când a venit să mă ia.

— L-am încurcat pe Socrate cu Platon şi n-am mai avut timp la eseu, i-am răspuns, trăgând centura de siguranţă.

— Sunt sigură că te-ai descurcat foarte bine.

A zâmbit cu o privire precautà.

— Trebuie să mai facem şi altceva?

Am dat din cap.

Eu şi tata eliberaserăm deja camera de cămin. Eu returnasem manualele asociaţiei de studenţi ca să obţin

reducerea de treizeci la sută pentru anul următor. Colega mea de cameră era o fată din New Haven, pe nume Casey, care se ducea în fiecare weekend să-şi vadă prietenul. Aproape că nici nu o mai văzusem de când ne instalaserăm.

Sfârşitul primului meu an la Colegiul Emerson venise şi se dusese cu o tăcere indiferentă, rezervată în mod normal lichidăm de stoc a unui mini mall ieşit de pe piaţă.

— Se pune la cale ceva ciudat, ar fi spus Jim.

Alte planuri nu aveam pentru vară, decât să lucrez cu părinţii mei la *Cioara căpitanului.*

Cioara căpitanului – Cioara, aşa o numesc localnicii – este o cafenea gelaterie la malul mării, pe care o au părinţii mei în Watch Hill, Rhode Island, micul sat de pe coastă unde am crescut.

Watch Hill, Rhode Island. Populaţia: cunoşti pe toată lumea.

Străbunicul meu, Burn Hartley, deschisese prăvălia în 1885, când Watch Hill nu era decât un cătun pe stânci, unde veneau căpitanii de pe baleniere să se dezmorţească de pe mare şi să-şi ţină copiii în braţe prima oară, înainte să pornească iar spre Marele Necunoscut al Atlanticului. Portretul în creion al lui Burn atârna înrămat deasupra uşii de la intrare, dezvăluind privirea de nebun a vreunui scriitor de geniu decedat sau a vreunui explorator care nu s-a mai întors din Oceanul Arctic. Adevărul e, de fapt, că el abia citea, că prefera figurile familiare celor necunoscute şi uscatul mării. Altceva nu făcuse toată viaţa decât să administreze micul nostru restaurant de pe doc şi să îmbunătăţească reţeta pentru cea mai bună supă de scoici din lume.

Toată vara am pus îngheţată la cupă pentru puştani bronzaţi, în şlapi şi pulovere pastel. Veneau şi plecau în grupuri mari, sperioase, precum bancurile de peşti. Făceam cheeseburgeri şi sendvişuri cu ton, salată de varză şi milkshake-uri. Măturam nisipul de pe podeaua cu plăci albe şi negre, în şah. Aruncam şerveţele, ambalaje de

ketchup, pachete de sare, brăţări cu însemnul *peste 21 de ani,* pahare de limonadă Del's Frozen, broşuri cu petreceri de pescuit în larg. Puneam telefoane mobile pierdute lângă tejghea, ca să fie reperate uşor de proprietarii panicaţi, care dădeau buzna: „Mi-am pierdut... A... mersi, eşti cea mai tare!" Adunam biletele albastre, rupte, de la caruselul din 1893, localizat la câţiva paşi mai încolo, pe plajă, şi care, în loc de cai, înfăţişează sirene decolorate, fără faţă. Lucrul cu care se lăuda cel mai tare Watch Hill era că Eleanor Roosevelt fusese fotografiată călărind o sirenă roşcată, cu o coadă turcoaz pe post de şa. (Sătenii se amuzau de cât de enervată arăta în fotografie, cât de stânjenită şi îngropată de vie se simţea în fusta ei înfoiată, în straturi de plăci tectonice.)

Curăţăm sosul de grătar de pe coşurile de gunoi, resturile topite de Wreck Rummage de pe mese (Wreck Rummage e îngheţata preferată a oricărui copil, un amestec de cocă pentru fursecuri, castane, aluat pentru prăjituri şi bucăţele de ciocolată neagră). Dădeam cu Clorox, Fantastick şi Mr. Clean pe geamuri, pe tejghele şi pe clanţe, înlăturam sarea de pe midii şi scoici, lustruind-o pe fiecare în parte ca un negustor de nestemate care inspectează obsesiv smaralde. De cele mai multe ori, mă trezeam la cinci şi mă duceam cu tata să luăm fructele de mare când bărcile de pescuit trăgeau la mal, cercetând picioare de crab şi calcan, stridii şi bibani, trecându-mi mâinile peste cleştii şi picioarele lor mişcătoare, lipitori şi burţi iridescente. Compuneam versuri pentru coloana sonoră a unui film inventat, numit *Jaful de pe autostradă al Lolei Anderson,* desenând cuvinte, rime, feţe şi mâini pe şerveţele şi meniuri cu mâncare la pachet şi vârându-le în coşul de gunoi înainte să le vadă cineva. Mergeam la un grup de susţinere pentru adolescenţii în suferinţă, la centrul comunitar „North Stonington". Mai era doar un copil acolo, un băiat tăcut, pe nume Turks, al cărui tată murise de ALS (scleroză laterală amiotrofică). După două şedinţe nu s-a mai întors, lăsându-mă singură cu consilierul, o femeie nervoasă, pe care o chema Deb, care

purta costume bărbăteşti şi mânuia o carte groasă de şapte centimetri, *Managementul tristeţii la tineri.*

— „Scopul acestui exerciţiu este să construieşti un sens pozitiv în jurul relaţiei pierdute”, a citit ea din capitolul şapte, dându-mi o fişă de lucru *Scrisoare de rămas-bun.*

— „Pe pagina aceasta scrie un mesaj celui pe care l-ai pierdut, detaliind amintiri dragi, speranţe sau orice altă întrebare.”

Mi-a aruncat pe bancă un pix ros, pe care scria *staţiuni pe insula tabeego* şi s-a făcut nevăzută. O auzeam pe hol, certându-se la telefon cu un anume Barry, întrebându-l de ce nu venise cu o seară în urmă.

Pe *Scrisoarea de rămas-bun* am desenat un uliu cu ciocul deschis şi am scris nişte versuri dintr-un film animat japonez închipuit, despre un gând uitat, numit *Pierdut într-un cap.*

M-am strecurat apoi pe lângă ieşirea de incendiu şi dusă am fost.

L-am învăţat pe Sam cel Somnoros (un adolescent din Anglia, cu un căscat uriaş, venit în vizită la tatăl lui american) să facă prăjituri din scoici şi brânza pe grătar perfectă. O *ţii pe grătar la foc mediu, patru minute pe fiecare parte, şase felii de brânză cheddar de Vermont, două de fontina.* De 4 Iulie m-a invitat la petrecerea unui prieten al altui prieten. Spre consternarea lui, chiar mi-am făcut apariţia. Am stat lângă un felinar din podea, cu o bere caldă în mână, ascultând o conversaţie despre lecţii de chitară şi Zach Galifianakis, încercând să găsesc momentul potrivit ca să evadez.

— *Aceea,* apropo, e Bee, a spus Sam cel Somnoros. Chiar vorbeşte, jur.

N-am pomenit nimănui de mesajul lui Whitley, deşi era mereu într-un colţişor al minţii mele.

Era rochia nouă-nouţă, însă mult prea extravagantă, pe care o cumpărasem, dar nu o scosesem niciodată din sacoşă. O lăsasem pur şi simplu în fundul dulapului, împăturită în hârtie, cu bon şi etichetă şi cu intenţia de a o

returna.

Şi totuşi, exista o mică posibilitate de a-mi face curaj s-o îmbrac.

Ştiam weekendul zilei sale de naştere cum o ştiu pe a mea: 30 august.

Era vineri. Marele eveniment al zilei fusese apariţia unui câine vagabond, care hoinărea pe Strada Principală. Avea privirea bântuită a unui prizonier de război şi niciun element de recunoaştere. Era cenuşiu, lăţos şi tresărea când încercam să-l mângâi. Un claxon l-a făcut să aterizeze direct în tomberoanele din spatele *Ciorii căpitanului.*

— Vezi noroiul ăla uscat şi gălbui de pe labele din spate? E din partea de vest a Golfului Nickybogg, a anunţat ofiţerul Locke, încântat să aibă de-a face cu un mister, primul pe anul acela.

Câinele vagabond fusese pe buzele tuturor întreaga zi – ce să facem cu el, de unde vine – şi abia mult mai târziu m-am trezit gândindu-mă din nou la potaia care sosise în oraş din senin. Mă întrebam dacă nu cumva era vreun semn, un avertisment că urma să se întâmple ceva teribil, că nu ar trebui să urmez Calea Nebătută, incitantă şi misterioasă, ci pe cea bătută, largă şi bine luminată, drumul pe care-l ştim.

Dar atunci era prea târziu. Soarele apusese. Sam cel Somnoros plecase. Întorsesem scaunele din cafenea şi le pusesem pe mese. Scosesem gunoiul. Şi oricum, asta sfida natura umană. Nimeni, niciodată, nu a luat aminte la vreun semn când acesta a venit.

Mama şi tata credeau că îi însoţesc la Cinematograful „Dreamland” pentru maratonul de comedie clasică, aşa cum făceam în fiecare vineri.

— Să ştiţi că am planuri în seara asta, le-am spus.

Tata era încântat.

— Serios, Bumble? E grozav.

— O să merg cu maşina până în Wincroft.

Au amuţit. Mama tocmai întorsese plăcuţa cu *închis* la fereastră şi s-a întors, înfăşurându-se în geacă, deşi erau douăzeci şi patru de grade afară.

— De cât timp ştii de chestia asta? m-a întrebat.

— Nu de mult. O să am grijă. Mă întorc până la miezul nopţii. Sunt cu toţii acolo de ziua lui Whitley. Cred că o să-mi facă bine să-i văd.

— E o distanţă cam mare ca să conduci pe întuneric, a zis tata.

Mama arăta de parcă tocmai mi se dăduseră doar şase săptămâni de trăit. Uneori, când se supăra foarte tare, mesteca o gumă imaginară. Asta făcea acum.

— Mă confrunt cu o parte din suferinţa pe care am îndurat-o cu trecutul, am zis.

— Nu asta e ideea. Eu…

— E în regulă, Victoria.

Tata i-a pus mâna pe umăr.

— Dar doctorul Quentin a spus să nu te pui în situaţii stresante, care…

— Am căzut de acord că doctorul Quentin este un idiot, am adăugat.

— Doctorul Quentin chiar este un idiot, a replicat tata, dând din cap a regret. Ar fi trebuit să ne dea de gândit că numele lui e jumătate dintr-o închisoare de stat.

— Ştiţi că nu-mi place când vă aliaţi împotriva mea, a ripostat mama.

În acel moment, cineva – un petrecăreţ în pantaloni scurţi, de bumbac, care băuse prea multe beri negre la O’Malligan – a încercat să deschidă uşa.

— Am închis, s-a răstit mama.

Aşa am ajuns să conduc anticul Dodge RAM verde al tatei, cu ţeava de eşapament emfizem, optzeci de kilometri pe coasta din Rhode Island.

Wincroft.

Numele semăna cu al unui roman prăfuit, plin de fantome şi oameni nebuni. Conacul era o adunătură lăbărţată de cărămizi roşii, turnuleţe, grădini şi ornamente cu ciori, construit în anii ’30 de un Mare Vânător Alb care, pare-se, era prieten cu Hemingway şi Lawrence al Arabiei. Cutreierase lumea ucigând creaturi frumoase şi astfel

Wincroft, proprietatea lui de vară, nu fusese niciodată locuită mai mult de câteva săptămâni în şaizeci de ani. Când cel de-al doilea fost tată vitreg al lui Whitley, ciudatul Burt – adesea numit E.S.S. Burt – l-a cumpărat prin executare silită în anii ’80, a renovat interioarele într-un stil nefericit, pe care Whitley îl numea „dacă Madonna ar umple-o de vomă pe Cyndi Lauper.”

Totuşi, nu era ieşit din comun să deschizi un dulap cu sertare în podul cu mansardă sau vreun cufăr mucegăit şi să găseşti fotografii cu străini ce ţineau strâns puşti şi purtau blănuri de vulpe sau vreo ciudăţenie împăiată – un dihor, o broască roşie sau alt rozător dintr-o specie necunoscută. Asta făcea ca fiecare vizită la Wincroft să aibă aerul misterios al unei expediţii arheologice, ca şi cum peste tot în jurul nostru, în podele, pereţi şi tavane, o civilizaţie necunoscută aştepta să fie descoperită.

— Noi suntem propriul nostru gunoi, a zis Jim odată, scoţând o şopârlă împăiată dintr-o cutie de pantofi.

După ce am ieşit de pe şoseaua principală, drumul până acolo a devenit întortocheat şi ameţitor, ca şi cum ar fi încercat să te zguduie. Coasta din Rhode Island – nu partea simandicoasă din zona Newport, cu stânci ascuţite şi vile colosale, care priveau de sus bărcuţele din port, ci restul – era aspră şi surpată, molcomă şi arsă de soare. Pe plajă era un căutător de comori, bătrân şi fără adăpost, într-un tricou decolorat, care nu-şi amintea unde dormise cu o noapte în urmă. Iarba era sârmoasă şi ofilită, drumurile uscate şi cu crăpături, cu semne de trafic şterse şi semafoare nefuncţionale. Podurile se arcuiau deasupra mlaştinilor înainte să se prăbuşească epuizate de cealaltă parte a drumului.

Încă aveam numerele lor de telefon, dar nu voiam să sun. Nu ştiam nici măcar dacă vor fi acolo. În toate aceste luni, planurile lor ar fi putut să se schimbe. Puteam să sun şi să nu-mi răspundă Whitley, ci al doilea ei fost tată vitreg, Burt, E.S.S. Burt, cu părul lui mult prea lung, cenuşiu şi ondulat; Burt, care cu un milion de ani în urmă scrisese un cântec pentru o tragică poveste de iubire ce-l

avea ca protagonist pe Ryan O’Neill şi care fusese nominalizat la Oscar. Sau poate că erau toţi acolo. Poate că voiam să le văd privirile când dădeau ochii cu mine, priviri pe care nu le exersaseră.

Apoi, dacă nu ştiau că vin, mă puteam întoarce din drum. Mai aveam timp să-mi însoţesc părinţii la „Dreamland”, să văd *His Girl Friday,* după care să mergem la „Shakedown” să mâncăm prăjituri cu raci şi stridii, să-l salut pe proprietar, pe Artie, şi să mă prefac că nu-l aud şoptindu-i tatei când mă duc la baie „Bee începe să îşi revină”, de parcă aş fi fost un cal de curse rănit, pe care se hotărâseră să nu-l eutanasieze. Nu că ar fi fost vina lui Artie. Era reacţia normală când oamenii aflau ce se întâmplase: iubitul meu, Jim, murise în clasa a douăsprezecea.

Moartea subită a Iubirii Vieţii Tale n-ar trebui să se întâmple când eşti adolescent. Dacă se întâmplă, totuşi, ar fi bine să fie din cauza unuia dintre cele Top Trei Motive Raţionale să Mori Tânăr: A. Accident de Maşină. B. Cancer. C. Sinucidere. Astfel, după ce ai selectat una dintre opţiuni, cel mai apropiat adult ar putea să-ţi direcţioneze imediat atenţia către varietatea de filme (multe avându-l ca protagonist pe Timothy Hutton) şi cărţi de self-helf care să te înveţe să Faci Faţă.

Dar ce faci când moartea iubitului tău rămâne nesoluţionată şi tu stai şi te holbezi la o gaură neagră de vinovăţie şi de necunoscut?

Nu există niciun film şi nicio carte care să te ajute.

Poate doar *Exorcistul.*

Dacă nu aş fi apărut în seara asta, vechii mei prieteni ar fi venit şi ar fi plecat de la Wincroft şi asta ar fi fost tot. Să nu apar ar fi fost ca şi cum aş fi împins ultima oară vechea barcă de jucărie din copilărie şi aş fi dat ultima vâslă, care ar fi trimis-o cu adevărat să plutească în derivă spre mijlocul lacului, departe de mal, pe veci pierdută.

Şi atunci n-aş mai afla niciodată ce s-a întâmplat cu Jim.

Conduceam mai departe.

Drumul întortocheat părea că mă trage după el, fagi îngălbeniţi rămâneau în urma mea; un pod; priveliştea neaşteptată a unui golf în care se îngrămădeau bărci cu pânze albe, înalte, ca o herghelie de unicorni care pasc înainte să dispară. Nu-mi venea să cred cât de bine îmi aminteam drumul: stânga la Exxon, dreapta la Elm, chiar la semnul Stop, unde joci zaruri cu Moartea, rulote obosite, cu rufe puse la uscat şi roţi dezumflate în curte. Apoi copacii au făcut loc respectuos celui mai frumos sărut dintre cer şi mare la asfinţit, presărat cu dungi portocalii şi roz.

Şi iată. Poarta de fier cu blazoane în *W.*

Era deschisă. Felinarele erau aprinse.

Am luat curba şi am accelerat, crengi de stejar zburând ca panglicile desprinse dintr-o coadă de cal, vântul vuia prin ferestrele deschise. O altă curbă şi a apărut conacul cu ferestrele vii şi luminate, din plăci şi cărămizi mari, roşii, cu ornamente în formă de cioară, cocoţate pentru totdeauna pe acoperiş.

Când am oprit, aproape că m-a pufnit râsul, văzând cele patru maşini parcate acolo, una lângă alta. N-am recunoscut niciuna – doar Honda Accordul Marthei, ce avea pe claxon un abţibild cu relativitatea generală. Dacă aş fi fost supusă presiunii, aş fi putut, cu puţin efort, să asociez celelalte maşini cu proprietarii lor.

Mă schimbasem atât de mult. După cum arătau maşinile, ei nu se schimbaseră.

M-am uitat în oglinda retrovizoare să văd cum arăt şi imediat am fost oripilată: o coadă de cal neîngrijită, buzele crăpate, fruntea lucioasă. Arătam de parcă aş fi alergat la maraton şi aş fi ajuns ultima. Mi-am şters faţa cu nişte şerveţele de hârtie pe care le ţinea tata în uşa maşinii, m-am ciupit de obraji şi mi-am îndesat după urechi şuviţele rebele de păr castaniu. Apoi am sărit pe treptele de piatră şi am bătut cu mânerul de alamă sub formă de leu.

Nu s-a întâmplat nimic.

Am sunat la uşă o dată, de două on, de trei ori, într-o singură mişcare nebună, spasmodică, întrucât ştiam că,

dacă aş fi ezitat vreun pic, mi-aş fi pierdut tot curajul. M-aş fi scufundat precum o gheată pierdută, prinsă într-o capcană pentru homari, direct pe fundul mării.

Uşa s-a deschis.

Era Kipling. Purta o perucă roz până la bărbie, un tricou polo albastru, bermude şi şlapi. Era extrem de bronzat şi molfăia un pai roşu pentru amestecat băuturi, care i-a căzut din gură când m-a văzut.

— Doamne, Dumnezeule, trăsneşte-mă! a rostit el cu accent tărăgănat, specific plantaţiilor de bumbac.

2

Marile intrări în scenă nu se întâmplă în viaţa reală. Nu aşa cum îţi doreşti.

Ce îţi doreşti tu e o combinaţie între o telenovelă columbiană (ţipete, feţe crispate, rimel care curge) şi un moment de la Oscaruri al lui Meryl Streep (dialoguri întrerupte, îmbrăţişări, toată lumea adunată acolo, cântând în armonie).

Dar ele sunt stânjenitoare.

Apariţia mea neaşteptată la Wincroft era o torpilă ţintită prost. Nu luase foc la timp şi acum plutea fără noimă, explozivă, dar fără ţintă. Stând în holul de la intrare, sub candelabru, în pantaloni scurţi din blugi, adidaşi, un tricou pătat cu Wreck Rummage, mă simţeam ridicolă în comparaţie cu ei, care erau strălucitori şi proaspăt spălaţi. Nu trebuia să vin.

Mergeau la un concert punk rock cu casa închisă, la „Able Seaman”, în Newport, barul de pe plajă, unde petrecuserăm multe sfârşituri de săptămână în clasa a douăsprezecea, cu buletine false şi permise de weekend, aşa că m-au întâmpinat, dar în acelaşi timp se pregăteau să plece. Era o senzaţie oribilă de zăpăceală, alături de conversaţii fără noimă.

Mai întâi, Kip m-a îmbrăţişat. Apoi m-a supravegheat politicos, de parcă am fi făcut turul unui muzeu de artă, iar eu eram un tablou mic şi insignifiant, despre care tortorocea un ghid.

A apărut şi Whitley, alergând spre mine.

— Doamne, Beatrice! a făcut ea un semn de sărut în aer. Chiar ai venit. Uau!

Era şi mai izbitor de frumoasă decât mi-o aminteam: cizme înalte, din jeans, cu toc subţire, o cămaşă largă, cu buze din paiete pe piept, pantaloni scurţi, negri, cu franjuri, parfum de gardenie şi piele. Am fost frapată de apariţia ei de revistă şi mi-era greu să cred că fusese cândva cea mai bună prietenă a mea. Nenumărate nopţi la

Liceul Darrow-Harker din Warwick, Rhode Island – căminul Cruciaţilor – stătusem treze după ora de stingere, cu obrajii punctaţi cu cremă pentru coşuri, cu şosete de lână în picioare. Îi spusesem lucruri pe care nu le mai povestisem nimănui. Acum părea ca o scenă desprinsă dintr-un alt film.

— Ce mai faci, Bee? m-a întrebat, strângându-mi tare mâna.

— Bine.

— Asta e cea mai *frumoasă* surpriză. Adică, aş putea – sunt – o, *la naiba!* Trebuie să aducem înăuntru pernele din curte. Au zis că plouă, nu?

Apoi a plecat în grabă, cu părul blond unduindu-i-se pe spate.

— Kip avea dreptate, a strigat ea, pe când dispărea în bucătărie. A zis el că o să apari de nicăieri, ca un personaj pe care lumea îl crede mort, dintr-un film cu Jake Gyllenhaal, dar noi i-am spus că e nebun. Avea impresia că preferi să mori decât să mai vezi pe vreunul dintre noi. Acum îi datorez cam cincizeci de dolari.

— O sută de dolari, a intervenit Kip, ţinând un deget sus. Nu încerca să scapi! Cel mai mare defect al tău e că nu îţi plăteşti datoriile, Lansing.

— Ce? Ia stai. Trebuie să-i dăm lui Gandalf Prozacul, altfel, o să facă pipi peste tot.

— Gandalf e deprimat, mi-a explicat Kip, dând din cap pretenţios. De asemenea, suferă de personalitate multiplă. E un dog german care se crede câine de buzunar.

— Îl ştiu pe Gandalf, i-am reamintit repede.

— *Beatrice.*

Cannon alerga pe trepte în jos, desculţ, cu adidaşii Puma în mână. S-a oprit în capătul scărilor, măsurându-mă din ochi cu un zâmbet cald.

— Nu pot să cred! Sora Bee în persoană! Ce mai face Dumnezeu?

— Amuzant!

Şi el arăta altfel. Purta hanoracul gri, cu glugă, în stilu-i caracteristic, dar nu mai era lălâu şi acoperit cu pudră

portocalie Cheez-Its, după ce îl purtase două săptămâni la rând în sala calculatoarelor din subsolul arctic al Liceului Darrow. Era din caşmir. Cannon devenise celebru când, în clasa a zecea, descoperise un virus în sistemul de operare OS X de la Apple: când apăsai din greşeală anumite taste, îngheţa ecranul, iar desktopul se transforma în peisajul de iarnă suprarealist al temei de fundal de la Apple. A botezat virusul Colivia lui Cannon, ceea ce l-a propulsat pe prima pagină a un milion de bloguri din Silicon Valley. Din câte auzisem ultima oară, studia IT la Stanford.

A sărit de pe scări şi m-a îmbrăţişat. Mirosea a podea de lemn scumpă.

— Cum e la facultate? Ce mai fac mama şi tatăl tău? Mai ţin gelateria aceea mică?

— Da.

Se holba la mine cu o expresie intensă şi de nepătruns.

— Ador locul ăla.

— Salut, Bee! s-a auzit o voce solemnă

Întorcându-mă, am zărit-o pe Martha. Se uita la mine, clipind din spatele ochelarilor cu lentile groase ai unui om de ştiinţă trăsnit, ce îi creau privirea aceea fixă, atotcuprinzătoare şi amplificată pentru care era celebră. Renunţase la cămăşile cu guler kaki şi pătrăţoase, iar acum purta jeanşi negri, rupţi şi un tricou larg, pe care scria ceva în germană: *torschlusspanik.* De asemenea, îşi vopsise albastru electric părul şaten şi subţire.

— Bună! am zis.

— Incredibil! Nu te-ai schimbat deloc, a replicat Kip tărăgănat, cu zâmbetul ca un năsturel pe o tapiserie pretenţioasă într-o cameră de zi. Te congelezi în vreun experiment de criogenie? Nu e corect! Eu am picioare de cioară şi gută.

Whitley a venit înapoi, evitându-mi privirea şi luând poşeta Chanel.

— Vii cu noi, nu?

Şi-a pus pantofii Lanvin, fără toc, în picioarele ei îngrijite, părând foarte puţin încântată de idee.

— De fapt, eu…

— Bineînţeles că vii, a intervenit Cannon, aruncându-şi braţele pe umărul meu. Îţi fac rost de un bilet. Sau o să iau pe cineva la rost pentru un bilet. Vedem cum facem.

— *Laissez Ies bons temps rouler!* a zis Kip, ridicând paharul.

În timp ce ne aliniam spre ieşire, s-a lăsat o tăcere mare cat întinderile de teren din Texas, se auzeau doar paşii noştri pe trotuar şi vântul ce răscolea copacii. Inima îmi bătea cu putere, eram aprinsă la faţă. Nu-mi doream decât să merg la maşină şi să plec de acolo cu o sută şaizeci de kilometri la oră, să mă prefac că nimic din toate astea nu se petrecuse.

— Luăm două maşini? a întrebat Martha.

— Suntem cinci, a răspuns Whitley. Ne înghesuim într-a mea.

— Promiţi că te uiţi în oglinda aia retrovizoare măcar o dată, copile? a întrebat Kip.

— Ce haz ai!

Ne-am îngrămădit în Jaguarul ei verde, decapotabil. Whitley, cu o privire severă – care însemna că avea emoţii – a apăsat nişte butoane pe ecranul de la bord. Motorul a tuşit elegant şi jumătatea de sus a maşinii a început să se descojească precum un ou pus la clocit. O clipă mai târziu, goneam pe alee, Whitley accelerând ca un şofer veteran de NASCAR, virând prin iarbă, tăind-o prin rododendroni. Eu eram în spate, între Kip şi Martha, încercând să nu mă aplec prea tare către niciunul.

Kip îşi rotea peruca roz în aer.

— Ah! a ţipat el, cu capul înapoi, iar peruca a aterizat pe alee, în spatele maşinii. După o lungă absenţă, trupa e din nou împreună! Hai să nu ne mai despărţim niciodată! Să facem înconjurul lumii!

Şi solistul? Nu puteam să nu mă întreb în timp ce mă uitam la el.

Nu cumva uiţi de Jim?

Trupa care cânta în deschidere începuse deja când am ajuns. N-aveam timp să vorbim. Împingeam frenetic prin

mulţimea de afară, în timp ce Whitley îl aborda pe tipul de la intrare. Martha a intrat să ocupe o masă, iar Cannon se învârtea prin zonă, întrebând nişte tipi raşi în cap, care miroseau a Budweiser, dacă aveau vreun bilet în plus. Iar eu am rămas înghesuită şi fără scop lângă bara de securitate.

— Intraţi numai voi! am strigat la Kip, care apăruse lângă mine.

— Taci!

Şi-a încolăcit braţul de al meu.

— Acum, că te-am găsit din nou, nu te mai lăsăm să pleci. Sunt lipitoarea ta, copile. Descurcă-te!

Am râs. Părea începutul primei discuţii adevărate din seara aceea.

Eu şi Kipling fuseserăm dintotdeauna apropiaţi. Lungan şi subţire, cu părul ruginiu şi o „faţă de gentleman antic” – aşa cum se descria singur –, era cea mai amuzantă persoană pe care o cunoscusem vreodată. Era excentric şi ciudat, ca un talisman rupt pe din două, găsit pe raftul prăfuit din fundul unui magazin de antichităţi şi care te duce cu gândul la o istorie sfâşietoare şi la noroc. Era gay, deşi pretindea că e mai interesat de o poveste bine spusă decât de sex şi vedea Liceul Darrow mai mult ca pe un club country decât ca pe o instituţie în care trebuia să înveţe ceva. O întâlnire de studiu la bibliotecă alături de Kipling însemna tot timpul întreruperi, ca să-şi spună anecdote şi observaţii despre viaţă, despre prieteni şi despre lungul şir de personaje spumoase care populau micul său oraş natal, Moss Bluff, Louisiana – ca şi cum nu ne-am fi aflat în separeuri lipicioase, stresaţi din cauza examenelor finale, ci ne-am fi relaxat pe o verandă, alungând muşte. Deşi era la fel de bogat ca ceilalţi („depozit bancar din departamentul defuncţilor”), avusese o „copilărie ratată”, aşa cum o numea el, din cauza mamei sale înfricoşătoare, Momma Greer.

Prea puţine se ştiau *de fapt* despre Momma Greer, în afara detaliilor pe care Kipling le scăpa ca pe un pumn de confetti, pe care îi plăcea să le arunce în aer fără

avertisment. Când era bebeluş, îl încuia singur zile întregi în Camera 2 a motelului Royal Sonata („la subsol, lângă tonomate, ca ea să se poată strecura fără să plătească”), nu mânca altceva decât o mână de biscuiţi şi nu avea niciun tovarăş, în afară de Delta Burke, care vindea brăţări pe QVC. Din cauza neglijenţei ei, Kipling a fost atacat de un pitbull legat în spatele unei curţi, care i-a muşcat trei degete de la mâna stângă şi i-a lăsat „o mini muşcătură de rechin” pe bărbie – desfigurări pe care el le etala ca pe o decoraţie. „Spune-mi pur şi simplu Fantoma de la operă”, zicea el, fluturându-şi voios prin faţă mâna mutilată.

Când tribunalul l-a scos, în sfârşit, de sub tutela mamei, trimiţându-l să locuiască cu o mătuşă infirmă, el a continuat să fugă de acolo, încercând să se întoarcă la Momma Greer.

Din câte auzisem ultima oară, se afla într-un ospiciu din Baton Rouge.

Voiam să-l întreb cum fusese anul pentru el, dar în acel moment a venit Whitley, în stilul ei caracteristic şi, fără o vorbă, m-a apucat de mână, împingându-mă prin mulţime. Făcuse o înţelegere cu portarul. M-a lăsat să intru fără bilet, ştampilându-mi mâna şi într-o clipă eram la masa rezervată din faţă, cu ochii la o fată cu păr sârmos, care se voia a fi Kurt Cobain.

Era ciudat. Toboşarul semăna cu Jim. Nu eram sigură dacă mai observase cineva, dar semăna cu fratele mai mic al lui Jim, cu ochii lui de ciocolată cu lapte şi părul ciufulit, cu aerul lui jalnic de prinţ alungat. Era asurzitor înăuntru, prea tare ca să vorbeşti, aşa că ne zgâiam toţi la trupă, pierduţi în marasmul propriilor gânduri.

Poate că doar eu mă simţeam pierdută. Poate că avuseseră cu toţii experienţe incredibile la facultate, care le diminuaseră pe cele din liceu şi transformaseră însăşi moartea lui Jim într-un tricou decolorat, spălat de zece mii de ori.

Odată, cândva, la Darrow, ei fuseseră familia mea. Ei au fost primii mei prieteni adevăraţi, un grup de oameni atât de efervescenţi şi de loiali şi, asemenea unui copil născut

într-o mare dinastie, nu puteam să nu mă mir de norocul meu. Eram un club, o societate secretă pe care toţi ceilalţi elevi de la Darrow o priveau cu invidie – nu că ne-ar fi păsat vreun pic. Prietenia, atunci când e profundă, te face orb la restul lumii. E ţara ta exclusivistă, cu graniţe pecetluite, distribuire nedreaptă a vizelor şi o cultură bogată, pe care niciun străin n-o poate înţelege. Să fiu ruptă de ei, exilată prin propria mea voinţă, aşa cum fusesem cu un an în urmă, părea ceva fără noimă, o existenţă temporară a valizelor, a camerelor închiriate şi a drumurilor pe care nu le ştiam.

Moartea lui Jim fusese cutremurul care înghiţise oraşe.

Deşi anul trecut fusesem sigură că prietenii mei ştiau mult mai multe decât lăsau să se vadă, ştiam totodată că adevărul era tot mai greu de atins cu fiecare zi care se ducea. Verificasem snapchatul lui Whitley şi, din când în când, îi vedeam pe cei patru împreună. Păreau atât de fericiţi, atât de relaxaţi.

De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Şi totuşi, acum vedeam că atmosfera dintre ei se schimbase.

Kip bătea darabana pe masă cu mâna lui desfigurată, Whitley îşi verifica telefonul. Martha părea să aibă o stare neobişnuit de proastă, dând pe gât shoturi pe care barmanul continua să le trimită la masa noastră – ceva ce se numea Scufundarea *Generalului Grant,* cu gust de ulei neprocesat. Am surprins-o cu ochii aţintiţi spre mine, o expresie vag acuzatoare. I-am zâmbit înapoi, dar s-a întors într-o parte ca plantele acelea din junglă ce tresar la cea mai mică atingere, refuzând să se mai uite la mine. O dată, când Cannon s-a aplecat să-i şoptească ceva lui Whitley, i-a dat părul după ureche, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă sunt iar împreună. Era mai degrabă un obicei.

Când trupa care cânta în deschidere a terminat, am vrut să dispar. Am vrut să iau un taxi înapoi spre Wincroft, să urc în maşina tatei, să pornesc şi să nu mă mai uit în urmă. Ce aşteptam – ca adevărul să fie chiar acolo, evident ca o buruiană uriaşă, care creşte printre lalele, aşteptându-mă

pe mine să o smulg?

Dar am rămas. Am rămas şi la a doua trupă şi la trupa de după. Am băut paharele de Moscow Mules pe care Whitley mi le-a pus în faţă. L-am lăsat pe Kipling să mă ridice în picioare şi am dansat Charleston cu el şi foxtrot, lăsându-l să mă învârtească printre petrecăreţii de plajă, hipsteri şi motociclişti, sub lămpile de hârtie, tremurânde, şi posterele cu nave scufundate.

Încă puţin, mă gândeam, *şi-l aduc în discuţie pe Jim.*

Când a terminat şi următoarea formaţie, Whitley a vrut să ne întoarcem la Wincroft, numai că nu-l puteam găsi pe Cannon. Din câte am aflat, era pe aleea din spatele barului, ajutând o fată care băuse prea mult şi leşinase lângă ieşirea de incendiu.

— Uite-l şi pe Lancelot! a remarcat Whitley.

Cocoţaţi lângă bară, îl urmăream pe Cannon căutându-i pe prietenii dispăruţi, găsind poşeta, sandalele şi iPhone-ul fetei, eficient ca un lobbyist de la Capitol Hill. I-a localizat chiar şi agrafa, i-a prins părul la loc, ca să nu mai vomite pe el, ceea ce le-a făcut pe prietenele recent detectate ale fetei să se uite la el, mirate.

— Tu eşti om, frate?

— Ai prietenă?

— Cine *eşti?*

Cannon şi-a trecut mâna prin păr.

— Sunt Batman.

— Iar începe! a oftat Whitley.

Cannon nu era arătos. Era subţire, cu păr blond-închis şi trăsături şterse. Avea însă o intensitate nucleară, ce nu înceta să uimească atunci când se dezlănţuia asupra lumii. Mişcându-se ca un ion bine încărcat, cu puterea unei mitraliere, în prima săptămână din clasa a noua la Darrow, Cannon a spart reţeaua de internet a şcolii ca să-i dezvăluie hibele (devenind gurul tehnic *de facto* al liceului). A modernizat grădina cu sculpturi în paragină şi sala de lupte. Era şef de clasă şi organiza marşuri, maratoane şi strângeri de fonduri pentru speciile pe cale de dispariţie şi drepturile fetelor. Cannon era primul care

recunoştea că firea lui extravertită, sociabilă şi activismul lui erau o compensaţie pentru că fusese un tocilar al calculatoarelor în copilărie, idolatrizând filmele lui Spielberg, cântecele pop din anii optzeci ai formaţiei The Cure şi ale lui Ray Kurzweil, neavând niciun prieten despre care să vorbească, cu excepţia unei muşte imaginare, pe nume Pete, care locuia în calculatorul lui. Era adoptat şi fusese crescut de o mamă singură, judecător la Curtea Superioară din California. Deşi, la prima vedere, faptul că o avea iubită pe Whitley Morrow – învingându-i pe băieţii din clubul country de la Darrow, care deţineau titulatura de al III-lea şi aveau nume mijlocii precum Chesterton – părea să fie o greşeală, ca atunci când o prinţesă rămâne cu un tip oarecare, cu cât îl cunoşteai mai bine pe Cannon, cu atât înţelegeai mai clar că rolul de prinţ era mult prea neînsemnat pentru el. El era regele – sau, cel puţin, asta ţintea. Era cea mai ambiţioasă persoană, la modul discret, pe care o cunoscusem vreodată.

— Mai sunt şi alte domniţe pe care trebuie să le salvezi? a întrebat Whitley, în timp ce Cannon păşea în urma noastră, după ce le ajutase pe fată şi pe prietenele ei ameţite să urce într-un Uber.

Şi-a desfăcut braţele, parodiind un gest de triumf.

— Barmanul pare c-a prins o răceală. Dar nu. Mi-am terminat treaba aici.

— Slavă Domnului, că am nevoie să-mi fac somnul de frumuseţe! a zis Kip cu un căscat.

Ne-am înghesuit în Jaguar.

Problema era însă că, deşi Whitley apăsa pe butoanele de pe ecranul de la bord, capota tot nu se ridica. Nu se ridica nici manual.

Cannon s-a oferit să conducă, dar Whitley insista. A început să plouă atât de tare, că era mai multă apă în aer decât aer propriu-zis. Cursa de treizeci şi cinci de minute până acasă a fost un adevărat coşmar, înghesuiţi toţi pe bancheta din spate, băuţi şi îngheţaţi. La un moment dat, Martha a vomitat pe picioare, iar noi dârdâiam sub trenciul sinistru London Fog al lui E.S.S Burt, pe care Whitley îl

găsise în portbagaj. Whitley a început să plângă că nu vedea drumul. Mergând cu viteză într-o curbă, aproape că ne-am lovit de un camion.

Şoferul a claxonat. Whitley a smucit volanul, iar roţile au scârţâit. Am ţipat cu toţii; ne-am rostogolit pe şosea, am aterizat într-un şanţ, iar Kip s-a lovit de scaunul din faţă. După ce a omorât motorul, Whitley plângea cu sughiţuri, urlând la Cannon că era vina lui, că trebuia, ca de obicei, să impresioneze nişte fete ca să-şi păcălească neîncrederea în sine cinci minute şi că acum era să murim cu toţii. I-a smuls şapca de baseball din cap şi a aruncat-o în întuneric. Apoi a ieşit afară împleticindu-se, strigând că o să găsească o maşină care s-o ducă acasă şi a alergat spre pădure. Aveam senzaţia că accesul ei de furie se datora ploii şi faptului că aproape făcuserăm un accident – dar şi din cauza mea, că apărusem eu din senin.

Cannon s-a dus după ea. Câteva minute mai târziu, a adus-o înapoi. Plângea şi avea gluga pe cap. A aşezat-o cu grijă pe scaunul din faţă, de parcă era o pasăre cu aripa rănită, şoptindu-i:

— O să fie bine, Urlăţico.

Cannon a fost cel care ne-a adus acasă.

În timp ce urcam spre Wincroft, uzi leoarcă şi beţi, m-am simţit pentru prima dată normal. Era ca în zilele bune. Slavă Domnului pentru acoperişul defunct al decapotabilei! Văzând moartea cu ochii, spărseserăm gheaţa. Eram ameţiţi şi ne clănţăneau dinţii în timp ce ne aruncam hainele ude, pe care le-am lăsat grămadă pe jos şi cărora Gandalf le dădea ocol, urlând. Whitley a dispărut la etaj. Martha stătea în genunchi, sprijinindu-se în mâini lângă şemineu şi bolborosind „nu-mi simt picioarele". Cannon a coborât în pivniţa de vinuri şi s-a întors cu două sticle de Chivas Regal Royal Salute, din care turna în pahare roz, de şampanie. Whitley a aruncat un morman de halate de baie albe pe canapea, ca pe nişte cadavre.

— N-am mai fost aşa de speriată în viaţa mea, a zis ea chicotind.

Atunci s-a auzit soneria.

Eram cu toţii în picioare, holbându-ne unul la altul, stupefiaţi. Număram în gând. Eram toţi acolo.

— Atunci, să sune cineva la „Vânătorii de Fantome”, a insinuat Martha.

— Mă duc eu, s-a oferit Cannon.

A făcut un salut neglijent şi a dispărut în holul de la intrare. Niciunul dintre noi nu a zis nimic, ascultam, se auzea doar ploaia bătând pe acoperiş.

Peste un minut a reapărut.

— E un moşneag. Are vreo două sute de ani.

— E Alastair Totters, a replicat Martha.

— Cine? a repezit-o Cannon.

— Personajul negativ din *Cotitura,* care călătoreşte în timp, a mormăit Martha.

— Nu, nu, a şoptit Kip cu voioşie. E ciudatul proverbial cu Alzheimer, care a fugit de la azil în timpul emisiunii Elvis Social Hour. *Fără* să-şi ia medicamentele. Niciodată nu-şi iau medicamentele.

— Să-l invit şi să-i ofer o bonetă de noapte? a întrebat Cannon, oftând şi făcând cu ochiul ştrengar.

— Nu, a sâsâit Whitley. Aşa încep filmele de groază.

— Capitolul trei, a bolborosit Martha.

— Hei! a spus Cannon arătând spre Wit. Nu e frumos. *Eu* îl invit…

— *NU!*

Apoi ne-am bulucit toţi, chicotind, călcându-ne pe picioare, în timp ce ne împleticeam spre hol să vedem cu ochii noştri, strângându-ne halatele de baie, uitându-ne cu rândul pe gaura cheii, lovindu-ne cap în cap. Credeam că e o festă a lui Cannon, că de fapt nu e nimeni acolo.

Dar iată că era. Un bătrân.

Era înalt, cu păr bogat şi argintiu. Deşi nu-i distingeam faţa în umbră, vedeam că e în costum negru, cu cravată. S-a aplecat zâmbind, ca şi cum ar fi văzut că mă uit pe furiş.

Cannon a deschis uşa cu o plecăciune.

— Bună seara, domnule! Vă putem ajuta cu ceva?

Omul nu a vorbit imediat. Felul în care ne măsura cu

privirea – inspectându-ne metodic pe fiecare – m-a făcut să cred că ne ştia de undeva.

— Bună seara, a salutat el.

Avea o voce surprinzător de bogată.

— Pot intra în incintă?

Nu a răspuns nimeni, întrebarea suna demodat şi straniu. Am presupus că nu era senil. Ochii lui – de un verde închis, strălucind în lumina de pe verandă – erau lucizi.

— A, locuiţi vizavi, a remarcat Whitley, făcând un pas lângă Cannon. Dacă este vorba despre barca lui Burt, *Andiamo*, ancorată în faţa docului dumneavoastră, mi-a zis să vă spun că are probleme cu ancora şi că se străduieşte s-o remorcheze săptămâna viitoare.

— Nu locuiesc vizavi.

Ne-a fixat cu privirea încă o clipă, aşteptând ceva.

— E mai bine dacă intru, ca să vă explic.

— Spuneţi-ne de acolo ce doriţi.

Omul a dat din cap, fără să fie surprins. Atunci am observat două lucruri bizare.

Unu: semăna cu directorul artistic de la Darrow, domnul Joshua. O clipă, mintea mea turmentată chiar a crezut că *e* domnul Joshua, că i se întâmplase ceva groaznic în anul de când nu-l mai văzusem. Suferise vreo tragedie şi îmbătrânise cu douăzeci şi cinci de ani, albise şi i se bătătorise faţa. Nu era însă domnul Joshua. Domnul Joshua era subţirel şi proaspăt, cu simţul umorului. Omul acesta era osos, cu o faţă de vultur, o faţă pe care o vezi pe monedele străine sau pe monumentele din pieţele oraşelor. Parcă ar fi fost fratele geamăn al domnului Joshua, parcă ar fi fost despărţiţi la naştere şi ar fi avut experienţe de viaţă total diferite, căldura domnului Joshua şi răceala acestui om având ca rezultat înfăţişarea celui din urmă.

Doi: nu era nicio maşină pe alee, aşa că întrebarea cum ajunsese aici fără umbrelă, dar perfect uscat, plutea în aer, vag alarmantă, ca mirosul uşor de gaz.

— Sunteţi morţi cu toţii, a spus el.

3

— O, Doamne! Mă scuzaţi. E nepotrivit.

Bătrânul şi-a dus mâna la ochi, scuturând din cap.

— M-am repezit. Am dramatizat, am folosit efectul *Teatrului Masterpiece.* Îmi cer scuze. Să mai încercăm o dată, bine?

Şi-a dres glasul, zâmbind.

— Sunteţi aproape morţi. Prinşi între viaţă şi moarte. Timpul pentru voi e ca un nod pe o aşchie, creând o lume virtuală, cu circuit închis, numită Veghea dintre Lumi.

Acum satisfăcut, a dat din cap şi a respirat adânc.

— Acest fenomen nu vă e specific. Există asemenea momente care au loc simultan în trecut, prezent şi viitor, peste tot în lume şi în univers, ştiute şi neştiute, mototolite şi nedespăturite.

Timpul nu călătoreşte în linie dreaptă. Se îndoaie şi se roteşte prin tuneluri şi poduri. Prinde viteză. Încetineşte. Chiar deraiază. Ei, bine. Şontâcăiala asta, cum am putea-o numi, e locul unde vă aflaţi voi acum. Şi aici veţi rămâne până veţi primi de veste.

A făcut o plecăciune ca un magician bătrân de la un circ ambulant, cu o graţie vioaie şi o urmă de oboseală.

— Eu sunt Paznicul, a adăugat el. Nu am alt nume. Felul în care arăt, mă port, tonul, mersul, faţa, tot ce spun şi gândesc reprezintă suma celor cinci vieţi ale voastre, aşa cum au fost trăite. Gândiţi-vă la o ecuaţie. Acest moment e egal cu sufletele voastre plus circumstanţele realităţii. Un alt exemplu? Imaginaţi-vă că minţile voastre adunate au fost puse într-un blender. Blenderul e pornit la viteză maximă. Amestecul rezultat e acest moment. Dacă ar mai fi altcineva cu voi? Ar fi un moment uşor *diferit.* Eu aş spune altceva. Părul meu ar fi altfel. Mâinile ar fi altfel. Pantofii ar fi altfel. Aş purta Docksiders, nu Steve Maddens. Divaghez. Circumstanţele realităţii. Sigur vă întrebaţi ce vreau să spun. *Ei, bine.*

A adulmecat, zâmbind.

— Fiecare dintre voi, în prezent, zace oarecum mort pe marginea unui drum de coastă. E din cauza unei coliziuni frontale, recente, cu un anume domn Howard Heyward, în vârstă de cincizeci şi opt de ani, care locuieşte pe Admiral Road, la numărul 281, South Kingstown, şi care conducea un camion de tractare Chevrolet Kodiak. Timpul stă pe loc. E prins într-o optime de secundă ca o molie într-un borcan. Există o cale de ieşire, desigur. Există un singur mod prin care molia poate scăpa, astfel încât timpul să poată zbura nestingherit. Fiecare dintre voi trebuie să voteze în ultimele trei minute ale fiecărei veghi. Trebuie să alegeţi singura persoană dintre voi care va supravieţui. Ea se va întoarce printre cei vii. Cei care rămân vor muri cu adevărat, vor rămâne într-o stare permanentă şi, totuşi, complet necunoscută. Decizia trebuie să fie unanimă, să salvaţi un disident. Numai unul va trăi. Nu există excepţii. Aveţi întrebări?

Nimeni n-a scos un cuvânt.

Mă gândeam că era senil, până la urmă. De asemenea, părea să fi fost actor cândva, pentru că îşi intonase discursul ca un narator cu voce de bariton dintr-un western din anii cincizeci, cu John Wayne în rol principal, o voce cadenţată, de modă veche şi grandioasă. Pronunţa fiecare cuvânt fără efort, ca şi cum ar fi repetat discursul de mii de ori.

Aştepta ca unul din noi să spună ceva.

Kipling a început să bată din palme.

— Bravo!

— Stai aşa! a zis Martha, încruntându-se.

— Vinde Biblii?

— Ce vrei? a întrebat Cannon.

Omul a dat din umeri.

— Eu sunt doar o resursă. Nu-mi doresc vreo compensaţie, monetară sau de alt fel. Dar aş vrea să aveţi succes.

— Succes cu ce? l-a interogat Whitley.

— Cu votul.

— Ascultă, a zis Cannon, a fost o noapte lungă. Spune-ne

ce vrei.

— Se pare că mesajul meu a fost puţin prea rapid pentru înţelegerea voastră. Vreţi să vă dau vestea altfel? O punere în scenă dramatică? Cartonaşe? O altă limbă? Italiana pare să înmoaie chiar şi impactul celei mai rele perspective, motiv pentru care Dante a folosit-o în *Infernul.*

Şi-a dres glasul.

— *Buonasera. Tra la vita e la morte, il tempo è diventato congelato…*

— Ajunge! l-a repezit Cannon. Pleacă naibii de pe verandă!

Omul era de neclintit. A zâmbit, dezvăluindu-şi dinţii mici şi cenuşii.

— Bine. Mult noroc tuturor! Fie-vă ţărâna uşoară!

A ţopăit uşor pe trepte în jos, făcând paşi mari spre alee. În câteva secunde era ud leoarcă, dispărând în curte, dincolo de felinare. Îi auzeam paşii plescăind în iarbă.

— Tocmai mi-a explodat creierul, a spus Martha.

— *Cel* mai prost vânzător ambulant, a replicat Kip, clătinând din cap. Cred că a învăţat tehnicile de vânzare de la Monty Python. Cum ne-a zis?

— Morţi, am şoptit eu.

— Aşa. Mi s-a spus în multe feluri. Lemn. Mortăciune. Niciodată simplu şi direct, mort. Sună morbid, într-un fel.

— E un ciudat din ăsta cu Iisus, a remarcat Whitley, ronţăindu-şi unghia. Nu? Într-un cult din ăsta? Să chem poliţia? Ar mai putea să fie şi alţii. Aşteaptă să dea o spargere şi să ne măcelărească sau ceva de genul.

— E inofensiv, a mormăit Cannon.

El însă părea de neclintit. Privind încruntat spre aleea goală, a apucat deodată o umbrelă şi a zbughit-o afară, exact în momentul când s-a auzit un tunet monstruos, iar ploaia a început mai abitir. Umbla prin curte, uitându-se în jur, dispărând în acelaşi loc ca bătrânul.

Am aşteptat în tăcere, temători.

Cannon a reapărut un minut mai târziu.

— Cred că a luat-o spre şosea. Nici urmă de el.

— Hai să verificăm camerele de supraveghere, a zis

Whitley.

Au coborât în camera cu sistem de supraveghere de la subsol, iar Kip şi Martha – mormăind că „au nevoie de o băutură tare înainte să înceapă apocalipsa zombilor bătrâni" – s-au întors în camera de zi.

Eu am rămas pe loc, cu ochii afară.

Avea ceva tulburător bătrânul. Felul lui de a vorbi, discursul formal, accentul – un amestec de prezentator de ştiri şi cineva care petrecuse un an în Anglia –, toate astea păreau să ascundă o socoteală de mare importanţă. Ca şi cum relatarea lui ar fi fost doar o mică parte dintr-un plan măreţ.

Priveam copacii, căutând ceva care mişcă, încercând să-mi liniştesc capul plin de alcool.

Deodată s-a auzit muzică înăuntru, melodia acoperind furtuna şi îndulcind noaptea neagră. Trăgând adânc aer în piept, am închis uşa şi am pus zăvorul. Whitley avea dreptate. Probabil urmărea doar să recruteze oameni pentru biserica lui.

Totuşi, am trecut pe lângă Kip şi Martha, încolăciţi pe canapea şi mângâindu-l pe Gandalf, mi-am luat telefonul şi am ieşit pe hol. Mama a răspuns după primul apel.

— Bee? E totul în regulă?

Mi-am dat seama din tonul ei îngrijorat că ea şi tata erau încă treji şi sigur citeau în pat: tata, una din voluminoasele lui biografii de preşedinţi, mama *încercând* să citească un thriller de James Patterson, deşi probabil că răsfoise acelaşi paragraf de patru-cinci ori înainte să răbufnească:

— Nu înţeleg de ce a trebuit să meargă să se vadă cu ei. Încă au o putere misterioasă asupra ei.

Apoi tata, cu privirea lui răbdătoare şi atotcunoscătoare, deasupra ochelarilor:

— Dacă vrea, poate să se întâlnească cu ei, Victoria. E om mare. E mai puternică decât crezi tu.

Mi-am dat seama că nu ştiam de ce am sunat, doar voiam să-i aud vocea.

— E prea târziu să mai conduc acum, aşa că rămân peste noapte, am zis.

— Păi, taică-tău o să aibă nevoie de tine când deschide cafeneaua. Sam cel Somnoros a sunat să ne spună că îşi scoate un dinte.

— O să fiu acolo.

A coborât vocea:

— Cum stă treaba acolo cu ei? Poţi vorbi? Pari supărată.

— E totul bine. Vă iubesc.

— Şi noi te iubim, Bumble. Suntem aici, dacă ai nevoie de noi.

Am închis telefonul exact când Whitley şi Cannon se întorceau din camera cu sistem de supraveghere.

— Nici urmă de el pe camere, a anunţat el.

— A plecat, a completat ea.

— Noaptea asta primeşte un zece pentru ciudăţenie, a conchis Martha.

— Nu-i aşa că e amuzant cum ne-a cerut să-i zicem Paznicul? a zis Kip, clătinând din cap. Tipul semăna mai mult cu un Moş Crăciun est-european.

Whitley a strâmbat din nas.

— Asta a fost parola mea de internet pentru orice *ani întregi.* Nici măcar nu glumesc. Paznicul unu-doi-trei.

În cele din urmă, am ajuns la concluzia că era Unul dintre Acele Lucruri, unul din şireturile desfăcute ale vieţii. În timp ce furtuna vuia afară, cu tunete răsunătoare şi fulgere orbitoare, la un moment dat o creangă uriaşă de stejar s-a prăbuşit pe terasa din spate, distrugând balustrada.

Am sărit în sus, uitându-ne unii la alţii, imaginându-ne acelaşi lucru: asta era, începutul ororii, al cărei preludiu macabru fusese bătrânul cel ciudat.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

A mai trecut o oră. Whitley povestea despre cum fusese hărţuită sexual de şeful ei la o firmă de avocatură din San Francisco, unde făcuse stagiul de practică pe parcursul verii. Cannon nu ştia dacă era îndrăgostit de prietena lui, campioană internaţională la scrimă.

— Dragostea e această pasăre evazivă, a afirmat el. Urmăreşti păsări o viaţă întreagă şi cauţi această prepeliţă

rară, cu pene roşii, pe care oamenii îşi petrec o viaţă încercând să o vadă trei secunde într-un cireş, pe un vârf de munte în Japonia.

— Confunzi dragostea cu perfecţiunea, am spus eu. Dragostea adevărată când apare? Pur şi simplu *apare.*

Când nimeni n-a zis nimic, mi-am dat seama, jenată, că vorbisem fără să gândesc, într-o încercare nătângă de a-l aduce în discuţie pe Jim. Şi eram pe punctul s-o fac. Apoi Whitley s-a ridicat să mai aducă Royal Salute, iar Kipling a bombănit că nu mai fusese atât de afumat de când avea nouă ani şi momentul s-a dus.

— Vă spun eu ce e dragostea, a intervenit Martha, contemplând tavanul. E principiul incertitudinii lui Heisenberg. Odată ce crezi că a apărut şi îi dai glas? Dispare! E pe aici. Apoi chiar *aici.* Apoi aici. Oricât ai încerca, nu poţi s-o prinzi în cursă sau s-o iei în posesie.

Era prima oară când o auzeam pe Martha vorbind aşa – era prima oară şi pentru ceilalţi, dacă ar fi fost să mă iau după feţele lor surprinse. Era o caracteristică a ei să fie alergică la romantism. Dacă o întrebai vreodată pentru cine avea o pasiune, se uita la tine, dând din gene, de parcă ai fi avut trei capete:

— De ce mi-aş pierde *timpul* – o resursă extrem de preţioasă, epuizabilă – cu fluctuaţii tranzitorii de adrenalină, dopamină şi serotonină?

Păstra o distanţă rezonabilă, caraghioasă chiar, de câte ori vedea cupluri ţinându-se de mână pe holuri.

— În caz că sunt contagioşi, spunea ea.

Şi nu glumea.

Discuţia o luase pe arătură, iar ploaia bătea în geam.

La un moment dat, Kip a început să-mi zică din nou Sora Bee, ceea ce l-a făcut pe Cannon să afirme că sunt singura persoană din şcoală despre care nimeni nu putea spune ceva rău, niciun profesor, elev, părinte, om de serviciu şi nici măcar o *furnică.*

— Şi felul tău de a fi de treabă nici măcar nu e enervant, a adăugat Cannon.

— Vă mai aduceţi aminte când, la ora de biologie, a

povestit Kip cu un rânjet, Bee nici măcar nu i-a spus domnului Jetty că Chad Burman îşi vomitase tot prânzul pe spatele ei? A stat acolo pur şi simplu, răspunzând eroic la întrebarea lui despre osmoză şi apoi a cerut voie la baie.

— Şi excursia cu şcoala în D.C., când domnul Miller a trebuit să se ducă acasă la soţia lui însărcinată şi domnişoara Guild, în loc să roage un alt profesor din campus să ne supravegheze, a rugat-o pe *Bee.*

Au râs cu toţii.

— Nu a fost mare lucru, am răspuns eu.

În timpul acestei discuţii, Whitley era tăcută, cu o expresie infatuată pe faţă, cu ochii în podea, de parcă ar fi implorat să fie altfel, de parcă ar fi vrut să râdă.

Când o să vină în discuţie? mă întrebam cu un fior. *Discuţia despre Jim?*

Liderul absent. Al şaselea membru. Cel ucis.

Nu mureau de nerăbdare să vorbească despre el? Jim, a cărui umbră se întindea în urma lui, lungă şi întunecată, la fel de captivant în moarte ca şi în viaţă. Jim, poetul. Jim, prinţul.

Sigur se gândeau la el. Cum să nu se gândească?

Şi totuşi, părea şopronul sub lacăt al unei proprietăţi pierdute, de care toată lumea e prea speriată ca să se apropie, cu atât mai puţin să tragă cu ochiul înăuntru prin ferestrele murdare.

N-a trecut mult şi am aţipit. Atunci când m-am trezit, dezlipindu-mi obrazul de pernele de pe canapea, Whitley şi Cannon dormeau sub o pătură, în faţa şemineului. Kip sforăia pe fotoliul dublu. Doar Martha era trează. Părea că se trezise şi stătea de cealaltă parte a camerei, pe un fotoliu din piele, citind cu capul în palme.

— Bună! am croncănit, frecându-mă la ochi. Cât e ceasul?

— Patru şi un sfert.

Era întuneric şi încă ploua.

— Nu pot să dorm, a spus Martha, zâmbind palid. E vorba de bătrânul ăla. Am impresia că e pe aici, prin preajmă.

Remarca ei m-a făcut să mă uit pe fereastră, tremurând.

Whitley aprinsese toate luminile şi vedeam creanga uriaşă care căzuse, grădinile şi piscina, poteca de piatră ce ducea în jos, spre doc.

— E totul bine, sunt sigură, am şoptit eu.

Am continuat să vorbim şi, până la urmă, s-a aşternut o tăcerea tot mai lungă, precum distanţa dintre nişte insuliţe, înainte să fie înghiţite de marea cea largă.

Eu şi Martha nu fuseserăm niciodată apropiate, deşi, în mod normal, am fi putut fi. Fiind singurele eleve cu bursă de la Darrow, eram ca nişte căţei sperioşi, cu origini umile, salvaţi şi aruncaţi într-un adăpost select, pentru rase superioare.

Intrase la Darrow datorită unei burse de fizică, înfiinţată de un elev genial, care lucrase la Particula lui Dumnezeu. Fusese prima câştigătoare în douăzeci şi opt de ani. Fusese şefa clasei şi a mers la MIT, unde studia cu avânt ingineria matematică.

Crescuse în Philadelphia de Sud cu un tată singur, iar familia ei era chiar mai săracă decât a mea. Nu i-am cunoscut niciodată tatăl, deşi Cannon zicea că are o benzinărie şi e poreclit Mickey Alună. Jim mi-a spus că Martha avusese o soră mult mai mare, care murise din cauza unei supradoze şi că de aceea maică-sa îi părăsise. Martha nu pomenise niciodată de vreo soră şi orice discuţie despre mama ei era legată de o excursie pe care o făcuse în Alaska când avea zece ani.

Petrecusem ore bune în compania ei şi, cu toate astea, n-aş fi putut spune pe cine sau ce iubea Martha, în afară de acel straniu roman fantasy intitulat *Cotitura.* Cartea era motivul pentru care îşi umpluse camera cu postere misterioase, ce înfăţişau trenuri pe abur, şi stătea pe forumurile Reddit cu alţi megafani, cunoscuţi sub numele de Cotitori. Odată chiar s-a costumat – fără să se simtă stânjenită în vreun fel – cu un joben şi ochelari sau cu o perucă de judecător pentru a sărbători zilele de naştere ale personajelor. Ţinea tot timpul un exemplar al cărţii în rucsac, scoţând tomul de o mie de pagini – prost xeroxate,

legate cu sfoară – la începutul fiecărei ore, citind, se pare, ca să nu vorbească cu cineva.

În adâncul sufletului, era prietenă cu Jim. Se cunoscuseră pe când erau puşti, într-o tabără numai pe bază de invitaţie pentru cei înzestraţi, într-un conac de secol nouăsprezece din nordul New Yorkului, denumit „Fiii şi Fiicele lui Da Vinci”. Jim se afla acolo deoarece compusese un întreg musical despre Napoleon, pus în scenă la şcoala sa privată din Manhattan şi datorită căruia apăruse în revista *New York.* Martha era acolo deoarece construise un motor de avion funcţional în propriul garaj.

Jim a fost cel care a convins-o pe Martha să aplice la Darrow, Jim era cel care voia s-o aibă prin preajmă. De-a lungul anilor, ea a devenit parte a grupului nostru, punctând inexpresivă orice situaţie sau făcând o referire ciudată la vreun capitol din *Cotitura,* pe care nimeni n-o înţelegea. Şi totuşi, mereu am bănuit că Jim era adevăratul ei erou, că Wit, Cannon şi Kip o acceptau aşa cum accepţi un neajuns al vieţii, cum ar fi astmul sau pisica iubită a partenerului de viaţă. Spunea mereu că e uimitoare, că într-o zi, când vom avea şaizeci de ani, ne vom uita în urmă şi vom spune, nevenindu-ne să creadă că *am fost prieteni cu Martha Ziegler.*

— Ceea ce e la fel ca a spune că ai fost prieten cu Stephen Hawking. Atât de mare va fi.

Cei doi se înţelegeau din priviri, râzând de lucruri pe care numai ei le găseau amuzante, cu braţele aruncate unul pe după gâtul celuilalt, ca nişte canadiene vechi. Deşi asta nu mă făcea geloasă în sine, totuşi observam cum se comporta Martha – priviri lungi, observaţii stranii –, ceea ce mă făcea să fiu în alertă şi să-mi întreţin vechea suspiciune că ea avea un secret arzător: era îndrăgostită de Jim. De aceea nu mă plăcuse niciodată.

Moartea lui o devastase, fără îndoială. În perioada de după – cu vreo zece zile înainte de vacanţa de vară – era tristă şi tăcută, ieşind în fugă din Ultima Capelă, înaintea tuturor, ca un liliac speriat. Era agitată. Îmi aduc vag aminte cum a plecat de la şcoală cu o zi înaintea mea,

dispărând fără să își ia la revedere. Whitley, mereu atentă la lucrurile stânjenitoare pe care ceilalţi voiau să le ascundă, nu a putut să nu remarce:

— Se întâmplă ceva ciudat cu Martha.

Iar acum era aici, holbându-se la mine cu privirea aceea amplificată, intensă, care mi se păruse mereu enervantă. Orice ar fi simţit în legătură cu moartea lui Jim, orice s-ar fi rupt în interiorul ei, acum era ascuns, ca un grup de balene albastre care vuiesc în adâncurile unui ocean calm la suprafaţă.

Mi-am dat seama că tocmai îmi pusese o întrebare.

— Ce?

— Mă întrebam dacă mai faci melodiile din vis.

Se referea la hobby-ul meu de a crea albume pentru filme pe care le inventam. Era ceva cu care mă ocupam. Nu ştiam de ce. De mic copil, fusesem extraordinar de timidă, îngrozită să răspund la oră, profesorii mei credeau că sufăr de bâlbâială sau că am probleme cu auzul. Am început să fac cărţi de buzunar cu versuri şi desene pentru filme care mi-aş fi dorit să existe, cum ar fi coloana sonoră pentru un film cu vampiri pentru adolescenţi, numit *Academia Sângelui.* Sau *Dove Nova,* biografia unui star pop adolescent din Suedia, care dispăruse fără urmă, cazul rămânând nerezolvat. Aceste albume nu aveau niciun rost. Nici măcar nu ştiam de ce le fac, doar că-mi plăcea să-mi închipui că erau artefacte ale unei lumi care exista dincolo de cea pe care o vedeam, o lume în care nu eram timidă şi cuvinte nespuse nu-mi mai rămâneau în gură ca nişte pietricele şi eram curajoasă. Erau *ce-ar fi dacă* pentru mine, *menajeria mea de sticlă,* cum spunea Jim.

Într-o seară cu viscol, când eram în clasa a noua, toată şcoala era în sala de spectacol pentru Balul de Sărbători, când s-a întrerupt lumina. Din greşeală, îmi rupsesem rochia la spate, aşa că l-am lăsat pe Jim şi am alergat la cămin să mă schimb. Spre surprinderea mea, am dat de Martha în întunericul camerei comune, citind *Mândrie şi prejudecată* la lumina unei lanterne, atât de absorbită că nu observase că o fereastră era larg deschisă, iar zăpada

se adunase într-un colţ, groasă de vreo opt centimetri. Am ajuns să petrecem două ore împreună, numai noi două. A fost singura dată. Dintr-un anume motiv, poate pentru a face lucrurile mai puţin stânjenitoare între noi, îi arătasem Marthei colecţia mea cu albume din vis. De atunci, ori de câte ori eram singure, mă întreba despre ele, de parcă era subiectul bun-la-toate, pe care se baza când voia să mă facă să vorbesc. Devenea puţin enervant.

— Nu, am zis, simulând un căscat. Nu chiar. Mă duc să caut un pat la etaj.

A dat din cap, cu o faţă solemnă.

— Noapte bună, Beatrice!

M-am furişat – Martha revenind la cartea ei – şi m-am târât până sus, găsind la capătul holului camera mea preferată de oaspeţi. Am dat la o parte cuvertura şi m-am băgat în pat.

În orice altă noapte, amintirile din acea cameră m-ar fi ţinut trează. Stăteam ghemuită sub păturile grele, ca întotdeauna. Lipsea doar Jim, cuibărit lângă mine, compunând versuri la lumina telefonului său.

Am pus ceasul să sune la şase şi am închis ochii. Aveam să-mi iau tălpăşiţa înainte ca ei să se trezească.

Iar asta, de bine, de rău, urma să încheie ultimul meu capitol la Wincroft.

4

Când m-am trezit, afară era lumină.

Eram îngheţată bocnă şi acoperită de sudoare. Nu, nu era sudoare, mi-am dat seama imediat, când am clipit. Era ploaie. Eram udă leoarcă pentru că stăteam pe bancheta din spate a Jaguarului decapotabil, cu acoperişul încă tras în jos. Cu siguranţă, cineva foarte beat îl parcase într-un strat de flori, în curtea din faţă a conacului.

Încă turna cu găleata. Kip şi Martha erau lângă mine, cu nişte expresii confuze.

— Ce faci? m-a întrebat Kip.

Era ud până la piele, cu ochii injectaţi. Un strop de ploaie îi atârna de vârful nasului.

— Unde ne duci?

Habar n-aveam despre ce vorbeşte. Am sărit din maşină, am alergat pe alee către conac şi am deschis larg uşa de la intrare. Aproape că am doborât-o pe Whitley. Stătea îngheţată în holul de la intrare, purtând aceleaşi haine ca în seara trecută. Se uita la mine cu o privire atât de uimită, încât am înţeles că se întâmplase ceva îngrozitor.

— Ce? Ce este?

Am dat buzna pe lângă ea în bucătărie. Tremurând, mi-am examinat corpul. Mă simţeam bine. Aveam capul limpede, dar dormisem prea mult. Nu aveam cum să ajung până se deschidea *Cioara.* Părinţii mei vor avea mare bătaie de cap cu aglomeraţia de la prima oră, apoi la prânz, iar tata va fi aşa de încordat, că va uita să le spună oamenilor despre ofertele speciale şi mama va folosi asta drept scuză să spună că oricum nu aveam nevoie de oferte speciale, că erau prea scumpe, lucru suficient să aprindă scânteia şi să se certe, ceea ce rareori se întâmpla.

Cannon stătea la insula din bucătărie, tastând la laptop.

— Uitaţi-vă, priviţi! a strigat el peste umăr, crezând, se pare, că sunt Whitley. *New York Times.* E exact acelaşi lucru.

Am venit lângă el. Era agitat, parcă băuse şase cafele.

— Ce-i?

— Ce-i? a făcut el, întorcându-se spre mine.

Mi-a luat capul, îndreptându-l spre monitor.

— „Senatul face presiuni pentru o nouă iniţiativă a imigranţilor”, am citit eu.

— *Data!* s-a răstit el.

— Vineri, 30 august. Şi?

— Şi? *Şi?* Asta a fost ieri.

Bătea pe tastatură încruntat, încărca CNN-ul.

— CNN. *The Post Time.* Toate zic acelaşi lucru.

Mi-a pus iPhone-ul în mână. M-am uitat la dată, clipind stupid, dată care se suprapunea peste o fotografie a celei care trebuie să fi fost iubita lui, campioană la scrimă.

Avea dreptate. *30 august 17:34.*

Trebuie să fi fost o eroare cu linia internaţională a datei. Teroriştii spărseseră reţeaua. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, s-a uitat la ceasul de mână, care devenise 17:35, data: 30.

— Cum ar fi putut hackerii să intre în ceasul meu?

Mă uitam tâmp.

În acel moment i-a sunat telefonul. Cineva pe nume Alexandra. Mi-a smuls telefonul.

— Alex, stai puţin! Aşteaptă un… Aşteaptă un… Spune-mi data şi ora. Data şi ora. Îţi explic imediat. Îmi spui naibii în ce dată *suntem?* Nu-ţi cer să reciţi Declaraţia de… VREI SA TACI ŞI SĂ-MI SPUI…

Oricare ar fi fost răspunsul confuz al lui Alex, Cannon a aruncat telefonul în uşile glisante de sticlă. S-a prăbuşit apoi pe canapea, uitându-se cu ochi sălbatici şi ficşi în podea. Am alergat spre poşetă, scoţând telefonul, ceea ce era destul de ciudat, pentru că atunci când îl văzusem ultima oară era la etaj.

Pe telefonul meu se vedea acelaşi lucru. *30 august.* Cu un fior de panică, am format numărul mamei.

— Salut, Bumble…

— *Mamă?* Unde eşti?

— Suntem în drum spre Dreamland să vedem *His Girl Friday.* Ce s-a întâmplat?

— N-aţi văzut filmul ieri?
— Ieri?
— Mamă, ce zi e azi?
— Ce? De ce ţipi?
— În ce dată suntem?
— E… E vineri, 30 august.
— Eşti sigură?
— Mă uit la bordul maşinii chiar acum.
— Suntem în 30, a intervenit tata.
— Mamă, te-am sunat aseară, mai ţii minte?
— Aseară? Ce?
— Te-am sunat aseară şi ţi-am zis că îmi petrec noaptea la Wincroft, iar tu m-ai rugat să vin când deschideţi, pentru că Sam cel Somnoros îşi scoate un dinte.
— Sam e liber mâine? Te-a sunat pe *tine*? Sam şi-a luat liber mâine, i-a spus tatei.
— A sunat-o pe Bee, după ce am verificat de vreo nouăsprezece ori că are numărul nostru?
— Bee, ce se întâmplă acolo? E ceva groaznic? Să venim să te luăm?
Am închis telefonul, sângele îmi inunda urechile.
Mama a sunat înapoi, dar eram prea zguduită să îi răspund.
M-am aşezat pe canapea, încercând să mă calmez. Ăsta trebuia să fie un vis lucid. Mi-am indus dorinţa de a mă trezi. *Trezeşte-te.* O clipă după aceea, mi-am dat seama că Martha şi Kip veniseră înăuntru. Stăteau în picioare ţepeni, cu feţele abătute, de parcă abia s-ar fi trezit din somnambulism. Whitley se întorsese în bucătărie, cu fiecare gest în reluare, ca şi cum s-ar fi prefăcut că merge pe Lună.
— Băi, a şoptit Kip, a fost cutremur? Sau vreun alt eveniment apocaliptic, despre care aflăm acum?
Atunci s-a auzit soneria de la uşă.
N-am aşteptat deloc după ceilalţi. Am sărit de pe canapea, ţopăind pe lângă Kip şi Martha, şi am deschis larg uşa de la intrare.
— Poate că acum o să fiu şi invitat la ceai, a zis bătrânul.

5

— Primul lucru pe care trebuie să-l faceţi e să vă păstraţi calmul, a spus Paznicul. Panica nu o să vă ducă nicăieri.

Îşi făcea un ceai.

Ceruse ceai când a intrat şi, pentru că noi eram prea alarmaţi să reacţionăm la ce zicea el, a început să şi-l prepare singur. A umplut ceainicul, a pornit aragazul şi a luat o cană din dulap, de parcă ar fi vizitat casa de mai multe ori.

— Dacă vă încălzeşte cu ceva, amintiţi-vă un lucru, a continuat el, potrivindu-şi cravata de mătase albastru închis, cu mişcări agile.

Reflecta lumina de deasupra şi am observat că avea un model cu cerbi, identici cu cei care păzeau intrarea de la Darrow.

— Au mai fost şi alţii în Veghea dintre Lumi. Şi mai mulţi vor trece pe acolo. Sute de milioane se vor duce fără să aibă ocazia pe care o aveţi voi. Aşa că trebuie să priviţi asta ca pe un dar. O şansă de a schimba istoria, întrucât alegerea celui care va trăi va afecta miliarde de momente din viitor, pentru eternitate. Cu alte cuvinte, există un precedent, iar voi nu sunteţi singuri. Trebuie să vă bazaţi unul pe altul. Fiecare dintre voi e o cheie, iar ceilalţi sunt lacătele voastre. Acesta nu e un coşmar şi nu e nici vis. E o crăpătură prin care veţi continua să cădeţi până veţi vota. Cu cât acceptaţi mai repede unde sunteţi, cu atât veţi evada mai repede cu toţii.

Bătrânul acesta, *din nou*, purtând acelaşi costum închis la culoare, vorbind pe acelaşi ton grandios, era atât de absurd şi de straniu, încât niciunul dintre noi nu putea să fie cu adevărat atent la ce spunea. Whitley şi Kip stăteau lângă insula din bucătărie, uitându-se la el cu gura căscată, de parcă era un strigoi. Martha era pe canapea, cu faţa împietrită, ţinându-şi picioarele de parcă îi venea să leşine. Eu făceam tot ce-mi stătea în puteri să-l

urmăresc, în caz că aflam vreun indiciu care să dezvăluie cine era cu adevărat. Dar, cu toate astea, mintea mea ţipa tot timpul: *E o farsă! E o farsă!* Sigur era. Cineva – teroriştii internaţionali, hackerii din grupul Anonymous sau din alt grup – ne juca o festă ingenios de crudă.

Aparent, Cannon dispăruse sus. Acum reapăruse, trăgând geanta după el.

— Eu am plecat, a anunţat el.

— Ce? a întrebat Whitley alarmată. Unde te duci?

— La aeroport.

— Dar e ieri, a replicat Kip.

— Nu, nu e. Bineînţeles că nu e. Da, nu ne putem explica, dar există un motiv plauzibil. Sunt sigur că departamentul de fizică de la Harvard lucrează la asta în timp ce noi vorbim.

— Mă tem că departamentul de fizică de la Harvard nu are cunoştinţă de starea voastră, a intervenit Paznicul, sprijinind pliculeţul de ceai într-o lingură. Sunt destul de ocupaţi cu gravitaţia cuantică. Mai precis, cu catastrofa vidului.

Cannon l-a privit cu răceală.

— Eu plec acasă.

— Ce să faci acolo? a întrebat Kip. Să te plângi? Mami, ă… Azi e cumva un fel de ieri?

Cannon a ridicat din umeri.

— Să fiu al naibii dacă mai stau aici cu el!

A plecat. Am auzit cum se închide uşa de la intrare. Apoi, deodată, Whitley a alergat după el. Kip şi Martha, la fel. Erau toţi în mişcare, alergau de parcă tocmai ar fi aflat că bătrânul avea explozive la el. Au înşfăcat cheile de la maşină, genţile de mână, puloverele, telefoanele. N-am vrut să rămân singură cu bătrânul, aşa că mi-am luat geanta şi am alergat şi eu în ploaie. Au alergat la maşinile lor, motoarele au prins viaţă, iar ştergătoarele au luat-o razna. Până să pornesc şi să întorc camioneta Dodge a tatei, cele patru maşini dispăruseră.

Paznicul a ieşit pe treptele din faţă. A luat o gură de ceai.

Că lăsam un străin acolo, în casă, era greu de închipuit.

— Nu vă faceţi griji! mi-a strigat vesel, prin ploaie. Promit să nu fur argintăria.

Am pornit în grabă. În timp ce acceleram pe alee, aveam sentimentul acut că sunt urmărită. Totuşi, când am luat curba, n-am văzut pe nimeni în spate. Când m-am uitat ultima oară spre Wincroft, conacul din cărămidă roşie dispărea după deal şi nici urmă de Paznic.

Începea să se întunece. Ploaia era neobosită, iar cerul, negru cu albastru. După ce am parcurs câţiva kilometri, cercetând cu coada ochiului fiecare şofer în parte, să mă asigur că era viu, nu fantomă, extraterestru sau zombi (majoritatea se uitau şi ei, întrebându-se care era problema mea), am început să mă relaxez. Toţi şoferii arătau uman, vii şi obişnuiţi, mestecând gumă, butonând radioul, perfect relaxaţi în ceea ce priveşte ziua şi ora.

Totul era normal.

Am sunat-o din nou pe mama.

— Bee?

— Unde sunteţi?

— La cinema. Ce se petrece? Ne-ai speriat mai devreme…

Am condus direct la „Dreamland”, în Westerly. Ai mei aşteptau afară, cu faţa pământie. Am parcat pe linia de incendiu, lăsând motorul pornit. Am dat uşa într-o parte şi am alergat, luându-i în braţe.

Erau reali. Nu visam. Totul avea să fie bine.

Mama era zăpăcită.

— N-ai să mai vorbeşti niciodată cu oamenii ăia…

— Victoria! a admonestat-o tata.

— Ce? *Uită-te* la ea! E terminată. N-o să mai trecem încă o dată prin asta. Nu. Copiii ăia sunt putrezi. Răsfăţaţi. O să-şi trăiască viaţa fără să se întoarcă vreodată să vadă ce au lăsat în urma lor, mami şi tati o să alerge mereu după ei cu o menajeră şi un carnet de cecuri.

— Sunt copii.

— *Aceşti copii* au făcut-o pe fiica noastră să nu doarmă

sau să nu mănânce două luni, dacă-ţi aduci aminte.

— A fost din cauza şocului. Şi a durerii.

Plângeam, dar bineînţeles, ei nu puteau înţelege motivul real, că eram uşurată. Ziua care se întâmplase deja – oricare ar fi fost – nu era adevărată.

Asta era adevărat.

Am reuşit să-mi calmez părinţii şi am mers să luăm cina la *Shakedown.* Am vorbit cu Artie, care ne-a dat plăcintă cu mere gratis. Ne-am plimbat pe ponton şi am vorbit despre a mia ofertă de la dezvoltatorii care îi spuneau tatei că trebuie să vândă *Cioara căpitanului,* ca să poată ei construi apartamente. Deşi erau speriaţi nu numai de apariţia mea neaşteptată, ci mai ales de cheful neobişnuit de a-mi petrece o seară cu ei – ceva ce făcusem cu o oarecare apatie toată vara –, părinţii mei nu au zis nimic. S-au prefăcut că mă cred când le-am zis că am plecat de la Wincroft atât de brusc:

— Trebuia să plec de acolo. Ne-am maturizat cu toţii în feluri diferite, nu?

Mi-au cântat în strună, văzând că încerc obsesiv să prelungesc noaptea şi ne-am mai plimbat pe aleea din scânduri, ne-am uitat la toate picturile cu bărci din vitrinele tuturor galeriilor, am mers până la leagănele vechi de pe plajă, unde cineva scrisese cu spray pe pereţi *viaţa nu e decât un vis,* amânând astfel condusul inevitabil către casă şi mersul la culcare.

Îmi era frică să merg la culcare, deoarece *trăisem deja ziua aceea* şi asta mă sâcâia ca un cântec tâmpit, care nu-mi ieşea din cap.

Am ajuns acasă chiar după miezul nopţii. A condus tata Dodge-ul RAM, întrucât eu am zis că sunt prea obosită, deşi adevăratul motiv era că mi-era teamă să fiu singură în maşină. Am intrat în casă, unul în spatele celuilalt. Tata căsca. Mama a umplut maşina de rufe.

— Stai cu mine până adorm? am întrebat-o.

— Sigur că da.

A zâmbit, deşi se vedea că întrebarea mea o îngrijora. Ultima oară când o rugasem asta fusese imediat după

moartea lui Jim.

A stat pe patul meu în timp ce vorbeam despre schimbarea meniului la *Cioara* şi votul comunităţii pentru desfiinţarea unui pod basculant. Ştiam că vrea să mă întrebe despre ei, vechii mei prieteni, despre ce s-a întâmplat, dar nu a făcut-o.

La un moment dat, s-a ridicat să inspecteze tapetul alb cu margarete din camera mea.

— Nu pot să cred! Tatăl tău a spus că o să se ocupe.

A zgâriat o cusătură din colţ, trăgând de margine. Imediat s-a desprins o bucată mare din perete.

— Asta-i *culmea!* E mucegai.

— E semn că tu şi tata trebuie să vindeţi *Cioara* şi să vă retrageţi în Florida.

Şi-a încrucişat braţele:

— Ţi se pare că sunt genul care poartă şapcă?

Simţeam cum mă ia un somn greu. Zicea ceva despre spatele tatei, că îl durea mai mult decât lăsa să se vadă. O ţineam de mână în timp ce mă lua somnul.

Mâna mamei era reală. Ceea ce se întâmplase înainte nu era. O zi hotărâse să se repete. *E aşa mare lucru?*

Cu o minte liniştită, eşti în siguranţă.

Raţiunea face tot ce-i stă în putinţă să diminueze impactul unei catastrofe. Chiar face tot ce poate. Însă distanţa dintre realitate şi alcătuirea unei fantezii devine insuportabilă chiar şi pentru minte. Toate acele cuvinte liniştitoare, speranţa că în cele din urmă totul va fi bine sunt distruse, se risipesc în neant.

Apoi te trezeşti ţipând.

M-am trezit din nou pe bancheta din spate a Jaguarului, sub ploaia grea, alături de Kip şi Martha. Când am sărit de lângă ei şi am intrat în casă, tremuram atât de tare, că a trebuit să mă aşez pe canapea, cu picioarele desfăcute şi cu mâinile pe genunchi, încercând să-mi potolesc bătăile inimii.

Eram iar aici. Înapoi la Wincroft. Măcar eram în viaţă.

Dar era viaţă?

Gandalf lătra, dând târcoale sufrageriei.

— Nu, nu, nu! a ţipat Cannon.

Era la insula din bucătărie, tastând iar la laptop şi, evident, văzând că data era aceeaşi, l-a închis şi l-a azvârlit în partea cealaltă a încăperii.

Ameţită, m-am uitat în sus şi am băgat de seamă că Whitley era afară, având una din crizele ei de furie. Udă până la piele, scotea umbrelele albe de la mesele din curte şi le arunca peste balustradă.

Temperamentul ei era legendar la Darrow.

— Crize psihotice, comentau fetele şi mai răutăcioase.

Mereu mi se păruse de invidiat că Whitley era atât de frumoasă şi de deşteaptă şi, pe deasupra, că nu-i păsa câtuşi de puţin când făcea vreo scenă sau când nu-şi putea controla emoţiile intense. Era fermecător şi nedrept în acelaşi timp, de parcă ar fi fost o eroină neîmblânzită dintr-un roman victorian. (Până şi expresia folosită adesea la bârfă în toată şcoala – *crizele lui Lansing* – suna superb, din alte vremuri, ca numele unei boli exotice incurabile.) Atât de sălbatică – aşa tânjeam şi eu să fiu. Wit s-a aruncat în luptă. Am rămas încremenită. Whitley şi-a dat capul pe spate şi a început să urle. Am amuţit. Crizele ei de furie erau cumplite, de cinci stele, medaliate cu platină. Veneau de undeva din interiorul ei vulcanic şi nici măcar ea nu şi le putea explica. Cu faţa înfierbântată, cu ochii aruncând scântei, îşi devasta camera de cămin, rupea foi din toate cărţile, dădea cu pumnii în pereţi, răsturna mesele, se certa cu profesorii, fără niciun pic de tact sau milă şi fără să se gândească la consecinţe. Mereu am avut impresia că în acele momente Whitley era martoră la o lume alternativă, invizibilă pentru ceilalţi, ceva atât de urât şi de necuprins, că nu putea fi redat în cuvinte.

O trimiteau la cabinetul medical. Ar fi dat-o afară dacă n-ar fi fost maică-sa, Linda, şefa grupului farmaceutic Lansing Drugs, care venea cu avionul din St Louis, în blana ei de nurcă, pentru a îndrepta lucrurile, ceea ce însemna că trebuie să sponsorizeze o altă aripă a bibliotecii. Acesta era motivul pentru care Whitley primea permisie specială

să meargă la un psiholog tocmai în Newport. De câte ori făcea vreo criză, eram acolo lângă ea, ca un astronaut care se asigură că tovarăşii lui nu plutesc aiurea în spaţiu.

Acum, în timp ce smulgea un şezlong şi îl arunca peste balustradă ţipând, o priveam fără expresie, impasibilă. Nu o puteam ajuta. Nu mă puteam ajuta pe mine.

Kipling şi Martha intraseră şi ei şi se învârteau prin bucătărie ca nişte oameni care îşi vizitează proprietatea după o tornadă.

— Trebuie să sunăm undeva, a zis Kipling cu voce tremurată. La FBI, la CIA?

— Şi ce să spunem? a ripostat Martha, întorcându-se spre el. Că timpul e ca un disc stricat?

— Sigur mai trec şi alţii prin asta. E o urgenţă naţională.

— Sunt sigur că Anderson Cooper se dă peste cap să rezolve chestia asta, a bolborosit Cannon.

Era pe podea, cu mâinile înlănţuite în jurul gâtului, de parcă s-ar fi aflat într-un adăpost de bombe.

— Astăzi. Un alt fel de ştire de ultimă oră. Ieri e astăzi. *Din nou.* Mai multe despre această poveste, pe măsură ce nu aflăm nimic. Scrieţi-ne pe Twitter despre experienţele voastre cu *#ziuacârtiţeiestereală.*

Kipling a luat telecomanda şi a pornit televizorul, schimbând canalele, care difuzau lucruri obişnuite. *În continuare, vă arătăm cum să faceţi o omletă în trei minute. Păstrează albul alb şi culorile ca noi.*

S-a auzi soneria de la uşă.

Nimeni nu s-a mişcat.

Peste câteva secunde şi-a făcut apariţia Paznicul, cu o privire paternă, plină de compasiune. Era ceva insidios în înfăţişarea lui: acelaşi costum, aceeaşi cravată. Mi se făcuse rău.

— Acum a fost cel mai greu, a afirmat el. E a doua veghe, care pare cea mai catastrofală.

— Spune-ne ce să facem, a zis Martha.

— V-am spus. Votaţi!

Votaţi! De parcă ar fi fost doar ca o alegere simplă între stânga şi dreapta.

Probabil că Whitley îl zărise pe bătrân de afară, pentru că a lăsat uşa glisantă deschisă şi a rămas în prag, suflând din greu şi uitându-se la el ameninţător, cu apa şiroind pe ea, ca într-o scenă în furtună, dintr-un film vechi. Înainte să o poată opri cineva, a plonjat înăuntru. A înşfăcat o vază de porţelan de pe masă şi a aruncat-o în capul bătrânului.

Omul s-a făcut grămadă pe jos. Cannon a alergat spre Whitley, dar ea l-a dat la o parte cu brutalitate, luându-l pe Paznic de cravată şi trântindu-l pe un scaun. Apoi s-a năpustit în bucătărie, deschizând sertarele, aruncând pe jos oale, polonice şi linguri.

— Violenţa este de fapt o negare inutilă a realităţii, a spus Paznicul, ţinându-se de cap.

Whitley era iar înaintea lui cu o sfoară de gătit, legându-i brutal încheieturile şi fluturând un cuţit lung de bucătărie prin faţa lui, în timp ce tăia sfoara. Stând pe vine, cu dinţii încleştaţi, a trecut la glezne. Paznicul nu protesta, doar se uita la ea năuc, cum se uită un tată când fetiţa lui de patru ani se hotărăşte să îl îngroape de viu pe plajă.

A târât un scăunel şi s-a aşezat în faţa lui, dându-şi la o parte părul de pe faţă.

— Vorbeşte!

— Despre ce? a întrebat Paznicul.

L-a plesnit cu putere peste obraz.

— Whitley! a admonestat-o Cannon.

— Spune-ne cine a făcut asta şi cum putem ieşi de aici.

Paznicul a închis ochii.

— V-am spus deja. Votul. *Cine?* Există un număr infinit de posibilităţi. Universul, Dumnezeu, Absolutul, Fiinţa Supremă, Cel Ce Este, Adonai, Ahura Mazda…

L-a pocnit iarăşi.

— Wit! a şoptit Kipling. Crezi că e înţelept să te răzbuni pe bietul om în stil Tarantino?

— Nu e bietul. Îşi bate joc de noi.

L-a pălmuit din nou. Paznicul a rămas nemişcat, cu sângele şiroindu-i din nas. Am început să plâng. Şi totuşi, nu am încercat s-o opresc. Niciunul n-a făcut-o. Stăteam acolo, împietriţi, fără îndoială întrebându-ne – oricât de

teribil era – dacă, rănindu-l pe Paznic, am fi aflat ceva, orice, care să pună capăt acelei situaţii. Va mărturisi că e un joc elaborat: cortina ar cădea, decorul s-ar prăbuşi. Noi vom râde. *Cât de amuzant. Chiar era să te cred.* Totodată, speram că, aşa cum se întâmplase cu atâtea coşmaruri din copilărie, dacă lucrurile deveneau suficient de ciudate, visul avea să se spulbere şi eu aveam să mă trezesc.

Whitley l-a lovit iar.

— În ultimele trei minute din fiecare veghe, fiecare va vota singura persoană ce va supravieţui dintre voi…

— De ce numai una? a întrebat Martha tăios, venind lângă Whitley.

— Nu pot explica motivele şi metodele folosite de Veghea dintre Lumi. Ele au fost determinate de voi.

— Dar, dacă timpul s-a oprit, de ce nu ne putem întoarce la vieţile noastre?

— Numai pentru unsprezece virgulă două ore. Şase sute şaptezeci şi două de secunde. Când se va scurge acest timp, vă veţi trezi cu toţii în Veghea dintre Lumi, aşa cum trăsura Cenuşăresei s-a prefăcut la loc în dovleac. Chiar dacă accidentul vostru a produs un nod în materialul spaţiului-timp, o cută pe pânză, lumea prezentă nu a dispărut. A rămas vie în jurul vostru, ca un glonţ rămas în cartuş.

— Ce semnificaţie are momentul când am ajuns în perioada de veghe? l-a interogat Martha.

— Începutul şi sfârşitul unui perioade de veghe se bazează pe un număr infinit de factori, incluzând impactul violent, forţa legăturilor şi întâmplarea.

Whitley, nesuportând să mai audă niciun cuvânt, a pus cuţitul jos. A luat telefonul de pe masa din bucătărie şi a avut o scurtă discuţie, neinteligibilă, înainte să închidă, după care s-a încălţat cu tenişii Converse.

— Acum ce faci? a întrebat-o Cannon.

— Plec la „T.F. Green”.

Era aeroportul pentru avioane private, situat dincolo de Providence.

— Am rezervat un avion spre Hawaii. Plecăm într-o oră.

Hai!

— Mă tem că asta nu va schimba nimic, a anunţat Paznicul.

S-a uitat la el.

— Vom fi într-un avion, la unsprezece mii de metri deasupra Oceanului Pacific la sfârşitul... cum i-ai zis, *veghii?* Ce o să se întâmple? O să dispărem de pe locurile noastre ca într-un truc magic al lui Willy Wonka?

— O să vedeţi, a spus Paznicul.

Am fost singura care n-a plecat cu Whitley.

Nu am putut. Eram prea răvăşită, prea speriată să plec atât de departe de părinţii mei, să fiu prinsă într-o cutie în aer cu ei.

Ei.

Erau *ei* pentru mine acum. Nu mai eram una de-a lor. Dacă această situaţie a lămurit ceva, a fost următorul lucru: că înşişi oamenii pe care îi iubisem şi în care avusesem cea mai mare încredere îmi deveniseră străini.

Ce făcusem ca să merit asta? Să ajung în iad cu *ei?*

Nu mă puteam gândi la aşa ceva. Nu, nu puteam să-mi las mintea să zboare. Trebuia s-o ţin într-o lesă, legată de momentul prezent. Era tot ce puteam face.

I-am privit cum se urcă în Jeepul lui Cannon, mai mult sau mai puţin convinşi. Cu siguranţă, considerau fără sens planul lui Whitley, un zbor impetuos spre vest, spre o insulă tropicală. Dar tot au pornit la drum. Ca să-şi arate solidaritatea? Sau era o ultimă speranţă firavă că *Gulfstreamul V* al Lindei, străpungând norii roz, de vată, cu scaunele bej, din piele de viţel şi tăvile cu felii de mango, va fi portiţa, gaura de vierme, permisul de ieşire din închisoare, care să încheie coşmarul?

M-am împleticit pe trepte, fără să-mi dau seama că ploaia mă udă până la piele, în timp ce mă urcam în camionetă. Când întorceam, am văzut că Paznicul se eliberase din strânsoare. Se afla iar la intrare, cu faţa roşie şi plină de sânge, cu Gandalf lângă el, ca şi cum câinele i-ar fi aparţinut dintotdeauna.

De data asta, n-a scos niciun cuvânt. Nu era nevoie. Zâmbetul lui, când am trecut cu maşina pe lângă el, spunea tot.

Pe curând!

6

Nu poţi rămâne treaz.

Am încercat. Oricâte ceşti de cafea sau oricâte cutii de Red Bull sau Monster ai fi băut, oricâte pilule cu cafeină sau ginseng ai fi înghiţit, corpul era cuprins de o toropeală puternică şi te întorceai de unde ai început.

Înapoi în starea de veghe.

Nu poţi nici să te sinucizi.

Kip a încercat. S-a spânzurat cu una din curelele lui E.S.S. Burt într-un dormitor de la etaj. Eu nu l-am văzut. Martha mi-a spus. Data următoare când ne-am trezit, era chiar lângă mine, pe bancheta din spate a Jaguarului, sănătos, fără urme vineţii pe gât, fără umflături.

Parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Suntem nemuritori, a zis Cannon. Ar trebui să cucerim Casa Albă.

— În unsprezece virgulă două ore? a răspuns Martha. Nu-ţi ajunge nici să conduci până la Chicago, darămite să conduci lumea liberă.

Spune-le părinţilor. Cheamă poliţia. Să-l aresteze pe Paznic. Chemaţi un doctor de nebuni. Internează-te la secţia de psihiatrie a Spitalului Butler şi roagă medicul de gardă să facă să vină ziua de mâine, te rog! Spovedeşte-te preotului. Spune-le şoferului de autobuz, şoferului de taxi, chelneriţei obosite de la cafeneaua non-stop, care le-a văzut pe toate, bătrânei încovoiate de la raionul de alimente congelate de la Price Rite, care cumpără o cantitate şocantă de ardei iuţi Hot Pockets, bărbatului în geacă de piele, care se uită la inele de logodnă la Kmart. Citeşte cele două sute cincizeci şi două de cărţi de ştiinţă de la biblioteca publică din Warwick şi un catralion de manuale de pe Google Books, încercând să afli dacă vreodată în istoria omenirii, vreun învăţat precum Copernic, Aristotel, Darwin sau Hawking a scris sau măcar a bănuit aceste erori în timp, camere cosmice de aşteptare, loterii letale în purgatoriu, rezervaţii de oameni

în iad.

— Ce subiect mai investighezi? m-a întrebat bibliotecara.

— Se numeşte Veghea dintre Lumi.

A apăsat pe tastatură, scuturând din cap.

— Nu apare nimic în Biblioteca Congresului.

La început am încercat toate aceste lucruri.

De fiecare dată, ne trezeam în exact acelaşi loc, la exact aceeaşi oră. Eram cântece programate să se repete, muşte prinse într-un borcan, ecouri ale unor ţipete într-un canion, care se aud la infinit.

Experienţa continuă a situaţiilor recurente e împotriva firii umane şi e – vă spun fără să ezit – de nesuportat. Mintea se revoltă, străduindu-se să dezaprobe această stare de fapt. Când nu reuşeşte, creierul se dezintegrează cu uşurinţă. Psihicul e fragil. E castelul de nisip al unui copil în calea mareei. Abia atunci am înţeles cât de puţin control avem asupra lumii noastre sau asupra oricărui lucru, cu excepţia propriilor noastre acţiuni, iar scurta mea viaţă nici măcar nu-mi aparţinea. Eram pasageri fără speranţă, prinşi în interiorul unei nave spaţiale care înconjura planeta Marte. Soarele, cerul, stelele – cât timp m-am uitat la ele, întinsă pe şezlongul de lângă piscină în ploaia grea, dorindu-mi să fiu în locul lor, o îngrămădire de gaze şi flăcări? Aş fi devenit chiar şi un gândac, un fir de iarbă, orice, numai să ies din starea de veghe.

— Votaţi, ne grăbea Paznicul. Votaţi odată!

Am votat. Bineînţeles că am votat.

Prima oară am votat la începuturile şederii noastre în starea de veghe. Zona Crepusculară. Purgatoriul. Porcăria Soarta-Hotărâtă-*Supravieţuitorul*-Sala de clasă-*Vinerea-Ciudată.* O numeam în toate felurile, ca şi cum, insultând forţele necunoscute care ne ţineau acolo, le-am fi făcut să se răzgândească.

Ne-am adunat în biblioteca de la Wincroft, precum personajele spumoase din ultimele pagini ale unui roman poliţist, aşteptând ca detectivul de geniu să dezvăluie criminalul. Stăteam pe fotoliile din piele. Whitley a pus

şampanie. Am scris numele supravieţuitorului ales pe o bucăţică de hârtie, iar Paznicul le-a strâns.

— Nu există consens, a anunţat el.

A doua oară când am votat, am ţinut fiecare câte un discurs spre a-i convinge pe ceilalţi de ce meritam noi să trăim şi nu ei. Eram avocaţii apărării într-o sală de judecată, vorbind în faţa unor juraţi ai acuzării, o încropire de dreptate care nu va funcţiona niciodată. Discursurile erau fie altruiste (Cannon), fie seci şi ştiinţifice (Martha), fie copilăreşti şi surde (Whitley, care ne-a dezvăluit o latură caritabilă pe care nu o mai avusese până atunci, anunţând că va aproviziona întregul continent african cu apă potabilă).

Când s-a ridicat să ia cuvântul, Kipling a căzut la pământ, atât era de beat.

— Ar trebui să votaţi pentru mine pentru că *n-ar trebui* să votaţi pentru mine, a zis el. Sunt un dobitoc mediocru, un terminat.

Eu am vorbit ultima.

Am spus doar că sunt o fată obişnuită, cu un destin obişnuit, dar că ar trebui să mă voteze pe mine pentru că scopul meu va fi să fac mici gesturi de binefacere în fiecare zi.

În timp ce vorbeam, eram perfect conştientă că păream la fel de ipocrită şi de disperată ca ei. Mai rău, nu mă asculta nimeni. Se uitau la mine, desigur, dar atenţia lor era îndreptată spre propriile destine, cercetându-le cu exigenţă şi lăcomie, precum Gollum inspectând inelul, întrebându-se dacă Veghea dintre Lumi era real.

Nu îi puteam învinovăţi. Şi eu eram un dezastru. Rareori treceau cele 11,2 ore fără să urlu în drum spre Westerly, când mergeam să-mi văd părinţii la „Dreamland”, de obicei doar observându-i fără ştirea lor, pentru că, dacă îmi petreceam timpul cu ei, plângeam necontrolat la următoarea veghe. Încercasem să le explic ce se întâmplă.

— Am avut un accident de maşină şi s-ar putea să mor, iar această stare se cheamă Veghea dintre Lumi, după cum spune bătrânul ciudat, care nu ne lasă în pace.

Ascultau de fiecare dată. Totuşi, vedeam că sunt devastaţi, crezând că moartea lui Jim mă răscolise mai mult decât îşi dăduseră seama şi aveam nevoie de îngrijire psihiatrică permanentă. Aşa că am luat obiceiul de a sta în cinematograf ascunsă, la câteva scaune în spatele lor, lângă un tip mare şi gras, într-un tricou Brooklyn Book Drop. Mereu îi zâmbeam, gândindu-mă: *Îţi dai seama cât de norocos eşti? Tu ai un mâine.* Mâncam popcorn, mă uitam la *His Girl Friday* şi o ştergeam înainte să se aprindă luminile.

Rezultatul votului era acelaşi.

— Nu există consens, zicea Paznicul.

Toţi votam pentru noi înşine. Nu puteam să-mi imaginez un moment când nu o vom mai face. Era tot ce ne mai rămăsese ca să mergem mai departe: posibilitatea, oricât de îndepărtată, de a ieşi de acolo, de a reveni la viaţă.

Şi în tot acest timp Paznicul ne urmărea.

Era încă acolo, apărând când te aşteptai mai puţin. Câteodată intra şi îşi pregătea ceai. Uneori lucra pământul de la Wincroft, purtând un impermeabil negru cu glugă. În ciuda ploii – care, în anumite zile de veghe se transforma în zăpadă, temperatura scădea, fulgii de nea se roteau prin aer ca tornadele în miniatură –, Paznicul tăia viţa-de-vie, tufele de trandafiri, iedera, gardul viu, arborele de glicină şi liliac şi înnoda gardul din lemn. Mătura potecile de piatră şi săpa florile. Se urca pe o scară verde şi aduna frunzele moarte din jgheaburi, ştergea geamurile lămpilor şi ale felinarelor. Curăţa lichenii de pe aripile ciorilor fără glas din decor.

Alteori îl zăreai de la distanţă, o siluetă fără chip ce se deplasa grăbită pe pajişte, spre pădure, ca şi cum o lua pe scurtătură prin Wincroft, spre o destinaţie necunoscută.

Trecuse ceva timp de când ne aflam în starea de veghe, când am avut prima ceartă.

Timpul era vag aici. Aveai miraje şi iluzii optice, dacă încercai să te uiţi în urmă sau să-l încadrezi într-un calendar tradiţional. La o privire mai atentă, orele erau

reale. Dar dacă încercam să le adunăm pentru o mai bună înţelegere a trecerii timpului – de cât timp eram acolo – se evaporau şi deveneau neclare.

Patru stări de veghe se resimţeau ca patru sute.

Cu cât treceau mai multe stări de veghe, cu atât mă speriam mai tare. Vedeam cum ceilalţi deveneau apatici şi distanţi, de parcă nu i-ar mai fi interesat dacă plecau vreodată de acolo.

— Îl votez pe Kanye! a strigat Cannon, ridicând paharul. Kanye este alegerea mea pentru cine va trăi.

— Nu există consens, a anunţat Paznicul.

Whitley bea toată ziua. La fel Cannon şi Kipling. Apoi au început toţi să se servească cu pilulele pe care E.S.S. Burt le ţinea în dormitorul principal, sute de sticluţe portocalii de energizante şi tranchilizante aliniate în dulapurile cu medicamente ca bomboanele într-un magazin de dulciuri. Devenise o obişnuinţă să-i vezi fie hiperactivi, fie pasivi şi letargici. Kipling ieşea afară, având conversaţii cu ploaia, purtând doar peruca roz şi un halat de baie din mătase verde, cu păuni, care era al unei iubite de-ale lui Burt.

Odată, în timp ce îi adunam pe toţi la vot, nu îl găseam. Căutându-l prin conac, l-am zărit în sfârşit întins pe o plută în formă de lebădă, în ploaia torenţială.

— Kipling!

Am luat plasa pentru frunze şi l-am tras într-o parte.

Abia îşi ţinea ochii deschişi.

— Alo? Eşti acolo, Doamne? Sunt eu, Judy.

— Kipling, mă auzi?

— Aş vrea să comand în cameră, vă rog. Aş dori spaghete Bolognese.

S-a rostogolit de pe plută şi a căzut în apă. Mi-am scos pantofii şi pelerina de ploaie şi am sărit după el. Plutea nemişcat pe fundul piscinei. Înnebunită, l-am tras la suprafaţă.

— Kipling! Mă auzi?

— E numărătoarea inversă, cânta el cu ochii cârpiţi.

Eram infirmiera singuratică, dintr-o casă de nebuni.

Deşi îşi păstrase sănătatea mintală, Martha hotărâse să

se izoleze, spălându-se pe mâini de acea situaţie şi furişându-se fără o vorbă la începutul fiecărui veghi. Îşi petrecea ziua afară. Am zărit-o de câteva ori pe înserat cum cutreiera marginea pădurii, târându-şi geanta mare şi neagră, studiind vârfurile copacilor cu un binoclu, ca un ornitolog profesionist sau ca un ecologist care ţine un jurnal al ploii acide. Cotrobăia prin geantă, care părea aşa de grea, că mă întrebam dacă nu are acolo o copie a romanului *Cotitura*, pe care îl căra după ea la Darrow. Scotea, în schimb, un caiet negru, subţire şi lua notiţe un minut, înainte să pornească din nou. O dată am alergat după ea.

— Martha!

Şi-a continuat plimbarea, prefăcându-se că nu mă aude.

— *Martha! Aşteaptă!*

S-a oprit şi s-a întors spre mine. Era evident că nu voia să fie deranjată – în orice caz, nu de mine.

— Sunt îngrijorată din cauza lor.

A dat din cap.

— Şi?

Şi? Mă uitam fix la ea, cu ploaia curgându-mi pe cap şi pe braţe. Nu vedea ce se petrece? Nu-i păsa?

— Au luat-o razna. Nu mai iau nimic în serios. Nu ştiu ce să fac.

A ridicat din umeri.

— Face parte din procesul de acceptare.

— Despre ce vorbeşti?

— Când criminalii sunt condamnaţi la închisoare pe viaţă, există o şansă de nouăzeci şi patru la sută să aibă o cădere nervoasă în primul an.

A dat din umeri.

— Lasă-i în pace şi gata.

— Nici nu mă gândesc! Trebuie să ne sprijinim unul pe altul.

Spre marea mea mirare, a ridicat din umeri încă o dată şi a mers mai departe.

— Unde te duci?

Nu mi-a răspuns.

— Am nevoie de ajutorul tău! *Te rog!* Nu vrei să scapi de aici?

A ridicat o mână în aer – în semn de recunoaştere către un copil care face o criză – şi şi-a văzut de drum.

Eram supravieţuitorii unui naufragiu pe o mare învolburată. Acum mă obligau să le dau drumul, astfel încât să se poată scufunda în valuri şi să se înece.

Aveam să rămân captivă aici pentru totdeauna.

Aici, în Veghea dintre Lumi, unde nu voi îmbătrâni niciodată.

Nu voi avea niciodată o familie.

Nu mă voi îndrăgosti niciodată.

Eram un vampir nemuritor, fără niciun beneficiu. Fără frumuseţe răpitoare, fără ochi aurii sau piele strălucitoare, fără capacitatea de a alerga cu cinci sute de kilometri pe oră sau de a răsturna maşini.

Eram o stafie care nu poate să bântuie. Nu puteam opri televizoarele sau întoarce capetele păpuşilor de porţelan la 360 de grade, făcându-i pe muritorii de rând să aibă un atac de panică. Nu puteam face bebeluşii să stea în transă, ca zombii, în sufragerii, surprinşi de camere cu imaginea tremurândă, în crucea nopţii.

Eram un ceas ce merge într-o lume unde nu există timp.

Fără timp, nimic nu avea sens. N-am înţeles niciodată până atunci cât de importantă era trecerea timpului pentru a ajunge să ţii la ceva. Îi dădea un termen-limită, un fitil, un zvâc, o flacără. Fără timp, totul stătea în loc, într-o amorţeală perpetuă.

În cele mai grele momente, mă gândeam la Jim.

Venisem la Wincroft ca să aflu ce s-a întâmplat cu el. Acum, chiar şi acea întrebare, cea pe care o întorsesem pe toate feţele în ultimul an, îşi pierduse din importanţă, se micşorase în comparaţie cu starea de veghe, ca un viermişor aflat pe autostradă, în soarele arzător.

În seara în care ne-am certat tocmai mă întorsesem de la „Dreamland.” Când am intrat în Wincroft, am auzit ţipete

pe scări. Am urcat repede, dându-mi seama că se încuiaseră în baia lui Burt din dormitorul principal.

Am bătut la uşă.

— Totul în regulă?

Nu a răspuns nimeni, dar se auzeau chicotind.

— Se apropie timpul să votăm.

Atunci au izbucnit în râs.

— Alo?

Uşa s-a deschis larg. Whitley a apărut în prag, purtând o rochie de seară, cu paiete. Avea ochii injectaţi şi mâzgăliţi cu creion. Kipling stătea pe marginea căzii ca o panteră epuizată. Cannon era pe cântar şi purta o bandană în jurul capului, în stil marinăresc. Se vedea pe feţele lor îmbujorate – şi din şirul de sticle Dom Perignon de pe jos – că erau mangă.

— Soră Bee, sunt încântată să te văd! a zis Whitley, schimonosindu-se. Noi nu te mai însoţim. *Niciodată.*

— Ce?

— Noi nu mai votăm. Rămânem la Wincroft pe veci. Ce zici de-asta?

A dat ochii peste cap când mi-a văzut faţa.

— Dumnezeule, Bee! Nu te mai purta ca o mamă cu noi. Nu o să fii niciodată aleasă pentru că te porţi ca o călugăriţă. De fapt, numai peste cadavrul meu mâncat de viermi o să triumfe o tipă de genul Maica Tereza. Nici gând! E împotriva concepţiei mele despre viaţă, că trebuie să te murdăreşti ca să trăieşti. Trebuie să te tăvăleşti în noroi. Altfel, n-ai făcut nimic.

— Nu sunt Maica Tereza. Nu sunt călugăriţă. Nu sunt chiar atât de bună.

A fluturat din mână, ca şi cum ar fi alungat o muscă şi s-a întors, privindu-şi leneş reflexia în oglindă.

— Nu e vorba despre vot, am continuat eu. E vorba despre a rămâne împreună. Am putea să ne rătăcim pentru totdeauna în locul ăsta. Mai ştiţi ce spunea Jim despre prietenie? Despre *noi?* Prietenia noastră o să ne scape din orice bucluc.

Whitley şi-a muşcat buza de sus, încercând să nu râdă.

— Încă îl iubeşti. *Vai!* Doar pentru el aveai ochi. Şi încă mai ai, deşi e mort. Apropo, te-ai întrebat vreodată de ce te-a ales pe tine? Dintre toate fetele din şcoală?

Şi-a şters nişte ruj de pe bărbie. M-am înarmat cu răbdare, ştiam ce urmează. Crizele ei începeau mereu astfel: făcea o afirmaţie măreaţă, ca un procuror veteran, care ţinea în mână sentinţa juraţilor, cuvintele perfect alese pentru a-şi tăia victima în două.

— Te-a ales pe tine pentru că un diamant străluceşte mai puternic într-un mediu banal.

Nu am suflat niciun cuvânt, impunându-mi să ignor orice ar fi zis Wit la mânie. Şi totuşi, am simţit cum îmi ia foc faţa, o voce nervoasă din capul meu trăncănind: *Nu e adevărat!*

— Nu sunt de acord, a ripostat Cannon, încruntându-se. Problema e că *tu* l-ai iubit mereu pe Jim.

— Are dreptate, a mormăit Kipling. Era evident, copile. Ca un neg de pe degetul mare de la piciorul unui salvamar de la un bazin public.

— Te rog! l-a săgetat Whitley. Erai obsedat de el. Recunoaşte! Să nu crezi că nu am văzut cum îi făceai ochi dulci, cu accentul tău sudist, ce devenea mieros în preajma lui, de parcă l-ai fi putut seduce cu o imitaţie de mâna a treia, de teatru de cartier, a lui Truman Capote. Iar *tu...* S-a întors spre Cannon: Tu ai fost fericit când a murit.

— Am fost distrus, a spus el răspicat.

— Distrus de *bucurie,* poate.

Cannon i-a aruncat o privire implacabilă.

— O urăşti pe Linda? Păcat! Eşti Linda în persoană. Lipsesc doar liftingurile faciale, gleznele butucănoase şi armata de bărbaţi care au fugit de voi ca un uragan de categoria a cincea. Dar nu-ţi face griji, păpuşă! Vor veni şi astea, cu timpul.

— Nu este timp, a observat Kipling, ţinând un deget sus, pe jumătate adormit. Nu mai este.

Whitley se holba la Cannon cu gura deschisă, cu umerii tremurând.

— Cannon nu a vrut să spună asta, am zis eu în şoaptă,

atingându-i mâna.

Mi-a dat mâna la o parte, apucând o sticlă de pe podea. Cannon s-a ferit, sticla a explodat în oglinda din spatele lui.

— Sunteţi nişte monştri! *Ieşiţi din casa mea!*

M-a dat la o parte cu cotul şi a ieşit în fugă. Peste câteva secunde a reapărut în capătul holului, fluturând o armă de foc şi ţintind-o spre capul meu. În timp ce coboram treptele în fugă, o împuşcătură a atins tavanul, candelabrul s-a legănat, iar bucăţi de tencuială şi moloz s-au prăbuşit pe podea.

— Afară! Termitelor! Păduchilor! Şobolani ce sunteţi!

S-au auzit mai multe împuşcături până când am ajuns la poarta de la intrare şi când am deschis-o am dat nas în nas cu Martha.

Purta un impermeabil verde, şiroind de apă.

— Beatrice? Ce s-a întâmplat?

— Viermilor! Peşti dezgustători de pe fundul oceanului cu dinţi ca de briceag! IEŞIŢI AFARA! TOŢI!

Nu i-am răspuns. Am fugit la maşină şi am pornit-o, călcând peste straturile de flori, băltoace, ramuri rupte, apoi am virat înapoi pe alee, încercând să-mi recapăt suflul.

Trebuia să plec cât mai departe de ei. Trebuia să-mi limpezesc mintea.

Îmi repetam întruna că tot ce spuseseră era din cauza veghii. Faptul că erai aici zi după zi te făcea să gândeşti şi să simţi cele mai negre lucruri, ca şi cum ai fi provocat universul, pe Dumnezeu, orice era acolo, să demonstreze că nu sunt adevăraţi.

Un diamant străluceşte mai puternic într-un mediu banal. Tu îl iubeai pe Jim. Tu ai fost fericit când a murit.

Nu voiam să mă mai gândesc la ei. Am condus direct către *Cioara căpitanului,* folosind cheia de rezervă pe care tata o ţinea în spatele termometrului de perete. Voiam să-mi fac nişte brânză la grătar, să mănânc nişte Wreck Rummage şi să mă culc. Mă voi gândi mâine ce să fac, ieri,

astăzi, ce zi o fi.

Dar în clipa când am intrat în restaurant, trecând prin umbrele în dungi, mi-am dat seama că ceva nu e în regulă.

Scaunele din bar, de obicei răsturnate peste mese, erau aruncate pe podea. Geamul de la vitrina cu îngheţată era crăpat. Între mirosurile de pâine prăjită şi cremă de protecţie mai era ceva – ceva stricat. Tocmai intrasem în bucătărie să văd dacă Sam cel Somnoros nu uitase cumva să ducă gunoiul, când am călcat pe bucăţi de sticlă spartă. Când m-am aplecat, am văzut că am călcat pe portretul în creion al străbunicului meu, Burn. Se mişcase din locul lui obişnuit de deasupra uşii. Aterizase cumva lângă sobă, cu faţa în jos şi cu rama spartă.

E o spargere. Acesta a fost primul gând.

Apoi am simţit cum vine veghea, cel mai greu somn cobora peste mine precum capacul unui coşciug şi mi-am dat seama că se mai întâmpla ceva, ceva straniu.

Am auzit o bătaie uşoară. Când m-am uitat în sus, am ţipat. În fereastra care dădea spre alee, lângă chiuvetă, o faţă mă privea insistent.

Paznicul.

Privirea lui nu era nici ostilă, nici prietenoasă, ci severă, cu bărbia tăiată de umbră. Am observat că tundea iedera şi viţa de caprifoi, care se întinseseră pe zid şi pe care mama nu apucase să le ajusteze.

Când am ieşit afară să îl înfrunt, el păşea de-a lungul aleii.

— Hei! am strigat după el. Ce vrei?

M-a ignorat, călcând prin bălţi, cu geanta pe umăr, dispărând după colţ.

— Lasă-mă în pace!

Atunci mi-am dat seama ce reprezenta el.

Paznicul era cel care ne reamintea.

Votul. Votul. *Votul.*

7

După ce s-au certat, a pornit fiecare pe drumul lui. În momentul când au revenit în starea de veghe, Kip, Martha, Cannon şi Wit s-au risipit ca seminţele de păpădie. Plecau fără un cuvânt, uneori nici nu se uitau unul la celălalt.

I-am lăsat să plece. Nu aveam de ales.

Să fi fost depresie? Probabil. Furie faţă de propria lor soartă? Şi asta. Sau poate doar voiau să vadă cum e să urci dincolo de semnele cu „Pericol” şi de baricadele cu „Feriţi-vă”, de sârma ghimpată care proteja marginile de pe acoperişul unui zgârie-nori şi să sară.

Nu conta ce se întâmpla cu noi. Nu exista pericol. Dacă veghea avea un beneficiu, acela era că poţi rămâne mereu tânăr, ca în cântecul formaţiei Alphaville. Puteam să trăim şi să murim şi să trăim din nou, fără consecinţe.

Kipling a început să facă autostopul.

Din momentul când apărea în spatele Jaguarului, o lua la pas pe şosea. După ce a procedat aşa de nenumărate ori, având o expresie enigmatică de hotărâre şi expectativă – ca şi cum aştepta ceva cu nerăbdare –, l-am urmărit. I-am luat urma până la drumul principal, unde, chiar înainte de podul de piatră, pornea înapoi, ţinând degetul mare în sus.

Întotdeauna oprea a şasea maşină care trecea. Un Pontiac maro, cu aripa dinţată.

L-am privit cum dispare în Pontiacul acela de atâtea ori, că trebuia să aflu ce era aşa de captivant, încât nu putea rata, nici măcar o veghe. Aşa că l-am abordat.

— Unde te duci? l-am întrebat.

S-a întors, uimit că mă vede, apoi s-a enervat.

— Ce?

— Cine te ia în Pontiac?

Şi-a continuat drumul.

— Nu contează.

— Unde te duci?

— Lasă-mă în pace, Bee!

— Spune-mi!

— Nu.
— De ce nu?
— Nu e treaba ta.
— Vin cu tine, atunci.
— *Nu.*
Era furios. De fapt, ar fi fost în stare să mă lovească sau să mă lege de un copac ca să scape de mine.
— Zi-mi şi mă întorc!
M-a privit încruntat, ştergându-şi apa de pe faţă.
— O cheamă Shirley.
— Şi?
— Şi mă ia la tratamentul ei de chimioterapie în Providence. Apoi mergem în apartamentul ei de doi bani, de lângă un chioşc „Stop and Shop" şi ne uităm la *Noaptea morţilor vii.* Îi pregătesc tocăniţă de creveţi şi fac o salată de ton pentru pisica ei, Canary. Crede că sunt un fugar din Mississippi. Uneori mă cheamă James. Alteori Jesus. Se dezbracă în faţa mea şi mă pune să o ating. E credincioasă. Crede că sunt un fel de salvator de pe o altă planetă, pentru că ştiu atâtea lucruri despre ea. Ne plimbăm toată noaptea. Acum vrei să-ţi găseşti propria experienţă sordidă în care să te refugiezi? Asta e a mea.
În acel moment, Pontiacul a apărut după cotitură. Poate pentru că eram acolo sau din cauza zâmbetului crispat al lui Kip, destul de diferit de obişnuita lui atitudine relaxată, de pisică leneşă, maşina a încetinit o secundă – scoţând la iveală o femeie ştearsă, cu păr castaniu, într-un tricou alb şi ascultând la radio piesa *Close to Me* a trupei The Cure –, apoi a accelerat.
Kip a alergat după ea, fluturând din mâini.
— Stai! Aşteaptă-mă! *Shirley!*
Pontiacul a virat la cotitură şi a dispărut.
— Uite ce ai făcut! s-a smiorcăit el.
— Îmi pare rău.
A luat-o spre pod, scuturând din cap. A încercat să oprească următoarea maşină, un camion roşu, apoi o rulotă, dar nu a oprit niciuna.
— Lasă-mă-n pace! a strigat el, luând-o la fugă pe şosea.

L-am lăsat să plece. Am înţeles. O aştepta cu nerăbdare pe Shirley pentru că ea îl făcea să uite că era în veghe. Se întâmpla probabil un minut. Acela era însă un minut valoros într-un secol de alte minute fără valoare.

După ce am aflat unde se duce Kip, i-am urmărit şi pe ceilalţi. Trebuia. Dacă speram să rezist în lumea aceea, trebuia să mă asigur că nu îi pierd definitiv, că nu vor cădea într-un tunel psihologic, din care nu vor putea să mai iasă.

În plus, aveam nevoie de o misiune. Nu mai puteam vedea filmul *His Girl Friday* încă o dată. N-o mai puteam vedea pe mama cum îi spune tatei din priviri că nu îi plac locurile pentru că sunt prea aproape de ecran. Apoi, două secunde mai târziu, cum îi scapă pe jos cutia de Old Milawaukee vagabondului bărbos care mormăia „Rahat!”, cum bătrâna din spatele lui se ducea să îl raporteze, în timp ce bărbatul cu tricou Brooklyn Book Drop îşi îndesa un pumn de popcorn în gură (scăpând trei floricele în poală). Această simfonie a normalităţii cântată la fel de fiecare dată. Ştiam fiecare cuvânt, bâlbâială, glumă, sunet gutural, adulmecare, tuse, fiecare scărpinat şi fiecare râgâit, ca regizorul care a urmărit din culise acelaşi spectacol de un milion de ori.

Apoi, părinţii mei păreau atât de fericiţi împreună, iar asta mă făcea să mă simt şi mai singură.

I-am urmărit pe Whitley şi pe Cannon.

Apăreau în starea de veghe cu trei minute înaintea noastră.

Când intram în Wincroft, ei nu mai erau. Nu lăsau niciun bilet. Singura dovadă erau luminile roşii de frână care se retrăgeau pe alee. Totuşi, maşinile lor rămâneau în faţa casei. Asta însemna că plecau cu altă maşină, împreună, ceea ce sugera că rănile provocate de cuvintele lor se vindecaseră deja, ca pielea supereroilor.

Nu mă surprindea. Nu rămâneau niciodată supăraţi unul pe altul mult timp.

Verificând garajul de maşini clasice al lui E.S.S. Burt,

am observat dâre umede pe podea. Am intrat în biroul lui, am citit foile de asigurare şi mi-am dat seama că maşina care lipsea era un Rolls-Royce Silver Spur maro, din 1982.

La următoarele perioade de veghe am încercat să-i prind din urmă.

Părea imposibil. Nu conduceau pe şoseaua principală sau pe drumurile de coastă, aşa că unde dispăreau atât de repede? După ce au trecut multe astfel de perioade de veghe, când am virat pe o potecă nemarcată, îngustă şi neasfaltată, am văzut un panou negru din lemn, pe care era vopsit cu litere elegante, victoriene DAVY JONES'S LOCKER. Un kilometru şi jumătate mai încolo, era un alt semn:

EXCLUSIV PENTRU MEMBRII.

Am tras în parcare. Davy Jones părea un golf aglomerat cu iahturi. Se aflau acolo o casă de club, albă şi un bar în aer liber, cu acoperiş de stuf. Marinari bronzaţi, în tricouri albastre, se plimbau de colo colo de-a lungul docurilor, ţinând în mână umbrele şi iPad-uri.

Chiar în faţa mea era parcat un Roll-Royce Silver Spur maro, din 1982.

I-am zărit imediat pe Whitley şi pe Cannon.

Vorbeau cu un grup de pensionari, trei cupluri de vreo şaizeci-şaptezeci de ani, femeile cu părul scurt şi vopsit şi trupul zvelt, iar bărbaţii graşi, cu chelie. Râdeau. De fapt, Wit şi Cannon *râdeau,* ceea ce m-a făcut să ies din camionetă, ţinând umbrela jos ca să nu mă vadă, cu gura căscată, nevenindu-mi a crede cât de bine se prefăceau că sunt normali – ca doi oameni cu un viitor.

Păreau că aşteaptă ceva.

Aparent, era vorba o invitaţie la bordul superiahtului *Last Hurray,* ancorat lângă ei, pentru că, în secunda următoare, urcau treptele din lemn de tec cu mirare prefăcută, trecând pe lângă pista de elicoptere şi dispărând în interior.

M-am plimbat pe lângă vas, stupefiată. Echipajul în uniformă se pregătea de plecare.

— Încotro mergeţi?

— Spre insulele Bermude.

Câteva minute mai târziu, iahtul a pornit pe mare. În acea seară, ca în oricare altă seară de până atunci, Wit şi Cannon nu au venit la Wincroft să voteze. Până la următoarea veghe, ei erau deja plecaţi. Ce puneau la cale? Şi de ce această întrebare mă umplea de groază?

Aveam treizeci şi trei de minute. Erau patruzeci şi şapte de minute de când mă trezeam în Jaguar, până când iahtul pleca spre Bermude. Până la minutul treizeci şi trei era prea târziu. Era greu să nu fiu zărită, cu atâţia marinari în zonă. Am fost prinsă de un milion de ori.

— Mă scuzaţi. Cine sunteţi?

— Salut!

— Nu aveţi voie aici.

— E *Dream Weaver?*

— E *Cleopatra III.*

— Îl caut pe Căpitanul Martini. Sunt nepoata lui.

De fiecare dată plecam bolborosind scuze, ignorând privirile suspicioase, în timp ce mă întorceam la camioneta mea. Mă uitam cum Wit şi Cannon urcă la bordul iahtului şi pornesc pe marea largă.

Singura mea speranţă era să iau cheile lui Cannon imediat ce mă trezesc şi să sar în Mercedesul lui – de două ori mai rapid decât camioneta mea –, luând-o pe scurtătură pe un drum de serviciu neasfaltat şi gonind cu o sută patruzeci de kilometri la oră prin mlaştini şi nisipuri până la golful Davy Jones's Locker.

Parcam după un copac şi mergeam cu viteză pe jos până la mica navă de croazieră de lângă *Last Hurrah*, unde, prefăcându-mă că urc la bord, aşteptam ca tânărul ce se ocupa de curăţenie să îşi verifice telefonul, moment în care aveam douăzeci de secunde să mă avânt pe trepte şi să mă azvârl pe prima uşă pe care o vedeam. Ducea către o sală de jocuri bogat ornamentată, cu tonomat şi maşinuţe de pinball. Aveam apoi cincisprezece secunde s-o iau în zbor spre cabina căpitanului şi de acolo să dispar în dormitorul de la capătul holului.

Avea vedere către golf. Deschizând uşor fereastra, am

fost martoră la o scenă înfiorătoare sau, mai bine zis, la scena înşelăciunii. Whitley şi Cannon, pozând în iubiţi din liceu, proaspăt căsătoriţi, din Columbus, Ohio, tocmai fuseseră informaţi despre o problemă majoră apărută la iahtul pe care îl închiriaseră, fapt ce le distrusese luna de miere. Se lamentau gălăgios despre necazul lor, când au fost auziţi de proprietarul vasului *Last Hurrah,* Ted Daisy din Cincinnati, care i-a invitat pe bieţii tineri la bord.

— De ce nu rămâneţi toată săptămâna cu noi? E loc pentru toată lumea.

— Sunteţi foarte drăguţ, domnule, dar nu putem.

— Prostii! Dezavantajul e că vă veţi petrece luna de miere cu nişte babalâci. Dar promitem să nu vă stăm în cale. Veţi avea un bucătar, un director de activităţi şi o grămadă de jucării la dispoziţia voastră.

— Ce zici, iubito? a întrebat-o Cannon pe Whitley.

Ea îşi ronţăia o unghie.

— Nu ştiu ce să zic, iubiţel.

Mă minunam de cum îşi jucau rolul, ca un cuplu de dansatori de step de pe Broadway. Câte veghi le-a luat să-şi dea seama care e formula perfectă pentru a primi invitaţia la bordul iahtului? Zece? Zece mii?

— Veniţi cu noi, copii! Insist. Ted Daisy. Ea e soţia mea, Patty.

— Artwell Calvin al treilea, s-a prezentat Cannon.

— Anastasia Calvin, a completat Whitley, dând din cap. Chiar nu ştiu ce am făcut într-o viaţă anterioară să merit atâta bunătate. Cred că o să plâng.

Ce aşteptam la bordul iahtului *Last Hurrah?* O croazieră relaxantă de vacanţă? Un vis frumos în care Whitley şi Cannon uitau de starea de veghe?

Nu asta. Deloc.

Trebuia să-mi dau seama. Relaţia lor la Darrow fusese întotdeauna incendiară. Făceau sex în dulapuri şi săli de clasă, pe acoperişuri, în pădure, pe balconul capelei şi nu erau prinşi niciodată. Bântuiau pe holuri cu braţele încolăcite unul în jurul celuilalt ca şerpii boa, iar elevii şi profesorii se uitau la ei dezaprobator, deşi nimeni nu se

plângea. Erau printre primii cinci din clasă, până la urmă. Whitley vorbea despre dragostea lor ca despre o nevoie insaţiabilă. Eu o vedeam ca pe un glonţ gonind către o ţintă. Nu ştiam însă dacă ţinta era unul din ei sau o a treia persoană, care nu avea habar. Se certau, se împăcau, se urau, nu puteau trăi unul fără altul nici măcar o secundă.

Îşi spuneau Sid şi Nancy. Furau lucruri să se amuze. Putea fi orice lucru din tabără, nu conta dacă era mic sau mare, cum ar fi testele de fizică ale domnişoarei Ferguson; un peisaj marin de douăsprezece mii de dolari dintr-o galerie de artă; vesta de tartan XXL a rectorului Trask, pe care acesta o purta la toate serbările; chiar şi un excavator John Deere de pe şantierul bibliotecii. Puneau mâna pe orice, fapt care ducea la o degringoladă de anunţuri şi ameninţări cu expulzarea timp de o săptămână, câţiva elevi în necunoştinţă de cauză erau chemaţi în biroul directorului să detalieze ce ştiau – până ce, în linişte şi cu promptitudine, obiectul reapărea. Aplecarea lor spre furt nu se datora unei atitudini obişnuite de revoltă, cum ar fi mânia sau încercarea perversă de a atrage atenţia. Era dragostea pură pentru arta înşelăciunii – să fii cu un pas înaintea tuturor –, ca să nu mai vorbim de nevoia lor continuă de a se lua la întrecere.

Toată lumea şoptea pe la colţuri că vor deveni legendari dacă vor rămâne împreună. Credeam în taină că relaţia lor era *prea* apropiată, ca a gemenilor. Cannon nu avea temperamentul lui Whitley, dar avea intensitatea ei şi talentul de a manipula, aruncând un cuvânt colo, o sugestie dincolo, exact picătura de uraniu care transforma o situaţie benignă într-una nucleară. Despărţeau cupluri, făceau profesorii să plângă. Când, în sfârşit, şi-au încheiat relaţia în clasa a douăsprezecea, despărţirea lor a fost înfricoşător de silenţioasă, o armă biologică ce se împrăştiase fără fum, sfidând orice explicaţie ştiinţifică.

— Toată lumea ştie că dragostea adolescentină are viaţă scurtă, explica Whitley, dând din umeri.

Acum era limpede că Whitley şi Cannon urcau la bordul *Last Hurrah* pentru că hotărâseră pur şi simplu că acel vas

era terenul lor de joacă nebunesc, deviant, de parcă ar fi fost două maimuţe sălbatice închise într-o cuşcă.

Era celula lor matlasată. Camera izolată fonic, unde puteau ţipa din toţi plămânii.

În prima seară am văzut-o pe Wit cum s-a îmbătat atât de tare, că a vomitat pe masă, peste platourile cu homar şi fripturi.

— Vai de mine! a zis ea, ştergându-se la gură.

În a doua seară a dansat provocator cu Ted Daisy. Când soţia lui, Patty, a văzut ce se întâmplă, a strigat cu o voce de om beat „Ted! Ted?”, de parcă mariajul lor de cincizeci de ani s-ar fi transformat dintr-odată într-o convorbire telefonică cu semnal slab.

Altă dată, Cannon şi Wit au rămas doar în lenjeria intimă şi, urcându-se pe catarg, au început să strige *Carpe noctem!* Ţinându-se de mână, au sărit în mare de la cincisprezece metri. Au început să sune alarmele. Femeile ţipau. Motoarele s-au oprit brusc. Membrii echipajului viermuiau pe punte, răcnind ordine, iar doi dintre ei s-au aruncat în apă cu veste de salvare.

— Găsiţi-i! a ţipat Ted Daisy, uitându-se cu disperare peste balustradă.

Arăta de parcă tocmai făcuse un atac de cord.

— Să fiu al naibii dacă ajung la închisoare din cauza smintiţilor ăstora!

— O să pierdem tot, se smiorcăia Patty.

— Trebuia să îi legăm imediat ce ne-am dat seama că ceva nu e în regulă cu ei. Trebuia să chemăm paza de coastă.

— E numai vina ta! a urlat Patty, cu părul ei blond şi ţeapăn, care semăna cu cartofii pai. I-ai invitat la bord pentru că voiai s-o impresionezi pe pipiţa aia blondă. Credeai că ai vreo şansă cu ea. Ha! Sper că eşti fericit acum!

Isterie. Panică. Furie. Disperare. Frică. Alarmă.

Toate astea s-au întâmplat la bordul iahtului *Last Hurrah* într-o zi care se va repeta încontinuu.

I-am urmărit din încăperi dosite, din camere de oaspeţi,

dintr-un closet electric de rezervă. Mi-am pus o uniformă pe care am găsit-o pe acolo şi nimeni nu s-a uitat ciudat. Am aşteptat momentul potrivit să apar, să încerc să le bag minţile în cap lui Cannon şi lui Wit, să-i îndepărtez de marginea prăpastiei. N-am găsit momentul. Îi cunoşteam prea bine. Când intrau în starea asta, erau de neoprit.

Am rămas pe loc, trăgând cu ochiul la scena de coşmar printr-o crăpătură a uşii, îngrozită, îmi era rău, uneori plângeam, întrebându-mă când se va termina.

Apoi, într-o noapte, Cannon a spart o sticlă în capul lui Ted Daisy. Ted l-a îmbrâncit într-o vitrină plină de cupe de cristal. Au început o luptă corp la corp, răsturnând măsuţe de cafea şi masa mare din sufragerie. Apoi Cannon s-a aşezat pe pieptul bărbatului, strangulându-l. Era prea mult. Am sărit din dulap şi am îngenuncheat lângă Cannon, încercând să-i desprind mâinile. Bătrânul scuipa şi plângea în hohote.

— Încetează! am urlat.

Cannon a mai stat un minut până i-a dat drumul. Am încercat resuscitarea cardio-pulmonară, apăsând pieptul bărbatului, numărând aşa cum mă învăţase tata. I-am verificat pulsul. Era în viaţă, dar la limită.

— Trebuie să vă opriţi, am şoptit eu.

Cannon se uita la mine de parcă aş fi fost o rudă îndepărtată, al cărei nume nu şi-l aminteşte.

— Voi înrăutăţiţi lucrurile. Pentru că *noi* ne amintim. Oamenii aceştia nu. Dar voi da. Iar distrugerea asta o să vă macine.

— Mai taci, Bee! s-a răstit Wit.

Se ridicase de pe canapea, unde zăcuse inconştientă.

— Ce naiba cauţi aici? Ne spionezi? Când îţi vei da seama că nu vrem să avem de-a face cu tine? Nu mai suntem prietenii tăi. Ai distrus asta când ai hotărât să stai numai cu Jim. Crezi că poţi să-ţi abandonezi prietenii şi să scapi aşa uşor?

S-a târât spre mine, cu ochii roşii şi ameninţători. M-am întors şi am luat-o la fugă, împiedicându-mă de ceilalţi oaspeţi, care se treziseră din cauza zgomotului şi stăteau

acum în halate şi papuci asortaţi, uitându-se cu groază la noi. Am alergat la al treilea etaj şi am rămas într-una din bărcile de salvare pentru veghe, plângând cu sughiţuri şi sperând să nu mă găsească nimeni.

Nu m-am mai întors niciodată pe *Last Hurrah.*

Cannon şi Wit s-au dus acolo chiar la următoarea veghe. Wit mi-a lăsat un mesaj cu efect dramatic, scrijelit cu ruj roşu pe blatul de la bucătărie.

NU TE APROPIA!

Nu era nevoie să mă ameninţe. Nu aş mai fi revenit acolo.

Oare prin repetiţie chiar şi *Last Hurrah* devine plictisitor, iar ei o să revină la Wincroft? O să decidă unul dintre ei că vrea să trăiască, să evadeze din Veghea dintre Lumi, să voteze? Sau o să înceapă să devoreze altceva sau pe altcineva? Starea de veghe deţinea infinite terenuri de joacă, aşa că era posibil, oricât de oribil mi se părea gândul, să nu-i mai văd niciodată.

Nu mă puteam gândi, la aşa ceva. Nu încă.

În schimb, mi-am îndreptat atenţia către Martha.

Era haios că aproape uitasem de ea. Şi bănuiam că asta îşi şi dorea.

8

Martha nu-şi mai petrecea ziua hoinărind prin Wincroft. Acum intra grăbită în conac, lua o pelerină de ploaie, urca în maşină şi nu se mai întorcea.

— Unde te duci? am întrebat-o.

S-a întors repede spre mine, surprinsă. Nu văzuse că eram în balansoarul de pe verandă. Venindu-şi în fire, a scos cheile maşinii, apoi a deschis umbrela.

— Merg la bufetul ăsta caraghios al bisericii baptiste din Newport.

A ridicat din umeri, înroşindu-se la faţă.

— L-am transformat în biosfera mea personală. De exemplu, găsesc un tip şi văd dacă îl pot face să-mi spună „Te iubesc” până la sfârşitul serii. Sau abordez o femeie şi văd dacă o pot face să-şi părăsească soţul. Încerc să demonstrez o teorie despre natura umană. Că oricine e capabil de orice, la orice oră, dacă îndeplineşte un anumit set de condiţii.

Minţea. Era evident.

— Pot să vin cu tine?

— De fapt, prefer să fiu singură.

— Şi când te plimbai prin zonă cu binoclul? Ce făceai?

— Urmăream păsările.

Minţea din nou. Era perfect conştientă că nu o cred şi, cu toate astea, mă fixa cu privirea, neînfricată.

— Nu eşti îngrijorată? am întrebat-o, încercând să ignor mânia care mi se aduna în stomac. Supărată? Speriată? I-am pierdut pe toţi acum.

A zâmbit vag.

— Îţi sugerez să te împaci cu soarta, Bee.

Acestea fiind zise, s-a întors şi a coborât grăbită treptele spre maşina ei.

La următoarea veghe, m-am dus direct la camionetă. În timp ce Martha era înăuntru şi îşi lua pelerina, eu m-am ascuns într-un intrând de lângă şoseaua principală şi, când

a apărut, m-am luat după ea.

Din nefericire, confruntarea mea pare să o fi pus în alertă pentru că, de îndată ce am pornit în spatele ei pe autostradă, deşi eram cu trei maşini în urma ei, a virat la prima ieşire şi a condus în cerc în jurul parcurilor de birouri părăsite, înainte să intre în Birchwood Plaza. Şi-a petrecut următoarele ore hoinărind prin Urban Outfitters & Noble şi mâncând un calzone în zona cu restaurante.

Ştia că sunt acolo şi că o urmăresc, dar nu părea să îi pese.

Data următoare, a făcut acelaşi lucru la un alt mall. A treia oară, la altul.

Era imposibil ca Martha să umble prin malluri când venea veghea. O făcea pentru că ştia c-o urmăresc. Spera să mă plictisesc şi, în cele din urmă, să renunţ.

Aşa am şi făcut. Am încetat. În schimb, la veghile care au urmat – să fi fost vreo câteva mii? – am încercat să găsesc o cale de a o urmări fără să mă vadă.

Astfel mi-am început ilustra carieră în furtul de maşini.

Eram o hoaţă panicată şi smerită.

Am fost prinsă în flagrant delict de sute de ori.

— Cine dracu' eşti tu şi ce cauţi la mine în garaj?

— *Salut!* Scuze!

Slavă Domnului – poate pentru că era ceva trist la mine, care nu putea fi decât din cauza veghii –, toată lumea mă lăsa să scap.

Singura maşină pe care am putut să o fur fără să fiu prinsă a fost o vagonetă albă şi ruginită, pe care scria DERATIZĂRI MCKENDRICK.

Aparţinea familiei McKendrick, o familie spartană, cu şapte membri, care locuia la o fermă modestă, nu departe de Wincroft. Toţi cei şapte membri ai familiei erau mereu acasă, aşa că să încerci să faci rost de cheile de la maşină era ceva la fel de periculos ca saltul final dintr-un spectacol al trupei Cirque du Soleil.

Mi-a luat o veşnicie să o fac cum trebuie.

Unu: să mă ascund în rododendronii din faţa bucătăriei,

aşteptând ca Bud McKendrick să se plimbe prin sufragerie, căutându-şi ţigările Camel Lights. Doi: să mă ascund în cămara din bucătărie, încercând să nu mă împiedic de pungile cu mâncare dietetică pentru pisici sau de găleata cu macaroane cu capac Lid de la Target. Trei: să aştept ca Pete McKendrick să ia un Kit-Kat şi să meargă la subsol să se uite la *Aventurile lui Jimmy Neutron,* ca Bud să tragă un pui de somn la etaj, iar gemenii Gerry şi Paul să joace fotbal în ploaie în curtea din faţă. Patru: să mă strecor în căsuţa pisicii, speriind-o pe Tupac, care sărea doi metri în sus şi se agăţa de draperii. Cinci: să smulg cheile de pe masă şi să mă furişez după canapea, în timp ce Laurel McKendrick lua patruzeci de dolari din portofelul soţului ei.

— Mă duc la magazin!

Şase: să fug înapoi în bucătărie şi să încerc să o evit pe micuţa de patru ani, Kendall McKendrick.

— Cine eşti tu? întreba ea cu ochi mari, surprinşi.

Nu puteam să o evit pe Kendall. Indiferent ce făceam, mă prindea de fiecare dată.

Era cel mai incendiar moment dintre toate: să găsesc cuvintele perfecte care s-o împiedice să chiraie ca o alarmă de fum. Încercasem orice. Nimic nu mergea.

„Sunt un înger.”

„Lucrez pentru zâna măseluţă.”

„Sunt elful de pe raft şi trebuie să împrumut vagoneta tăticului tău.”

De câte ori reuşisem să trec ca un expert de membrii familiei McKendrick, de atâtea ori eşuasem din cauza lui Kendall, care ţipa ca din gură de şarpe, făcându-i pe toţi ceilalţi să mă înconjoare.

— Tati! *Tati!*

Fugeam cât mă ţineau picioarele, în timp ce ei – cu expresii variate ale aceleiaşi feţe de bulldog – împânzeau curtea din faţă.

— Opreşte! Hoţul! strigau ei prin ploaie.

— Tată, îţi scapă!

Bunul Bud McKendrick nu chema niciodată poliţia.

Probabil că, după cinci copii, nu se lăsa intimidat de o puştoaică hoţomancă. Uitându-se încruntat la mine de pe verandă, uşor blazat, mă lăsa să scap de fiecare dată.

În cele din urmă, a venit şi veghea când i-am spus lui Kendall adevărul.

— Mă numesc Beatrice Hartley. Sunt prinsă între viaţă şi moarte într-un loc care se cheamă Veghea dintre Lumi. Încerc să scap de aici şi, ca să scurtez povestea, am nevoie ca tu să taci şi să te uiţi la desene animate cu fraţii tăi. *Acum.*

A dat din cap fără un cuvânt şi s-a dus la etaj.

Mută de uimire, am luat şapca de baseball Rams a lui Bud de pe un scaun, ochelarii de soare Oakley, am descuiat uşa de la garaj şi am fugit. Mi-am pus salopeta lui Bud, pălăria, ochelarii de soare şi am urcat la volan. Pornind motorul, tocmai mă întrebam cum naiba trec de gemenii care joacă fotbal, când Paul a aruncat mingea în curtea vecinilor. Am condus foarte încet pe alee, am virat la dreapta şi am intrat pe o altă alee, câteva case mai jos, cu inima cât un purice.

Un minut mai târziu, Martha trecea pe lângă mine.

I-am urmărit Honda Accordul până în Providence, la Universitatea Brown, la al treilea nivel al unei clădiri din cărămidă roşie de pe strada Theyer, într-un birou pe colţ.

ARNOLD BELORODA, PH.D., aşa scria pe plăcuţa de alamă de pe uşă.

Am urmărit-o pe Martha cum ciocăne. O voce de bărbat a răspuns „Da?” şi a intrat. Am auzit cum a salutat în timp ce închidea uşa şi, deşi m-am dat mai aproape prin holul aglomerat, chinuindu-mă să prind glasurile înăbuşite dinăuntru, nu am reuşit să disting nimic.

Am căutat pe Google numele „Arnold Winwood Beloroda”. Era un psihiatru de renume şi profesor emerit, cu specializare în teoria dinamicii de grup. Preda o mulţime de cursuri la Brown. *Cum să iei decizii etice: cu bune şi cu rele. Psihologia manipulării şi consimţirii. Fantezia liberului-arbitru.* Un seminar pentru anul terminal, *Laboratorul experimentelor în persuasiunea*

socială. Publicase treisprezece cărţi de non-ficţiune, câştigând o grămadă de premii pentru una din ele, în anii nouăzeci, *Eroi şi ticăloşi.* Potrivit *Wall Street Journal,* era despre „dinamica stăpân-sclav a taberelor concentraţionare” şi alte situaţii în care „o populaţie numeroasă se lasă controlată de câţiva aleşi”.

Am frunzărit articolele lui Beloroda din *Harvard Review, The Economist* şi *Scientific American.* Ce era aşa de convingător la el? Ce era aşa de important, de se străduia Martha atâta să-l ascundă?

Apoi am înţeles. Parcă o pereche de mâini ar fi început să mă strângă de gât.

În timp ce noi, ceilalţi, ne iroseam vremea războindu-ne cu realitatea noastră, Martha începuse să folosească infinitul Veghii ca să studieze.

Beloroda o învăţa să manipuleze grupul, astfel încât să o alegem pe ea.

Încerca să găsească o cale de a câştiga.

N-o scăpam din ochi pe Martha. De fiecare dată, conducea spre clădirea de „Ştiinţe cognitive, lingvistice şi psihologice” a Universităţii Brown. De fiecare dată, îl vizita pe Beloroda. Stăteau închişi în biroul lui trei, patru ore. Cu siguranţă găsise o modalitate de a-l prinde în plasă, de a-l captiva cu vreo întrebare inteligentă despre dinamica grupului sau cu vreun detaliu scos din propriile lui articole, care funcţiona ca o cheie magică ce descuia uşa unei legături apropiate, a unei întâlniri a minţilor ce gândesc la fel. Când, în cele din urmă, ieşeau, Beloroda – un bărbat mic şi delicat, cu nasul cârn şi o barbă mult prea îngrijită, de culoarea cernelei – îi zâmbea Marthei (care ţinea cu greu un vraf de cărţi de la el, dar şi un caiet cu notiţe), vrăjit de apariţia subită a unei studente atât de preocupate.

Se plimbau afară, amândoi sub o umbrelă, adânciţi în discuţii şi mai sporovăiau încă douăzeci de minute pe trotuar. O dată m-am furişat în spatele lor, ascunzându-mă într-un alcov, unde câţiva studenţi fumau sub copertină.

— Aveţi perfectă dreptate, zicea Beloroda. Dar aici aş

cita filosofia lui M. Scott Peck. În toate grupurile există patru etape. Pseudocomunitatea. Haosul. Deşertăciunea. Şi adevărata comunitate.

— Puteţi să-mi spuneţi mai multe despre experimentul Milgram?

— Supunere oarbă faţă de autorităţi.

Beloroda a chicotit.

— Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare, dar mă tem că trebuie să merg cu soţia mea la o petrecere. Ce-ar fi să reluăm această discuţie mâine, după cursul „Coeziunea de grup"?

A deschis maşina şi a urcat.

— Sunt încântat să vă cunosc, domnişoară Peters. Ne vedem mâine?

Maşina s-a pus în mişcare. Martha s-a uitat după el, iar zâmbetul cordial i-a dispărut de pe faţă în timp ce şi-a tras gluga pe cap şi a luat-o la pas. Următoarele ore şi le petrecea la fereastra tavernei greceşti, studiind cărţile, luându-şi notiţe. Când cafeneaua se închidea, se muta în Honda ei şi citea acolo, cu scaunul întins şi cu becul de sus aprins.

Cu cât priveam mai mult din întunericul parcului către stradă, cu atât eram mai copleşită de frică şi anxietate, ca şi cum aş fi fost înghiţită de Veghea dintre Lumi.

Martha era strălucită. Martha a înţeles. Era cu ani-lumină înaintea noastră. Acceptase imediat realitatea zdrobitoare a veghii şi, în loc să se lupte cu ea, îşi dedicase timpul încercând să o stăpânească.

Voiam să trăiesc, nu-i aşa? Voiam să fiu aleasă. Totuşi, holbându-mă la lumina palidă din maşină, înghiţindu-mi lacrimile, aveam senzaţia că am ajuns prea târziu, că am pierdut deja.

Deodată mi-a căzut privirea pe o siluetă întunecată, ce împingea o roabă pe aleea din parc, venind către mine. Era plină-ochi cu îngrăşământ negru.

Trebuia să mă obişnuiesc cu prezenţa Paznicului. Trebuia să ignor faptul că, indiferent unde mergeam, departe sau aproape, când mă aşteptam mai puţin, venea

spre mine ca un gând înfricoşător, alarma omniprezentă a stării de veghe, sunetul care-ţi aduce aminte, dangătul clopotului.

Votul. Votul. *Votul.*

Temperatura scăzuse. Ploaia se transformase iar în ninsoare.

Am alergat spre vagoneta familiei McKendrick, am sărit în ea şi am pornit la drum, luând-o la goană atât de sălbatic, că aproape am lovit un stâlp de iluminat. Paznicul s-a oprit şi s-a uitat după mine, cu o lopată atârnându-i pe umăr.

I-am zărit faţa printre fulgii rotunzi de zăpadă şi zâmbetul relaxat.

Nu puteam să-mi imaginez ce punea Martha la cale. Orice ar fi fost, îmi închipuiam că e atât de magistral şi de bine gândit, încât niciunul nu s-ar fi aşteptat la asta.

Câtă dreptate aveam!

9

Ce am făcut la următoarele perioade de veghe?

Să fi fost luni? Sau poate ani?

Doar eu mai rămăsesem. Wincroft era castelul meu, mica mea planetă-mamă. Singurătatea era infinită. Gandalf era acolo, dar se dădea înapoi ori de câte ori încercam să-l mângâi, de parcă ar fi ştiut că nu eram chiar reală. Hoinăream pe coridoarele cu podele scârţâind şi prin camerele mucegăite, vorbeam cu căprioarele împăiate şi cu urşii grizzly. Citeam cărţile din biblioteca lui E.S.S. Burt aşezată pe divane, canapele şi covoare; mese de sufragerie, pervazuri şi piane. Urmăream toate emisiunile de pe toate posturile, la toate orele. Mâncam ciocolată. Jucam Scrabble şi şah de una singură şi cântam cântece pop. Desenam orice lucru la care îmi zbura gândul – ochi, feţe, peisaje, umbre. Am făcut o coloană sonoră imaginară, versuri de cântece pentru un film închipuit de patru ore despre sfârşitul lumii, *Ultima zi în viaţă a lui Ned Gromby,* scrijelind rime nebuneşti despre viaţă şi moarte, război şi pace, umplând tapetul, podelele şi tavanele de la Wincroft. Wincroft era locul meu de trecere pe sub pod, mâzgălit cu grafitti. Strângeam tare de tot din ochi ca să alung tăcerea şi îmi cerneam amintirile din vechea mea viaţă, ca şi cum înăuntrul lor aş fi putut să găsesc o cheie de la o uşă ce mă va duce undeva.

Vizitam bătrânii. Ei erau preferaţii mei. Pentru că şi ei erau închişi în starea lor de veghe, încăperi impenetrabile de repetiţie şi singurătate. Mi-am făcut un obicei din a suna la uşa lor, cu scuza că vând mai devreme calendare de Crăciun pentru biserica mea. Mâncam din prăjitura lor cu fructe şi le mângâiam câinii bătrâni, cu respiraţie urât mirositoare înainte să o ia la goană, cu spasme pe şira spinării. Sorbeam din ceaiul ciudat şi mă uitam la televizor, inhalam mirosurile specifice casei, de care proprietarul nu era conştient. În primul rând, ascultam poveştile. Desfăceam grămezile întortocheate de anecdote

şi poveşti încâlcite despre soţi morţi, sănătate şubredă, copilării cu tafta şi lapte care costa zece cenţi.

Mă gândeam că, dacă aş rămâne singură în veghe până la sfârşitul timpului, aş fi ca un călător străvechi, care hoinăreşte pe marginea drumului cu inima şi mâinile bătătorite, încărcat cu poveştile şi secretele întregii lumi.

În lipsă de altceva, măcar atunci aş fi înţeleaptă.

Era inevitabil să stau acolo şi să ascult povestea despre pisică, logodna ruptă, copilul mort, când deodată vedeam declinul. Întotdeauna venea din senin şi mă făcea să tresar. Fiecare geam din fiecare fereastră din jurul meu crăpa în tăcere. Sau o fotografie de familie cădea dintr-odată de pe perete cu o bufnitură, dezvăluind un dreptunghi pe tapet, bătător la ochi, care nu mai văzuse lumina zilei de patruzeci de ani.

— Dumnezeule, *ce* se întâmplă?

În cazul doamnei Kahn, a început cu un pocnet scurt, abia auzit.

— Afurisiţii ăia de ratoni au intrat iar, a bombănit ea, strângându-şi capotul. Când a început să ţipe în pivniţă, am alergat la ea, uluită să văd cum mult iubita ei colecţie de globuri de zăpadă – daruri de la Paul, un pretendent pierdut – detonează ca grenadele, apă, zăpadă şi sticlă, Moşi de plastic, turnuri Eiffel, bazilici Sf. Petru explodând în încăpere.

Doamna Kahn şi-a dus mâna la faţă.

— Este Ziua Judecăţii!

Desigur, observasem deteriorarea şi înainte, când eram acasă cu mama. Apoi în seara aceea la *Cioara.* Nu cunoşteam motivul sau sensul, dar ori de câte ori eram plecată de la Wincroft lumea începea să decadă şi să se dezintegreze în jurul meu.

Mă speriam de fiecare dată. Plecam în grabă, bolborosind nişte scuze şi spunând că voi reveni în ziua următoare, lăsându-i pe doamna Kahn, domnul Appleton, doamna Janowitz, domnişoara Bellossi aplecaţi, buimăciţi, cercetând putregaiul, molozul, crăpăturile ce se prelungeau ca degetele scheletice de-a lungul geamurilor.

Mă întorceam grăbită la Wincroft să-l caut pe Paznic prin grădini şi prin împrejurimi. Voiam să-l înfrunt, să-l rog să-mi spună ce se întâmplă.

Şi, cu toate astea, în mod surprinzător, de câte ori îmi doream să apară, rămânea la distanţă.

Degradarea părea să ia proporţii. Ce sens avea? Urma ca veghea să se înghită pe ea însăşi ca o gaură neagră? Se termina timpul pentru vot? Era din cauza a ceea ce se întâmplase cu Jim?

Răspunsul m-a lovit ca un şoc electric.

Jim. Sigur era din pricina lui Jim.

Apoi a venit şi ziua în care Whitley n-a mai plecat.

Am găsit-o sus, îngropată sub o avalanşă de plăpumi, cu faţa umflată de plâns, uitându-se la *Heathers* pe laptopul ei. Mă zgâiam la ea, stupefiată. Mă simţeam ca un supravieţuitor al unui naufragiu, care găseşte o altă persoană adusă de valuri pe insula lui.

S-a uitat la mine.

— Lasă-mă în pace, Bee!

Mi-era teamă că o voi speria, aşa că am ascultat. I-am făcut ceai, i-am lăsat cana pe noptieră şi m-am retras.

La următoarea veghe, spre uşurarea mea, era tot acolo, uitându-se la *The Breakfast Club*; la veghea de după, la *Goonies.* Îi lăsam mereu ceai. Apoi, într-o veghe, în timp ce făceam asta, a dat la o parte plapuma şi m-a măsurat din ochi, cu un zâmbet trist.

— Vrei să te uiţi la *Ferris Bueller* cu mine?

Cannon a reapărut după câteva perioade de veghe. S-a dovedit că, fără un complice, haosul nu mai avea acelaşi farmec. Era la fel de epuizat ca Whitley, baricadat în bibliotecă cu laptopul în modul DOS, tastând o comandă misterioasă de hacker, în timp ce ecranul înşira codul. Am printat un articol obscur al unui doctorand de la Stanford despre viitorul siguranţei internetului şi i l-am lăsat lângă laptop. La următoarea veghe i-am lăsat un eseu despre Steven Hawking şi donarea creierului, scris de un student în anul I de la Harvard, apoi o postare pe un blog a unui geniu de şaisprezece ani, care studia la Cambridge viitorul

roboticii.

— Cum găseşti articolele astea? m-a întrebat el odată, înainte să o şterg afară. Adică sunt atât de obscure.

Cu tot timpul liber pe care îl am când sunt în veghe, am citit tot internetul. De două ori.

— Pur şi simplu am dat peste ele.

A zâmbit.

— Sunt foarte tari. Mersi, Bee.

Curând Kip a încetat să facă autostopul. În momentul în care a păşit în Wincroft, nu am putut să mă abţin. L-am luat în braţe, strângându-l tare.

— Soră Bee, îmi rupi gâtul. Nu sunt Elvis înviat din morţi, copile!

S-a tras într-o parte, nu a zis nimic şi a urcat la etaj. Totuşi, puteam să văd după zâmbetul lui că se bucura că mă vede. În seara aceea i-am făcut creveţi în sos à la Boudreaux, reţeta servită în cafeneaua lui preferată din Moss Bluff. I-am lăsat un castron în dormitor, unde se ascunsese să se uite la *Horading: Buried Alive* pe TLC.

— Cum ai găsit reţeta secretă a lui tanti Mo? a întrebat el, nevenindu-i să creadă.

A fost nevoie de nu ştiu câte perioade de veghe să o conving că sunt nepoata ei pierdută.

— Pur şi simplu aşa mi-a ieşit, am zis, dând din umeri.

Iată-le, aşadar, pe cele trei animale sălbatice, pe care mă străduiam din răsputeri să le conving să rămână la grădina zoologică, în loc să cutreiere în pustiu.

Într-o noapte, când stăteam toţi în bibliotecă şi citeam, mi-am dat seama, după cum se uita Kip la ceasul de pe cămin, că aştepta ceva; Martha sigur îi zisese ceva despre o întâlnire de grup, întrucât atunci când a apărut, la puţin după miezul nopţii, intrând fără un cuvânt, târându-şi geanta neagră după ea şi aşezându-se pe canapea, el nu a părut deloc surprins.

— A venit momentul, a anunţat Martha.

Whitley şi Cannon se uitau la ea şocaţi.

— Şi noi ne bucurăm să te vedem! a răspuns Cannon.

Ea l-a privit cu un zâmbet oficial, împreunându-şi

mâinile ca un judecător.

— Ne-am întors de unde am pornit, a continuat ea. Pereţii din veghe par a fi în pantă şi alunecoşi, mereu ne trimit de unde am pornit. Bănuiesc că şi voi, la fel ca mine, aţi fost urmăriţi de Paznic când vă aşteptaţi mai puţin?

Eu am dat din cap. La fel şi ceilalţi.

— El e îngrijitorul nostru. Ne păzeşte, ne ţine în viaţă şi prosperi, asigurându-se că avem tot ce ne trebuie, dar ne şi controlează. Asta înseamnă că e capabil de orice, fiind în acelaşi timp ghid şi supraveghetor, custode şi ghimpe. Ori te lasă în pace, ori îţi dă un mic sfat preţios. Sau te urmăreşte, aducându-ţi aminte de singurul lucru pe care vrei să-l uiţi. Va deveni orice ca să te facă să te îndrepţi într-o anume direcţie. Mai mult, el conduce marea schemă, pe care noi nu o vedem.

Nimeni nu zicea nimic, ascultam stupefiaţi. Cum stătea Martha acolo – cu umerii drepţi, privirea calmă. Nu mai era tocilara mută, care debita comentarii fără haz în momente nepotrivite, fata care se simţea mai bine îngropată în paginile romanului ei fantasy decât în lumea reală. Era o nouă Martha, cea care studiase cu Beloroda. Acum era o prezenţă încrezătoare în sine. N-aveam idee ce urmărea cu acest discurs, dar se gândise mult la el, îşi alesese cu grijă fiecare cuvânt, cum alegi pietrele pentru un colier, fiecare meticulos şlefuită şi lucioasă.

— Veghea dintre Lumi e reală, a zis ea. Ca s-o înţelegem şi s-o cucerim, mai întâi trebuie să ne înţelegem şi să ne cucerim unii pe alţii. M-am gândit bine. Trebuie să lăsăm la o parte întrebarea cine să trăiască. Nu suntem pregătiţi. Nu încă. Mai e însă un mister pe care trebuie să îl descoperim. Ne ocoleşte pe fiecare dintre noi în diferite feluri încă de când s-a întâmplat.

— La ce te referi? a întrebat Cannon, încruntându-se.

— La Jim.

Numele lui era ca o sabie scăpărătoare ce străpunge aerul şi aterizează la picioarele noastre.

— A fost sinucidere, a şoptit Whitley.

Martha s-a holbat la ea, încremenită.

— Doar nu crezi aşa ceva!

Wit era prea stânjenită să răspundă.

— Am studiat veghea, a continuat Martha. Locul acesta, printre multe alte lucruri, ne face cei mai abili detectivi din lume. Putem să ne întoarcem la locul faptei de un infinit de ori. Putem să interogăm trecătorii. Martorii. Poliţia. Fiecare profesor, om de serviciu şi elev. Putem să periem întrebările, să manipulăm, să intimidăm, să şantajăm. Nu există pedepse sau reguli. Putem să aflăm o dată pentru totdeauna ce s-a întâmplat cu Jim.

În timp ce spunea asta, ochii întunecaţi ai Marthei s-au întâlnit cu ai mei, dându-mi fiori pe şira spinării.

— Dar cazul a rămas nerezolvat, a remarcat Cannon.

— Da, a adăugat Kipling cu glasul stins. Poliţiştii nu au ajuns prea departe.

— Conducerea şcolii a pus presiune pe ei să muşamalizeze cât mai grabnic. Cu cât mai repede era lumea convinsă că e sinucidere, cu atât mai curând puteau să zugrăvească pereţii însângeraţi. Asta şi-au dorit părinţii noştri. Au vrut să ascundă gunoiul sub preş, să reducă totul la un alt caz al băiatului talentat şi damnat. Legenda lui Jim Mason va fi doar o altă poveste cu fantome, care va răsuna pe holuri.

— Deci vom deveni Sherlock în viitorul apropiat, a spus Whitley.

Kipling a ridicat din sprânceană.

— Mereu am fost pasionat de stofa în zigzag şi de copoi.

— Mă bag, a zis Cannon.

— Şi eu, a şoptit Whitley.

— Beatrice? a întrebat Martha.

Se uitau cu toţii la mine. Mă uitam şi eu la ei, cu inima sărindu-mi din piept.

În sfârşit, după atâta timp, se întâmpla: Eliberam leul. Scoteam *Titanicul* de pe fundul mării. Dezgropam omul ce fusese pecetluit între pereţi în noaptea când plecaserăm în căutarea coifului lui Amontillado.

O să aflăm ce s-a întâmplat cu Jim.

Jim al meu.

Jocul de-a şoarecele şi pisica începuse.

PARTEA A DOUA

10

Împrejurările stranii ale morţii lui Jim Mason mi se păruseră întotdeauna nerealiste, deşi le experimentasem la prima mână.

În timp ce mă gândeam din nou la ele, baricadată în bibliotecă, împreună cu cei mai buni foşti prieteni, întoarcerea la fiecare detaliu era ca încercarea de a-mi aminti regulile unui joc imaginar, pe care îl jucam în copilărie.

În clasa a douăsprezecea, în semestrul al II-lea, înainte de săptămâna tezelor, iubitul meu, Jim, a dispărut.

Două zile mai târziu, a fost găsit mort, plutind pe lacul de la Cariera Vulcan.

El a fost prima mea dragoste, deşi cuvintele astea sunt departe de a descrie ce a fost el cu adevărat. Lună. Voce în capul meu. Sânge. Deşi toţi îţi vor spune, chiar şi bunicile, că dragostea din tinereţe nu are viaţă lungă, că flacăra ei e mult mai fragilă decât se vede cu ochiul liber, eu puteam să jur că relaţia dintre mine şi Jim era altfel.

Era frumos ca un erou din secolul al optsprezecelea călărind în galop peste mlaştini: înălţime de 1,90, ochi de culoarea mierii, păr negru, ciufulit, zâmbet în colţul gurii. Dar mai era ceva. Era viu. Dacă forţa vieţii e un curent al unui fluviu, al lui Jim era atât de puternic, că îţi putea smulge degetele. Trăia o zi de luni ca şi cum i se încredinţase sarcina să împărtăşească un secret crucial al existenţei până marţi. Era un clovn, mare maestru al Melodiei de efect, al Dublului înţeles, al Marelui gest romantic, cum ar fi să-mi dăruiască broşe vintage, cu diamant, de la Cartier, în formă de albină, la numai o săptămână după ce mă cunoscuse. A compus o melodie pentru mine, *Gâtul reginei.* Cel mai nesuferit lucru la Jim era că intensitatea lui atrăgea pe toată lumea. Era lumina de pe verandă în timpul nopţii. Bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni se învârteau în jurul lui, de parcă ar fi confundat atenţia lui cu o mică minune de la Lourdes. Nu îi puteam

învinovăţi. Îi făcea să se simtă importanţi şi mai puţin singuri.

Mie îmi spunea Amish, Cahoots şi Hedy Lamarr. Zicea că parcă sunt din alte vremuri, ceea ce nu putea pricepe, că parcă m-am născut pentru o perioadă de mult apusă, una mai inocentă.

— Eşti o pteropus brunneus, mi-a zis.

— O *ce?*

— O specie dispărută de mamifer, cunoscută într-un singur exemplar. Ai fost zărită o dată, în 1874, pe Insula Percy, pe lângă coasta Queensland, Australia. Nu s-au mai găsit niciodată alte specimene ale tale. Şi iată-te aici, din nou, ascunsă într-un vechi internat, nu neapărat impresionant, în sălbăticia din Rhode Island. Şi nici nu mai ştie nimeni de tine, în afară de mine.

Era meditativ, chinuit, uşor de rănit, incapabil să renunţe. În vara dinainte de clasa a douăsprezecea, el şi cu un prieten din copilărie beau şi conduceau cu viteză o barcă cu motor de-a lungul coastei Long Island, când s-au ciocnit de o fâşie de nisip şi au lovit schiful unui pescar. Pescarul şi prietenul lui Jim nu au păţit nimic, slavă Domnului, dar Jim a suferit o fractură de craniu şi a rămas inconştient două zile. Ca urmare, a scris despre incident şase cântece, patru poezii şi o piesă rap, *Bang-Up.* A jurat să renunţe la alcool. O dată pe lună, după impact, îi scria scrisori pescarului de parcă s-ar fi spovedit unui preot.

Exact aşa era Jim. Era prea mult. Dădea pe din afară. Se îneca.

— Trebuie să îţi imaginezi viaţa ca şi când ar fi o nouă Americă, obişnuia să spună, aşezându-şi chitara pe genunchi, cu degetele bătătorite dansând pe coarde. O nouă lume nevăzută se află în faţa ta. În. Fiecare. Zi. Ce să-i faci?

Acum Whiltey, Cannon, Kipling şi Martha se uitau la mine stânjeniţi. Nu o mai făcuserăm până atunci. Nu mai vorbiserăm despre moartea lui Jim. Asta se datora timpului şi devastării provocate de el. Când toate faptele au fost dezvăluite de poliţie şi administraţia şi-a afirmat poziţia,

săptămâna tezelor trecuse. În stare de şoc, incapabilă să mă ridic din pat, abia putând să vorbesc, i-am lăsat pe părinţii mei devastaţi să mă ia din regatul perfid de la Darrow şi să mă ducă înapoi la adăpostul de alinare din Watch Hill. Au trecut zile întregi până m-am oprit din plâns, luni întregi până când m-am simţit cât de cât bine.

Corpul îşi face un scut când tristeţea e prea mare, aşa spunea tata.

— De unde începem? am întrebat.

— Excelentă întrebare! a zis Martha.

S-a uitat la mine cu ochii ei întunecaţi, licărind după ochelari.

— *Tu* ce crezi că s-a întâmplat cu Jim? Mereu am vrut să te întreb.

Iată, întrebarea pe care mi-o puneam în fiecare zi. Atât de des, încât mă transformase într-o ciudăţenie secretă a naturii, ca un om care umblă ani întregi cu un glonţ înfipt în cap, normal pe din afară, o minune macabră pe dinăuntru.

Abia aşteptam să-mi revărs teoriile, ceea ce ştiam, dar ei nu ştiau că ştiu. Era singurul motiv pentru care venisem la Wincroft. Nu era însă o idee înţeleaptă să le împărtăşesc în această dinamică înnebunitor-ameţitoare de viaţă-şi-moarte în care ne găseam. Nu şi dacă voiam să trăiesc. Întrebarea atât de directă a Marthei mi-a dat fiori pe şira spinării.

— Nu ştiu, am răspuns.

— A fost un accident, a intervenit Kipling. Trebuie să fi fost, nu? Să ziceam că Jim era la cariera de piatră. Poate s-a hotărât să se îmbete. Sigur, a jurat să nu se mai atingă de băutură după accidentul cu barca, dar poate era deprimat. Era stresat din cauza musicalului. Nu credea că o să-l ducă la capăt. Poate a alunecat. Echipa de înot ţinea berile alea Pabst Blue Ribbon ascunse peste tot. Aşa că poate hoinărea prin iarba înaltă, care într-o noapte cu vânt poate fi ca periile rotative folosite la spălatul maşinii şi, nu ştiu, a călcat prea aproape de margine şi a căzut?

— Când a alunecat Jim Mason vreodată?

Kipling a ridicat din umeri, uitându-se în tavan.

— Capriciile destinului, a continuat el cu glas stins. Asta spune Momma Greer când cel mai rău şi mai rău caz se întâmplă cu adevărat. După ea, toate marile enigme ale istoriei, cum ar fi moartea lui Marilyn, JFK, cazul Black Dahlia, Colonia pierdută, sunt capriciile destinului.

A dat din cap, ca şi cum ar fi vrut să se convingă pe sine, fluturând leneş din mână.

— E ghinion chior, a continuat. O şansă la un miliard. Locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, cu un ajutor serios din partea ghinionului. E un ghem al destinului nebunesc, care nu poate fi desfăcut de niciun detectiv din afară pentru că ar fi prea absurd.

S-a uitat la mine cu o faţă solemnă.

— Capriciul destinului i s-a întâmplat lui Jim. Pun pariu pe viaţa mea.

— Da, a zis Whitley, dând din umeri. Adică niciunul dintre noi nu a ştiut că merge la carieră în noaptea aia.

Toţi am dat din cap afirmativ, uitându-ne suspicios unii la ceilalţi.

Cel puţin unul din ei minţea. Eu sigur minţeam.

Până la urmă, în noaptea în care murise Jim niciunul dintre ei nu fusese acolo unde susţinea că fusese.

Ştiam, pentru că îl căutasem pe fiecare în parte.

Nu găsisem nimic şi pe nimeni.

Cariera Vulcan – sau Vulcanarea, aşa cum îi spuneau elevii de la Darrow – era o carieră părăsită, la un kilometru şi jumătate de centrul campusului.

Dacă Darrow avea o legendă veche, aceea era cariera. Având în vedere apropierea incitantă de şcoală – proprietatea de peste două sute cincizeci de metri pătraţi mărginea pădurile de sud-vest ale Liceului Darrow –, era tărâmul misterios despre care şuşoteau şi pentru care făceau obsesie toţi copiii, o lume îndepărtată, numai bună să joci feste, să creezi confuzii, să organizezi întâlniri de grup şi alte ritualuri de iniţiere.

Zvonurile despre carieră – cum s-o găseşti, ce s-a întâmplat cu elevii care au fost acolo (majoritatea plecaseră de mult din Darrow, aşa că evenimentele n-au putut fi niciodată verificate) – făceau parte din conversaţiile săptămânale de la Darrow şi serveau drept bază pentru cultura populară. Cariera era strâns legată de identitatea şcolii, aşa cum era cântecul său oficial, *O, Doamne, dezleagă-mi inima,* mottoul „Adevăr, compasiune, acţiune” sau chiar Biblioteca Marksman, fortăreaţa gotică, din piatră cenuşie, bătută de vânt, care se uita la noi, ca un tată vitreg ameninţător, din fiecare broşură.

După Primul Război Mondial, Corporaţia Vulcan Sandberg a făcut mina ca să scoată granit. În anii cincizeci au dat faliment, iar mina a fost părăsită. În următorii am, craterul s-a umplut cu apă, dând naştere unui lac adânc de şaizeci de metri. Vegetaţia a luat avânt, iarba a crescut cât un stat de om. Turnul de supraveghere Foreman – o cutie de lemn ca un bar de pe vremea pionierilor, înălţându-se cincisprezece metri către cer, la care aveai acces numai printr-o scară îngustă – a început să se încline spre nord. Apoi mai era cariera însăşi, o gaură în pământ, de mărimea unui orăşel. Stătea acolo, căscată şi sinistră, imposibil de evitat. Părea să dezvăluie un adevăr înfricoşător, pe care adulţii voiau să-l ţină departe de noi.

Echipa de fotbal de la Darrow folosea mina pentru „Noaptea fulgerelor”, tradiţia anuală a noilor recruţi, care se întreceau până la carieră şi înapoi. Membrii echipei se duceau să înoate în lac înaintea campionatelor naţionale ca să le poarte noroc. Cuplurile mergeau acolo să-şi piardă virginitatea, aventurierii se duceau să mediteze. Se spunea în şoaptă că Vulcan Sandberg e un loc de muşamalizare al guvernului, şi că e de fapt zona de aterizare a navelor extraterestre.

Pentru administraţia de la Darrow, Cariera Vulcan era un proces în aşteptare, pădurea fermecată pe care voiau să o taie ca să pună capăt basmelor întunecate ce o învăluiau precum o ceaţă toxică. Mereu se găsea câte un membru al conducerii care protesta, adunând semnături

pentru a o declara zonă de risc, făcând lobby la reprezentanţii de stat să o transforme într-un centru cultural, un centru al „Asociaţiei tinerilor creştini”, un complex de locuinţe. În tot acest timp, era nevoie de garduri noi şi de o patrulă de poliţie permanentă. Cei din administraţia oraşului Warwick – în parte, de ciudă că li se spunea ce să facă de către străinii înfumuraţi, în parte din incompetenţă – nu mişcau nimic, deşi în perioada cât am fost elevă la Darrow gardurile din jurul minei, ruginite, pline de găuri, cu panouri şterse, care te trimiteau la plimbare doar pe jumătate, nu au rămas decât o simplă sugestie.

Totuşi, după ce Jim a fost găsit mort, el a devenit figura emblematică pentru cauza celor din conducere. Din câte auzisem ultima oară, cariera urma să fie transformată într-un rezervor şi apăruseră garduri noi-nouţe în jurul ei, cu înscrisurile statului.

Nu că asta i-ar fi ţinut departe pe elevii de la Darrow.

Dacă ar fi ştiut de ce sunt în stare elevii ca să se strecoare noaptea la carieră sau oriunde altundeva – dormitoare, săli de sport de la subsol, camera cu boilere –, administraţiei nu i-ar fi venit să creadă. Exista un forum secret – AlbanzHaz. Biz –, unde elevii foşti şi actuali făceau dezvăluiri sub anonimat cum să intri sau să ieşi din fiecare dormitor fără să fii prins.

Numai îmbrăcăminte închisă la culoare. Pervazul de la verandă. Te strecori pe lângă fereastra unde zace domnul Robertson cu un exemplar din Poeţi şi scriitori *pe piept. Treci pe lângă el şi eşti liber.*

Noi ne furişam până la Cariera Vulcan tot timpul. Ne făcuserăm deja obiceiul de a ne strecura în camerele celorlalţi după stingere, căţărându-ne pe pervazuri şi paliere ca să vorbim despre băieţi şi profesori, poştind o ţigară în întuneric înainte să plecăm în grabă spre casă, să ne cuibărim din nou în pat. În clasa a zecea, Cannon a găsit o hartă grosolană a minei şi nişte indicatoare dosite sub plăcile de faianţă ale unei săli părăsite din fostul centru de atletism. La miezul nopţii, am evadat din

dormitoare şi ne-am dat întâlnire la intrarea de pe Aleea Filosofului. Râzând pe înfundate, am pornit în fugă până acolo, pe potecile neasfaltate.

Acelea au fost cele mai frumoase nopţi din viaţa mea.

N-aş fi putut să spun de ce, cu exactitate, dar era atât de – ştiam doar că, atunci când voi fi bătrână şi mă voi gândi la tinereţea mea, îmi voi aminti de nopţile pe care le petreceam cu cei cinci pe marginea ferestrei din Turnul de supraveghere Foreman, contemplând lacul albastru, străveziu, ce se întindea la picioarele noastre, sute de metri mai încolo.

Prietenia noastră a luat naştere acolo. Acolo s-a creat legătura dintre noi. Gândul că făceam parte din peisajul acela straniu, de dincolo de lume, alcătuit din stâncă, apă şi cer – ca să nu mai spun că făceam un lucru interzis şi periculos – ne punea sub o radiografie, dezvăluia întrebările nerostite pe care ni le puneam cu toţii. Simţeai cum te arde flacăra vieţii, cicatricile noastre fiind la fel de reale ca vântul ce ne biciuia obrajii. Ştiam că nimic nu avea să mai fie la fel, că tinereţea era acolo şi trecea într-o clipită, că dragostea era fragilă şi că moartea era adevărată.

— Dar ce ziceţi de Iepurele Alb? a întrebat Martha. Niciodată nu am înghiţit povestea asta. Era mult prea simplu. S-a dovedit că Iepurele Alb era Jim *exact* când a apărut mort?

A clătinat din cap.

— Era în contradicţie cu tot ce ştiam despre el.

— Crezi că a fost o muşamalizare? a vorbit Whitley. O mare conspiraţie pusă la cale de administraţie şi că Jim a căzut victimă?

— Nu ştiu.

— Ai dreptate, i-am spus Marthei. Nu avea cum să fie el Iepurele Alb.

— De unde ştii? a replicat Cannon.

Pur şi simplu, ştiu.

Iepurele Alb.

Aşa îi spuneau toţi traficantului de droguri de la Darrow, un individ care umbla printre elevi invizibil şi invaziv ca un virus.

În aproape toată perioada cât am fost eu la şcoală, el era bau-baul. Nu-l văzuse nimeni cu adevărat sau, cel puţin, nimeni nu recunoscuse. Îşi făcea deal-urile într-un mod creativ, ca un necrofag ce găsea mortăciuni peste tot în Darrow, cum ar fi în spatele unui tablou dintr-o galerie de artă sau pe un scaun cu tapiseria ruptă, de pe locul 104, rândul E, zona orchestrei.

Când am ajuns în anul terminal, numele căpătase atâta notorietate, încât orice lucru ciudat care se întâmpla era considerat opera Iepurelui Alb. Ştiau chiar şi profesorii. Cu siguranţă, ţineau consilii de urgenţă în legătură cu el, încercând să-şi dea seama dacă era adevărat sau era doar o invenţie a copiilor.

Cel mai mare scandal a fost în legătură cu o boboacă, Veronica Beers. A înghiţit nişte pastile şi a luat-o razna în timpul Balului de iarnă, a căzut de-a dura pe scări şi a fost dusă la Urgenţe. A recunoscut că Iepurele Alb îi vânduse pastilele. Numărul lui de telefon a dus la o cartelă pre-pay nefuncţională.

Era un lup singuratic sau o bandă de huligani? Un elev sau cineva din exterior?

Jim era mort de două zile când l-a găsit poliţia. Cauza morţii a fost asfixierea prin înec, dar avea şi semne de lovituri şi fractură de picior şi vertebre, despre care criminalistul credea că au fost provocate la impactul cu apa.

Poliţiştii i-au verificat camera de la Packer Hall şi au găsit în chitară pliculeţe cu marijuana, Adderall, Ritalin şi cocaină. Au ajuns la concluzia că Jim era traficantul notoriu, că moartea lui era, cel mai probabil, sinucidere, deşi nu s-a putut stabili o legătură clară între omor prin violenţă şi vreun delincvent local.

Dezvăluirea s-a întins ca focul.

Mai întâi dispariţia şi moartea lui Jim Mason, apoi

descoperirea şocantă a vieţii lui secrete. Era lovitura perfectă care să ne lase cu sufletul la gură la sfârşitul unui film de bătaie pentru adolescenţi.

Bineînţeles că Iepurele Alb era Jim, şuşoteau toţi. *Clar.*

Pe cel pe care îl divinizăm cel mai mult îl cunoaştem întotdeauna cel mai puţin.

Până la urmă, el era rockstarul de la Darrow, geniul muzical, Shakespeare, cuceritorul, băiatul care făcea pe loc versuri rap, poezii şi purta şepci din stofă bestiale (toate mici minuni în sine), puştiul iubit de toată lumea, după care tânjeau toţi şi pe care, în acelaşi timp, îl doreau mort.

Avea *acel lucru.* Un câmp de forţă energetic.

Era fereastra uriaşă, fără perdele, care lumina noaptea. Nu puteai să nu te opreşti când treceai tăcut pe lângă el şi să nu te dai mai aproape.

Nu am crezut niciodată asta.

Era imposibil ca Jim să fie Iepurele Alb. Cineva îi întinsese o cursă, eram sigură. Nu s-a mai atins niciodată de droguri sau alcool după accidentul cu barca. Şi nu le-ar fi vândut niciodată. Era salvatorul păsărilor cu aripa ruptă şi a proscrişilor la masa de prânz. Şi nici nu avea nevoie de bani. Tatăl lui, Edgar Mason, era inventatorul tenişilor Van Gogh şi a hanoracului Poe, omul din spatele „Artistului Sărac”, o organizaţie căreia îi pusese bazele pe bancheta din spate a Jeepului său când avea nouăsprezece ani. Averea familiei lui Jim fusese estimată la cinci miliarde, conform revistei *Forbes.*

Îmi petrecusem ultimul an îndoindu-mă de nevinovăţia lui Jim. Îmi testam teoria obsesiv, aşa cum testezi o maşină pentru drum, lovind roţile, încercând să dărâmi uşile. Rememoram toate dăţile când Jim îmi spusese că nu ne putem întâlni la cantină în timpul „Serilor magice”, pentru că era în transă creatoare şi trebuia să stea închis în cameră să scrie. Mă întrebam dacă nu cumva mă minţise când îmi zicea că lucrează la *Omul de nicăieri,* musicalul lui despre John Lennon.

Dar inima îmi spunea insistent că nu. Nu avea cum să

fie. Mă minţise cu alte lucruri.

Nu cu asta.

— Ştiu de unde să începem, am anunţat.

Ceilalţi căzuseră pe gânduri, într-o tăcere absolută. Acum s-au uitat spre mine îngrijoraţi.

— Vida Joshua.

— Pisicuţa? a ţipat Kipling, surprins.

— Ştie ceva despre moartea lui Jim. Sunt convinsă.

— De unde? a întrebat Whitley tăios.

— Vă amintiţi cum se purta Jim în săptămâna aceea?

Kipling a ridicat o sprânceană.

— Cum îmi amintesc o vară fierbinte fără apă, canalizare blocată şi zero aer condiţionat.

— Nu era el însuşi, am continuat eu. Era capricios. Se enerva uşor.

— Din cauza musicalului, a spus Whitley.

— O, *Doamne-Dumnezeule,* musicalul! a exclamat Kipling cu accentul lui tărăgănat şi cu o grimasă. Îl mânca de viu.

— Era stresat din cauza musicalului, clar, am continuat eu. Dar mai era şi altceva. Ceva ce am aflat.

Mă priveau captivaţi, aşteptând să continui.

— Sunt sigură că avea o aventură cu Vida Joshua.

Nimeni n-a zis nimic. Pur şi simplu, se uitau la mine, consternaţi.

— Cu o zi înainte să dispară era prima noapte din „Serile de primăvară”, vă aduceţi aminte?

Au dat din cap afirmativ.

„Serile de primăvară” – un spectacol de două nopţi, cu satire, discursuri şi cântece originale, ce sărbătorea sfârşitul de an şi preceda săptămâna examenelor finale.

În jurul orei cinci, Jim mi-a trimis un mesaj. Îmi zicea că are febră şi frisoane şi că merge la infirmerie. Eram uluită. Până la urmă, se cânta un mixaj de cântece originale din *Omul de nicăieri* în seara aceea. Era piatra de temelie a „Serilor de primăvară”, prima oară când le auzea cineva, aşa că era foarte ciudat să-şi abandoneze propria

producţie în ajunul debutului. Chiar dacă avea emoţii, nu ar fi renunţat niciodată. Mai târziu, după ora opt, eram în întârziere la spectacol, pentru că stătusem prea mult la bibliotecă. În drum spre sala de festivităţi, am luat-o prin spatele cafenelei. Era o scurtătură pe care mergeam uneori cu el. Atunci l-am văzut. Stătea acolo, într-un tricou negru şi jeanşi, de parcă aştepta pe cineva. Singur. M-am aşezat în spatele unui pom şi i-am scris.

Cum e la infirmerie?

Febră de treizeci şi opt, mi-a trimis înapoi, plus un emoji bolnav. *L-am privit* cum tastează, total nonşalant.

Vin să te văd, am scris.

Nu. Nu. Nu veni. O să merg la culcare.

Nu-mi venea să cred. Tocmai voiam să dau ochii cu el, când a apărut o maşină pe furiş. Încet. Cu farurile stinse. Având grijă să nu fie văzut, Jim a sărit de pe bordură şi a urcat. Conducea Vida Joshua.

— Ai văzut-o? a întrebat Cannon.

Am dat din cap.

— Era Nissanul roşu şi hodorogit al domnului Joshua. Cel pe care îl ţinea în spatele şcolii de muzică, cu cheile în contact şi cu anunţul DE VÂNZARE pe geamul din spate. Cel pe care conducerea îl bătea la cap să îl tracteze.

— Săracul domn Joshua! a zis Whitley. Dacă n-ar avea capul lipit de corp, şi l-ar pierde.

— I-ai zis vreodată lui Jim că ştii? a întrebat Kipling.

Am încuviinţat.

— În ziua următoare. N-a recunoscut nimic. Dar era foarte furios.

— Furios pe tine? a întrebat Martha sceptică, uitându-se cruciş.

Am făcut semn din cap.

Lasă-mă în pace, Beatrice! Nu mă mai spiona! Ce, eşti taică-meu?

Reacţia lui mă speriase. Nu-l mai văzusem niciodată aşa: îi tremurau mâinile, avea lacrimi în ochi, era mânios, de parcă brusc îi curgea venin prin vene, făcându-l să se încrunte, să scuipe şi să se schimonosească, încât era de

nerecunoscut. Fusese încordat săptămâni întregi, lucru ce-l puneam pe seama presiunii că trebuia să-şi pregătească musicalul pentru „Serile de primăvară” şi să înregistreze demoul pentru producătorul cu care îl pusese în legătură domnul Joshua. *Vreau să fiu celebru, Bee. Vreau glorie.* Era întors pe dos, anxios, neîncrezător, disperat. *Notele şi-au pierdut muzicalitatea,* se smiorcăia el. Ce sunase cândva ca o melodie obsedantă devenise prea strident pentru el. Versurile lui erau clişeuri. Oricât aş fi încercat să îl conving că erau bune, nu reuşeam. Relaţia noastră devenise fragilă, un şir de conversaţii eşuate despre strofe şi ritmuri sincopate, despre găsirea unei rime mai bune pentru *a disipa.*

Exonera? încercam eu.

Las-o baltă! se răstea Jim.

În după-amiaza aceea i-am dat lui Jim toate ocaziile să-mi explice ce văzusem, să-mi dea un motiv nevinovat pentru care se urcase în Nissanul Videi cea Flexibilă în seara aia şi mă minţise.

Dar nu mi-a explicat.

Vrei să te desparţi de mine din cauza asta? a ţipat el. *Bine. M-am săturat de nesiguranţa şi imaturitatea ta şi de incapacitatea ta enervantă de a vedea răul din oameni. Câteodată există rău în lume, bine? Câteodată boala e chiar în faţa ta.*

Cuvintele lui m-au făcut să mă întorc şi s-o iau la fugă pe colină, cu lacrimi fierbinţi, care îmi înceţoşau vederea. Când m-am oprit şi m-am uitat înapoi, am văzut cu stupoare că Jim nu mă urmărea, aşa cum mă aşteptasem. În schimb, mergea cu paşi mari pe deal, cu o expresie neagră şi concentrată pe faţă, până când l-am pierdut din vedere.

Ca şi când mă uitase. Ca şi când ne despărţiserăm cu adevărat.

Atunci am vorbit ultima oară cu el.

Peste două zile era mort.

— În ziua următoare, după ce rectorul Trask a anunţat că Jim a fost găsit fără suflare, am continuat eu, era totul

în ziare. În aceeaşi zi a dispărut Vida.

— Ce vrei să spui? a întrebat Cannon.

— A plecat imediat din oraş, vă amintiţi? au anunţat.

— Aşa e, a zis Whitley, încreţindu-şi nasul. La adunarea de final. „În continuare, vă anunţăm că domnişoara Joshua pleacă să cerceteze celulele stern la Universitatea din Chicago.”

— Parcă ne-ar fi zis că a fost angajat un cimpanzeu la Departamentul de Stat, a comentat Kipling, dând din cap, plin de îndoială.

— Ai crezut că fuge de la locul crimei? m-a întrebat Martha.

— Coincidenţa momentului era ciudată, am încuviinţat eu. Ca şi cum i-ar fi fost frică de ceva. Oricum, am verificat Facebookul şi acum lucrează ca asistent bucătar la „Angelo’s Italian Palace”, e din nou acasă. Mereu mi-am dorit să am curajul s-o înfrunt. Acum îl am.

Am respirat adânc şi m-am ridicat.

— Cine vine cu mine?

Unul câte unul, cu expresii jenate, au ridicat mâna.

11

Vida Joshua era cu şapte ani mai mare decât noi.

Era singura fiică a domnului Joshua. Absolvise Liceul Darrow şi plecase la facultate în Carolina de Nord, doar că avusese un soi de cădere nervoasă – a cărei natură rămăsese vagă –, renunţase la şcoală şi se mutase înapoi acasă.

Când mergeai să-i vizitezi pe soţii Joshua în căsuţa lor modestă, în stil Tudor, din campusul de la Darrow, parcă vizitai doi oameni obişnuiţi care ţineau un leopard pe lângă casă. Asta se întâmpla pentru că: (1) Vida Joshua era extraordinar de frumoasă, cu păr negru, ochi albaştri depărtaţi, pometi din altă lume, o faţă atât de simetrică şi halucinantă atunci când în sfârşit se uita la tine (ceea ce făcea după un timp lung), încât îţi dădea senzaţia că ai găsit o pisică sălbatică ce se uita leneş la tine de pe vârful muntelui, în timp ce tu te uitai chiorâş prin binoclu; (2) domnului şi doamnei Joshua părea să le fie teamă de fiica lor. I se adresau cu voce suavă.

Mergeau pe vârfuri (fără mişcări bruşte) în zona de la soare, unde stătea tolănită pe canapeaua din sufragerie, cu părul nespălat, în pulovere largi, mâncând o pungă de chipsuri de napi şi uitându-se la *Neveste adevărate din Atlanta.* Păreau prea speriaţi să îi aranjeze o reintrare în sălbăticie (facultate) sau să o ducă într-un sanctuar de recuperare (terapie). Aşa că o lăsau pur şi simplu în pace, plictisită şi deprimată sau oricum s-o fi simţit Vida.

Nimeni nu ştia sigur.

În clasa a zecea, domnul Joshua a forţat mâna cuiva să-i facă rost de un post la Darrow. Vida a început să apară la admiteri, căscând în timp ce se fâţâia neconvingător între copiator şi calculator; mai târziu, a apărut la departamentul de spaniolă; apoi ca antrenor secund pentru echipa de hochei, deşi când treaba asta nu a mers (aparent, nimeni nu se simţea în largul său lucrând alături de o felină mare), au mutat-o departe, într-un post la

galeria de artă. De cele mai multe ori, lăsa ghişeul de izbelişte şi o găseai afară, lângă tomberoane, sporovăind cu vreun elev, de fiecare dată băiat. Circulau tot felul de zvonuri că porecla ei la Darrow fusese Vida cea Flexibilă, că se culcase cu toată echipa de wrestling, că se îndrăgostise de un profesor din facultate şi că îi urmărea soţia, ceea ce a dus la un ordin de restricţie, care a provocat depresia ei misterioasă.

Asta era tot ce ştiam despre ea înainte să o văd cu Jim. Odată ce i-am văzut plecând împreună din campus, porecla domnului Joshua pentru fiica sa, Pisicuţa, mi s-a părut atât de potrivită, pentru că ghemotocul de blană pufos şi adorabil se transformase deodată într-un prădător periculos, care se hrănea cu cai morţi şi ucidea fără avertisment.

Nici măcar nu ştiam că ea şi Jim sunt prieteni. Nu pomenise niciodată de ea. De pe canapeaua ei din sufragerie, îl măsurase din ochi pe Jim cu aceeaşi indiferenţă cu care mă privise pe mine sau pe oricine altcineva. Totuşi, după ce a fost găsit mort, a dispărut subit din postul ei de la galeria de artă. Scaunul ei rotativ ergonomic, cana cu pixuri, foile cu preţuri tipizate ale galeriei şi declaraţiile artiştilor se amestecau cu un pachet de bun venit pentru membrii sălii de gimnastică „Jam”, meniuri de mâncare thailandeză la pachet – stăteau toate acolo, ca nişte întrebări sâcâitoare, în zilele de după moartea lui.

M-am trezit punând sub semnul întrebării fiecare moment de intimitate cu Jim, de parcă aş fi fost un avar care se încuie în propria cameră ca să se uite la grămezile de bani de sub saltea, numărându-i a mia oară să se asigure că sunt toţi acolo, verificând să nu fie falşi. În anul următor am stat cu ochii pe Vida. Mă holbam la fotografiile ei de pe Instagram cu excursii în Wisconsin, alături de o prietenă, Jenni, care purta bermude; mutarea ei gălăgioasă într-un apartament nou în Wicker Park *(Ghici cine s-a mutat în zona Chicago????),* urmată de o revenire tăcută acasă, peste nici trei luni; înscrierea la un curs de design

vestimentar; interesul pentru reflexologie şi o trupă de heavy-metal, numită Eisenhower. M-am aplecat asupra acestor detalii, căutând indicii ale relaţiei ei cu Jim. Uneori le găseam. A postat nişte versuri ale unui cântec scris de Jim – „Carpe” – alături de o fotografie înceţoşată, pe care o făcuse unei broaşte. *Am avut zile când rupeam cerurile. Juram că e adevărat, nu cunoşteam negurile.* La un an de la moartea lui, a postat un mesaj pe pagina sa de Facebook, care a devenit un memorial viu. *Îţi simţim lipsa, Mason.*

În cele mai negre clipe, mă gândeam să îi trimit mesaje anonime, un fel de *Ştiu ce ai făcut anul trecut,* să văd dacă o pot scoate din bârlog, dacă o pot face să dezvăluie ce ştie, ce făcuse.

Nu a dezvăluit niciodată.

Nu l-aş fi crezut vreodată pe Jim în stare să mă trădeze prostindu-se cu Vida. Şi apoi, noi nu făcuserăm niciodată sex. Fuseserăm aproape. În ultima clipă, eu ziceam mereu nu. Jim se rostogolea pe spate, îşi proptea capul şi se uita la tavan.

— De ce ţi-e frică? mă întreba cu o curiozitate nedisimulată.

Amânam momentul, zicând în diferite feluri „nu sunt pregătită”, neavând niciodată curajul de a-i spune adevărul: că mi-era teamă să pierd şi ultima bucăţică de uscat pe care stăteam. Îl iubeam pe Jim, dar uneori resimţeam relaţia noastră ca pe o pană de curent. Mă cufundam în el, apoi zile sau săptămâni mai târziu mă uitam deodată în jur, încremenită, întrebându-mă unde sunt, cât e ceasul.

— Vrei să aşteptăm noaptea nunţii? Bine, mă tachina el.

Nu-i de mirare că nu s-a despărţit de mine, mă gândeam mai târziu. *Nu pierdea nimic.*

O avea pe Pisicuţă.

Niciunul dintre noi nu mai revenise la Darrow, nici măcar în interiorul Veghii.

Când am ajuns acolo, ne-am simţit cum ne simţeam

mereu, ca şi cum am fi călătorit înapoi în timp, în trecutul îndepărtat al ochelarilor de condus, al telefoanelor cu receptor, în care oamenii purtau stofă şi îşi presărau propoziţiile cu *ispravă* şi spuneau distracţiei *agrement.* Darrow fusese dintotdeauna în mod voit demodat, o calitate pe care şcoala se dădea peste cap să o menţină cu mândrie, ca şi cum nu ar fi fost un liceu, ci o rezervaţie pentru păsări pe cale de dispariţie. Sălile de clasă aveau aceleaşi mese din lemn de acum cincizeci de ani, capela avea aceeaşi strană. Majoritatea profesorilor arătau ca nişte fotografii dagherotip mişcătoare, cu gâturi ţepene şi expresii ce sugerau Marea Depresiune.

Am tras cu ochiul pe fereastră, încercând să nu bag în seamă emoţiile din stomac. În anul care trecuse, mă tot întrebasem ce i-aş spune Videi dacă aş avea vreodată şansa să o înfrunt, dar acum toate scenariile din mintea mea sunau patetic şi nesigur. *Ce făceai cu Jim în seara aia? De ce ai dispărut subit după moartea lui? Îl iubeai? El te iubea pe tine?*

În faţă vedeam vechea pancartă albă, din lemn, legănându-se în ploaia torenţială.

DARROW-HARKER SCHOOL. Cerbul din bronz era şi el acolo. Trecând pe lângă el, i-am zărit coarnele şi ochii, inscripţia *Fondat în 1887* strălucind în lumina farurilor, înainte să fie înghiţiţi de întuneric.

— Nu-ţi face griji, Bee! a şoptit Whitley, punându-şi capul pe umărul meu. O să am grijă de tot.

— Ori de câte ori zici asta, cineva îşi pierde un ochi, a comentat Kipling de pe scaunul din faţă.

A zâmbit preţios.

— Nu garantez că acela care se pune cu prietenii mei va mai rămâne în viaţă. O rănesc pe Bee? Trebuie să suporte forţele răzbunătoare dezlănţuite ale universului cunoscut.

— Ei, bine, Zeus, eu aş lăsa-o mai moale, dacă aş fi în locul tău, a bombănit Cannon, încetinind viteza.

Poarta de siguranţă de la Darrow se afla chiar în faţa noastră.

— Ce o să spui? a întrebat Martha.

— Chestiile obişnuite. Că suntem foşti elevi. Cumva, întru câtva morţi? Prinşi într-o catacombă cosmică?

— Sună *atât de plicticos,* a şoptit Whitley cu un chicotit, strângându-mi mâna cu putere.

Cannon a oprit maşina în faţa porţii şi a coborât geamul. Ne uitam într-o tăcere stânjenitoare cum Moise – portarul notoriu de la Darrow – îşi desface tacticos fermoarul de la jachetă, îşi potriveşte gulerul cămăşii şi deschide o umbrelă golf înainte să vină afară. Morocănos, încovoiat ca semnul întrebării, copiii şuşoteau despre el că a sosit în campus în acelaşi an în care s-a înfiinţat şcoala. Era un creştin înfocat, strecurându-L pe Dumnezeu în toate discuţiile, şi un alcoolic în recuperare. În fiecare miercuri, la miezul nopţii, îşi abandona postul în secret să meargă la o întrunire a „Alcoolicilor anonimi” în sala de sport de la St Peter, ceea ce însemna că era o fereastră sigură de două ore, când te puteai plimba ţanţoş dincolo de poartă, sustrăgându-te din campus fără să fii prins, atâta vreme cât te întorceai înainte să apară el.

— ’nă seara, a strigat Moise oficial, în ploaie. Cum vă pot ajuta?

— Nu ne recunoşti? a întrebat Cannon.

Moise s-a uitat îndeaproape, sprâncenele albe şi stufoase împreunându-i-se în semn de mirare.

— Măi, să fie! Cannon Beecham. Kipling St. John. Whitley. Beatrice. Şi micuţa Martha. Ce naiba căutaţi aici într-o noapte ploioasă ca asta?

— Eram în apropiere şi ne-am gândit să trecem pe aici, a răspuns Cannon. Nu stăm mult.

Moise s-a încruntat cu aparentă uimire şi s-a uitat să vadă cât e ceasul. Când l-a privit iar pe Cannon, nu părea în largul lui.

— Nu staţi mult, a zis, arătând cu degetul spre Cannon. Şi fără şmecherii, bine?

Cannon a încuviinţat din cap, făcându-i cu mâna în timp ce cobora geamul, şi am luat-o din loc.

— Mâine n-o să-ţi mai aminteşti de nicio şmecherie, bătrâne, a mormăit el.

— Vai de mine! Asta *chiar* e o surpriză.

Aşezat în pragul uşii, domnul Joshua arăta exact la fel. Era fercheş, cu ochi albaştri strălucitori, obraji îmbujoraţi, ţinută dreaptă şi obişnuita lui vestă din flanel.

— Cărui fapt îi datorez această onoare? Intraţi! Adăpostiţi-vă de furtună!

Radia o bunătate sinceră, făcându-mă să mă simt vinovată în timp ce ne aliniam înăuntru, cu apa curgând de pe noi.

— Am venit să-i facem o vizită Videi, a zis Whitley cu un zâmbet. E acasă pisicuţa cea drăguţă?

Văzuserăm deja că maşina ei era parcată pe alee, Nissanul roşu, ferestrele luminate, aşa că ştiam răspunsul.

Domnul Joshua bătea din pleoape, confuz.

— *Vida?* Sigur că da. Noi – ăăă – tocmai eram la masă. Intraţi. Intraţi. Vă rog!

Am mers după el, trecând dintr-o cameră de zi liniştită în sufragerie, unde le-am găsit pe Vida şi pe doamna Joshua. Doamna Joshua, purtând un şorţ galben, punea porumb fiert pe cele trei farfurii, în timp ce Vida, stând leneş în capul mesei, se uita prin telefon.

Captivitatea parcă începuse să o afecteze, deoarece arăta mai puţin intimidantă decât o ştiam eu. Era mai îndesată, iar părul ei era mai subţire şi mai neîngrijit. Deşi ne-am adunat toţi pe lângă scaunul ei, era complet absentă, privindu-ne cu un aparent dezinteres, înainte să se întoarcă la telefon. Era obişnuită cu vizitele elevilor la orice oră, veneau pentru lecţiile de chitară de la tatăl ei şi pentru repetiţii.

— Peggy? Pisicuţo? Ei sunt prietenii lui Jim Mason. Vi-l amintiţi pe Jim, elevul meu? Ăăăă, copilul minune? Unul dintre cei mai buni textieri pe care i-am întâlnit vreodată.

Domnul Joshua a ridicat un deget şi apoi a spus cu un zâmbet cald:

— Ar fi ajuns departe. Musicalul despre Lennon era unul dintre cele mai minunate – o veritabilă tapiserie de muzică şi cuvinte…

Parcă a pierdut şirul o clipă, spunând aceste lucruri cu o

tristeţe infinită. S-a făcut roşu la faţă.

— *Ei bine,* ce vă aduce în inima pădurii noastre?

Nu am stat niciodată să mă gândesc la ce a însemnat moartea lui Jim pentru domnul Joshua – doar acum, ajunând în casa lui modestă, sărăcăcioasă, cu ploaia asurzitoare bătând pe acoperiş, cu mirosul uşor de naftalină, cu chitarele acustice agăţate de pereţi, ce te duceau cu gândul la un cântec ce nu a mai fost cântat. Până la urmă, domnul Joshua fusese cel mai mare erou al lui Jim, pregătindu-l pentru concursurile din afara oraşului şi o stagiune pe Broadway. Domnul Joshua îi luase zecile de demouri, le înregistrase la Logic Pro şi le transcrisese apoi pe note, domnul Joshua, care îl încurajase să scrie versuri mai inteligente, personaje mai tăioase, *mai multă varietate pentru ureche,* studiind împreună cu el frazarea ingenioasă şi cuvintele de renegat ale lui Stephen Sondheim, Lin-Manuel Miranda şi Tennessee Williams. Domnul Joshua aranjase ca un important producător din New York să asculte demoul cu cântece din *Omul de nicăieri.* Producătorului îi plăcuseră cântecele şi tocmai stabileau o întâlnire şi un prânz în New York în perioada când Jim a murit.

Mă întrebam dacă domnul Joshua fusese îndrăgostit de Jim. Sau era altceva? Se vedea legat de steaua ascendentă a lui Jim – Jim, biletul lui de plecare din oraş; Jim, partenerul lui, elevul lui preferat, tichetul lui de masă – toate aceste vise şi speranţe spulberate din cauza morţii sale?

— Vida sigur şi-l aminteşte pe Jim, a zis Whitley cu un rânjet.

A ridicat bărbia, arcuind o sprânceană.

— Pisicuţă dragă? Poate acum e momentul cel mai potrivit să-i rogi pe părinţii tăi să plece din cameră, dacă nu vrei să fie martori la toate amănuntele de glorie.

S-a aşezat uşor pe un scaun din capătul mesei, ridicând un picior peste cotieră şi luând o păstaie de fasole verde.

— Vrem să ştim totul, a continuat ea, ronţăind vârful. Cine a început? Cine i-a pus capăt? Unde mergeaţi

amândoi când vă furişaţi din campus? Şi de ce ai plecat din oraş în nanosecunda când Jim a fost găsit mort?

Vida se uita cu gura căscată, nevenindu-i a crede.

— Te rog, nu ne insulta inteligenţa negând! a rostit Kipling cu accent, fluturând mâna prin aer. Unu la mână: Beatrice nu minte. E cea mai bună şi cea mai sinceră persoană pe care o s-o cunoşti vreodată. Numele ei mijlociu e Vrăjitoarea cea Bună de la Nord. Doi la mână: nu avem prea multă răbdare. Trăim aceeaşi zi, veghea, mereu şi mereu. Şi asta ne-a făcut pe toţi un pic tensionaţi.

— E cam greu să accepţi aşa ceva, a adăugat Cannon.

— Pardon? a întrebat doamna Joshua. Ce naiba se petrece aici? Paul? *Paul!*

Domnul Joshua, care stătea lângă ea, părea incapabil să facă vreo mişcare sau să spună ceva, ca o pitulice care planează nervos deasupra unei bănci din parc, unde tocmai căzuseră câteva firimituri.

— Sunteţi săriţi de pe fix, oameni buni! a exclamat Vida cu voce răguşită. Habar n-am despre ce vorbiţi.

Zâmbind, Whitley a pus mâna pe o farfurie cu mâncare şi a aruncat-o ca pe un disc. A plonjat direct în fereastră, iar puiul, porumbul şi orezul au zburat în aer.

O clipă toată lumea a fost prea şocată ca să se mişte. Apoi, doamna Joshua s-a dus repede lângă o măsuţă şi a apucat un telefon. A format 911.

— Aş vrea să raportez o intrare prin efracţie.

— Spune-i să închidă! i-a spus Cannon Videi, scărpinându-se pe nas.

— Trimiteţi poliţia! *Acum!* Sunt copii, puşti, ne-au încălcat proprietatea…

— Spune-i să închidă, dacă nu vă plac salopetele portocalii, a zis Whitley.

Vida s-a uitat la ea, cutremurată.

— Sau duşurile comune, a adăugat Cannon, aşezându-se pe un scaun.

— Ne terorizează. Sunt foşti elevi ai soţului meu. Vă rog, veniţi urgent!

— Închide telefonul, mamă! a cerut Vida.

— Unul din lucrurile care mă enervează cel mai tare e când fetele nu sunt solidare cu alte fete, a continuat Whitley. Când se servesc cu iubitul alteia ca şi cum ar fi caşcaval afumat, înţepat cu scobitoare, care se dă gratis la Whole Foods. E de neiertat. Şi demodat.

— Şcoala Darrow…

— Eu aş potoli pitbull-ul din maică-ta, a zis Cannon.

— Mamă! s-a răstit Vida.

Doamna Joshua nu o auzea.

— Aleea Principală, numărul 545. Vă rog să vă grăbiţi!

Vida a sărit în picioare. A alergat spre maică-sa, dând-o la o parte cu brutalitate, i-a smuls telefonul şi l-a aruncat de cealaltă parte a camerei. A lovit un tablou mic, cu o vulpe care cânta la vioară, ce s-a desprins imediat din perete, dezvăluind un chenar luminos de tapet, plin de mucegai negru.

Toată lumea a amuţit, într-o consternare totală.

Vida se uita mirată la noi, cu ochi sălbatici, ţinându-şi răsuflarea.

— Ce-ai mai făcut de data asta? a întrebat-o domnul Joshua.

— De câte ori vreţi să vă zic? a mârâit Vida. Eram *prieteni.* Atâta tot. Doar m-a rugat să-l duc cu maşina. Avea nevoie de mine să iasă din campus. S-a ascuns sub o pătură pe bancheta din spate când treceam pe lângă Moise. Şi asta a fost tot, bine? Nu ştiu de ce e aşa mare chestie. Sunteţi nebuni de legat.

— Nu te credem, a răspuns Cannon.

— Asta e problema voastră.

— Unde l-ai dus pe Jim?

— V-am *spus* deja.

— Mai spune-ne o dată! a zis Whitley.

— Nu ştiu. La un centru comercial?

— În Newport?

— Aha.

— Mai ştii unde era? Cum se numea? a întrebat Martha.

— Nu.

— Ce *poţi* să ne spui? a interogat-o Cannon.

Vida a ridicat din umeri.

— Era o zonă murdară din oraş. Chioşcuri cu produse la un dolar. Un petshop. În parcare era un tip costumat în pui, împărţea baloane în formă de inimă.

— Şi de ce voia Jim să meargă acolo? a întrebat Martha.

— Poate voia să mănânce pui prăjit şi să-şi cumpere o iguană. Habar n-am.

— Sigur ai tras tu *nişte* concluzii, a zis Whitley.

Vida a dat din umeri, enervată.

— Credeam că încearcă să facă rost de ceva iarbă. Erau nişte motociclete trase în parcare.

— Cât era ceasul?

— Opt? Nouă seara?

Vida a oftat.

— M-am oferit să mai rămân, să îl duc înapoi la cămin, dar a zis că se descurcă singur. Asta a fost *tot,* bine? Nu înţeleg care e marea problemă şi nu am avut nimic de-a face cu moartea lui. Chiar aşa, *pe bune?*

În ultimele douăzeci de minute, dispreţuitoare şi supărăcioasă, Vida relatase aceeaşi poveste iar şi iar: Jim o rugase numai să-l ducă cu maşina. Asta era tot. Nu mai era nimic de adăugat. Nu erau împreună. Fuseseră prieteni din întâmplare. Nu şovăise cu această explicaţie. Cu toate că era cât pe ce s-o cred, cuvintele ei erau ca un cuţit care îmi străpungea inima, pentru că, deşi relaţia lor nu fusese una romantică, tot însemna că Jim nu avusese încredere în mine, că, orice ar fi pus la cale, orice l-ar fi supărat, hotărâse să se descurce singur şi să nu-mi spună nimic. Şi, dacă mă minţise cu asta, mă întrebam ce alte minciuni îmi mai turnase.

— E un pic exagerat că te-a rugat să-l duci cu maşina, dacă nu eraţi mai mult decât prieteni, a comentat Whitley.

Vida s-a uitat la ea.

— V-am mai spus. *Vorbeam.* Din când în când. Venea să mă vadă la galerie şi îmi dădea câte un sfat. Jim era un adevărat geniu. Înţelegea chestii. Îi povesteam problemele mele, ştiţi, şi primeam sfaturi mai bune în zece minute

decât în şase ani la doctorul Milton Yeskowitz, cu barbişonul, unghiile prea lungi de la degetele mari şi raftul lui plin de cărţi de self-help din anii şaptezeci, cu titlul *Cum să te iubeşti pe tine însuţi.*

A rostit asta săgetându-l cu privirea pe tatăl ei, care se uita la ea impasibil. Atât domnul, cât şi doamna Joshua o ascultau pe fiica lor ca şi când ar fi vorbit într-un dialect străin, din care înţelegeau doar un cuvânt din trei.

— Jim îmi reamintea întruna că viaţa mea e sălbatică şi că trebuie s-o îmblânzesc. De aceea am hotărât să mă mut la Chicago. I-am zis că am ocazia să fac practică la un laborator şi m-a încurajat să merg. Trebuia să trăiesc clipa. Chiar dacă mi-era teamă. Jim spunea că, dacă apare o piedică în drumul ce se aşterne în faţa ta şi te pierzi cu firea, faci o săritură din pas alergător şi ai încredere că vei ajunge de cealaltă parte. Mă inspira. Şi eu l-am ajutat pe el, să ştiţi. Era foarte tensionat din cauza musicalului. Voia să fie ceva măreţ. Voia să reuşească cu *Oklahoma!* şi *Rent.* Aspira la glorie. Mai mult decât orice, îşi dorea să intre în istorie. Şi era pe cale să o facă. Mi-a arătat caietul lui şi făcuse nişte rime *incredibile.* Era un geniu.

A clătinat din cap.

— E groaznic ce s-a întâmplat cu el. Dar asta e viaţa, nu? Toţi oamenii minunaţi mor prea devreme.

— Când l-ai văzut ultima oară? am întrebat.

— Nu m-aţi *ascultat?* V-am *spus.* Când l-am lăsat la mallul ăla.

— N-ai vorbit cu el în noaptea când a murit? Nu ţi-a zis să vă întâlniţi la Cariera Vulcan?

A aruncat o privire mirată.

— Despre ce vorbeşti? N-am mai fost la mina aia de nu ştiu când.

A adulmecat, scuturând din cap.

— Când am aflat însă ce s-a întâmplat, că murise, dar că era şi mare traficant de droguri sau ceva de genul, m-am dus direct la poliţie şi le-am spus că sunt nebuni de legat.

A dat ochii peste cap.

— Drogurile pe care le-au găsit în camera lui? Cu

siguranţă nu erau ale lui.

— De unde ştii? am întrebat.

— Mi-a zis ale cui erau.

— Pardon? a întrebat Martha tăios, uitându-se cu surprindere la mine. Ce?

— O, da.

Vida a făcut semn din cap.

— Cu două săptămâni înainte să moară. Numai despre asta vorbea. Cum aflase că unul din prietenii lui cei mai buni le vinde droguri elevilor de ani.

— Ţi-a zis cine era? a întrebat Kipling.

— N-a fost nevoie. În timp ce-mi povestea, a sunat prietenul. „Vorbeşti de lup”, aşa a spus. Am văzut numele chiar acolo, pe telefon.

Vida a strâmbat din nas.

— A fost destul de ciudat. Era doar un cuvânt.

— Ce cuvânt? a întrebat Cannon.

— Urlăţica.

În clipa aceea am auzit un cor de voci ţipându-mi în cap: *Nu. Nu. Imposibil!*

Nu s-a mişcat nimeni.

— Le-am dat numele poliţiştilor, a continuat Vida. Le-am spus tot. Le-am zis că persoana asta avea legătură cu moartea lui Jim. Eram sigură. Ştiind că secretul ei avea să iasă la iveală? Trebuia să se descotorosească de el. Să-i închidă gura, ştiţi?

A deschis larg ochii.

— Dar poliţiştilor nu le-a păsat. Sau mâncaseră prea mulţi Krispy Kremes ca să-şi ridice fundurile de pe scaunele lor rotative şi *să facă* ceva, pentru că n-am mai auzit nimic despre asta. Nu m-a mirat. Nimeni nu mai face nimic. Singurul care făcea ceva, care se dădea peste cap pentru toţi, era Jim. Şi el s-a dus.

A tăcut. A urmat o clipă de tăcere stânjenitoare.

Apoi Whitley a sărit în picioare şi a fugit din casă.

12

Am pornit după ea.

În timp ce Cannon şi ceilalţi s-au aventurat în ploaie, eu m-am oprit în poartă, privindu-i pentru ultima oară pe membrii familiei Joshua, care se uitau mohorâţi unii la alţii, precum trei străini ţinuţi într-o celulă de puşcărie, înainte să primească sentinţa. Apoi m-am întors şi am luat-o la fugă.

Whitley dispărea deja pe Aleea Principală.

— Whitley! a strigat Kip.

— Haide! a urlat Cannon. Unde te duci?

I-a ignorat, ieşind de pe drum şi dispărând pe deal. Când i-am ajuns din urmă, ei erau deja departe, iar Whitley, o siluetă întunecată traversând terenurile de tenis şi fotbal, Martha, Cannon şi Kipling gesticulând în urma ei.

— Opreşte-te! a ţipat Martha.

— Hai să vorbim!

— Whitley Lansing! Opreşte-te!

Am alergat după ei cât am putut de repede; undeva, în spatele meu se auzeau sirenele poliţiei. *Whitley? Iepurele Alb?* Cum era posibil?

Ploua torenţial. Precum muniţia scăpărând din cer, îmi ciuruia capul şi braţele. Mi-era greu să văd pe unde merg. Crengile copacilor pocneau şi trosneau deasupra mea, tunetele urlau. Alunecând mereu şi împiedicându-mă, am ajuns la poalele dealului, unde era o mlaştină cu noroi gros, ca asfaltul moale. Tenişii mi s-au scufundat câţiva centimetri în nămol. Îi vedeam pe Wit şi pe ceilalţi în depărtare, făcând ocolul prin faţa căminelor de fete: Slate Hall, Stonington Manor, cu arcadele gotice masive şi întunecate, umbre deformate întinzându-se lungi şi subţiri sub felinarele galbene. Am luat-o prin grădină, prin spatele Casei Morley, şi aproape că m-am împiedicat de Martha. Se pare că alunecase şi căzuse cu faţa în noroi.

— Eşti bine? am strigat.

— Pleacă! a rostit ea cu răsuflarea întretăiată şi făcând

semne din mâini.

Am continuat să fug. Când am cotit în faţa centrului acvatic, o clădire masivă din gresie şi sticlă, am văzut că una dintre uşile de geam fusese spartă cu o cărămidă. Am deschis-o şi am intrat, ascultând ecourile strigătelor fantomatice şi ale paşilor din întunericul din faţă. Am gonit pe holul întunecat, trecând pe lângă vitrinele cu trofee, panglici cu locul întâi şi fotografii în alb şi negru ale echipei de înot. Am înaintat grăbită pe coridorul cadrilat, alunecând pe linoleum cu tenişii mei înnămoliţi şi am deschis cu forţă uşile duble de la bazinul olimpic.

Kipling şi Cannon erau acolo. Whitley se aruncase în apă, iar ei îi urmăreau silueta nedesluşită de pe margine, în timp ce ea aluneca la fund.

După câteva clipe, a ieşit la suprafaţă, trăgând aer în piept.

— Ce faci? a întrebat Cannon. Vrem doar să vorbim cu tine.

— Nu poţi să scapi de noi, a rostit Kipling.

Privindu-i mânioasă, s-a scufundat iar în apă.

— O ia din nou spre uşă, a spus Cannon, alergând către mine.

Imediat, Whitley a sărit de pe scăriţă, dându-mă la o parte cu atâta brutalitate, că m-am împiedicat de un scaun şi, în timp ce deschidea uşile, a dat nas în nas cu Martha, plină de noroi din cap până-n picioare. Wit a încercat să treacă pe lângă ea, dar Martha tocmai apuca un trofeu din vitrină. S-a întors şi a lovit-o drept în cap. Urlând de durere, Whitley a căzut la pământ.

— Iată-l pe Iepurele Alb! a zis Martha cu răsuflarea întretăiată.

A trântit uşile şi a proptit trofeul între mânere, ca să le încuie.

— Deci tu erai! a strigat Cannon, privind-o ţintă pe Whitley. Tot timpul ăsta. Cum ai putut să nu spui nimic? Cum ai putut să mă duci de nas zi de zi de – incredibil.

— N-am vrut s-o fac decât de câteva ori, a murmurat ea.

S-a ridicat în capul oaselor, frecându-se la cap.

— Numărul meu a început să circule şi a apărut mitul Iepurelui Alb. Mi-a fost imposibil să mă opresc.

— Cum de ai fost în stare? am şoptit eu cu o voce stinsă.

Whitley s-a uitat la mine.

— Da, Bee, ştim toţi că tu nu ai face aşa ceva nici într-un milion de ani. Că tu eşti cea corectă: cu busola moralităţii perfect îndreptată spre sfinţenie. Noi, ceilalţi, nu suntem atât de norocoşi.

A adulmecat, uitându-se mâhnită în podea.

N-a zis nimeni nimic, pe feţele noastre tremurau reflexiile apei albăstrite din piscină.

Nu îmi venea să cred cum ne minţise. Ani la rând. Eu nu o bănuisem niciodată. Şi nici Cannon, dacă era să mă iau după privirea lui furibundă.

Şi totuşi, era cumva plauzibil, având în vedere că mama lui Whitley, Linda, conducea un imperiu farmaceutic. Deseori o auzeai pe Whitley vorbind cu respect şi admiraţie despre spiritul pragmatic al mamei sale – cum, deşi abandonase liceul, dar având bunul-simţ al fetei de la ţară din Missouri, înarmată cu blana de nurcă, conducea sălile de consiliu din New York şi întrunirile acţionarilor şi îi punea la punct pe bancherii misogini cu replici umilitoare, perfect ţintite. *Dacă prostia ar durea, acum te-ai tăvăli în chinuri.* Adevărul era – şi îmi venea să plâng când mă gândeam la asta, deşi aveam grijă să nu-i spun nimic lui Wit – că Linda nu îşi iubea fiica, nu aşa cum ar fi avut nevoie Whitley. Încă de când era bebeluş, Wit fusese dată din mână în mână de dădace, asistente şi fete în casă, trimisă în tabere de vară, internate şi grupuri educaţionale, de parcă ar fi fost un geamantan pierdut. Într-un fel înţelegeam. Whitley devenise Iepurele Alb ca să-şi dovedească sieşi sau poate chiar mamei ei că valorează ceva.

Nu uitasem comentariul Videi, că demascarea Iepurelui Alb jucase probabil un rol în moartea lui Jim. *Le-am zis că persoana asta are de-a face cu uciderea lui Jim. Ştiind că secretul ei avea să iasă la iveală? Trebuia să se descotorosească de el.* Remarca asta mă sâcâia, lucind ca

o lamă a adevărului, deşi nu voiam să recunosc.

— Cum a aflat Jim de tine? am întrebat-o.

Wit m-a privit de jos, mohorâtă.

— M-a prins.

— Când?

— Cu o săptămână înainte de teze. Mă furişam mereu la trei dimineaţa să las un pachet. El se întorcea de la Cariera Vulcan şi m-a zărit când intram la observator. M-a urmărit într-unul din turnuri şi a văzut cu ce mă îndeletniceam. Şi m-a făcut cu ou şi cu oţet. A stârnit o furtună într-un pahar cu apă. Adică urma să absolvim. Se terminase cu Iepurele Alb. Jim a început să răcnească despre răspunderea civică. Să faci ce trebuie. A insistat să mărturisesc la administraţie.

— Aşa că i-ai făcut o înscenare, a conchis Martha. I-ai pus drogurile în chitară ca să fie el ţapul ispăşitor.

— Nu.

Whitley a scuturat din cap fermă.

— A fost un accident. Întotdeauna îmi păstram rezervele îngropate în spatele vechiului depozit de mentenanţă, la marginea terenului Drury. Ştiţi locul ăla de care toată lumea zicea că e bântuit? Ei bine, nu e. E doar dezgustător, cu multe semne rutiere şi de interdicţie. Într-o zi, l-am văzut pe antreprenorul ăsta care făcea verificări. Am aflat că urma să îl demoleze şi să construiască o seră. În timpul cinei, m-am scuzat şi mi-am dezgropat rezerva. Aveam de gând să o ţin în cameră, dar zugrăveau holurile în noaptea aia. Locul era înţesat de muncitori. Eram disperată. Cantitatea asta uriaşă în geanta mea? Dacă mă opreau…

S-a scuturat.

— Am intrat vizavi, în Packer, în camera lui Jim. Ştiam că ţine cheia sub covor. Am ascuns punga în chitară. Voiam să mă întorc şi să o iau de acolo ziua următoare. *Normal.* Dar chiar atunci au anunţat că Jim a dispărut. Până să prind ocazia să mă întorc, poliţiştii deja scotociseră prin cameră şi găsiseră tot.

Martha se zgâia la ea.

— Jim a fost dat dispărut joi dimineaţa. Poliţiştii l-au găsit mort vineri noaptea. Deci când, mai exact, ai ascuns drogurile în chitara lui?

Whitley s-a uitat în sus, nefiind în largul ei.

— Poate miercuri?

— Nu mai minţi! a zis Martha.

— Nu mint.

— Povestea ta ar fi prins dacă nu era o mică problemă.

— Care?

— Chitara lui era la mine.

Ne-am întors spre ea.

— Mi-a împrumutat-o ca să repet cântecul pentru „Serile de primăvară”. Era la mine în cameră de două săptămâni. Au dat anunţul că Jim era dispărut joi dimineaţa. Joi noaptea i-am pus chitara în cameră. Asta înseamnă un singur lucru. Ştiai că Jim dispăruse când i-ai pus drogurile în chitară.

Martha s-a uitat la Wit cu o faţă implacabilă.

— Dispariţia lui a fost pentru tine ocazia să scapi de belelele în care te-ai băgat. I-ai întins o cursă.

Whitley s-a uitat la ea furioasă.

— În noaptea în care a murit? am întrebat eu cu o voce înecată. Erai cu el la carieră?

— Nu.

Whitley a scuturat din cap.

— Jur, îţi jur, Bee. Îl iubeam la fel de mult ca toţi ceilalţi.

În timp ce spunea asta, a început să plângă.

— Bine, aşa e. Am înscenat totul. Am pus drogurile la el în cameră. Mi-era teamă. Credeam că deja se dusese la administraţie şi le dezvăluise că eu sunt Iepurele Alb. Am făcut-o ca să mă salvez. A fost îngrozitor. Dar n-am avut nimic de-a face cu moartea lui, jur!

Se holba la mine cu ochii roşii.

— Trebuie să mă crezi.

Deodată, s-a auzit o bătaie puternică în uşă.

— *Cannon Beecheam, eşti acolo?*

Era Moise.

— Vă rog! se smiorcăia Wit. Nu am ştiu nimic despre

moartea lui Jim. *Nici acum* nu ştiu, jur pe…

— Deschideţi, acum! Poliţia e cu mine.

— Poliţia Warwick! Aţi încălcat o proprietate privată.

Uşa s-a zdruncinat cu zgomot, dar nu s-a deschis.

— Hai să ne cărăm de aici! a zis Martha.

Ei continuau să bată la uşă, noi am alergat în partea cealaltă a piscinei, iar Whitley s-a chinuit să se ridice şi a venit după noi. Erau tribune. Vestiare pentru fete şi pentru băieţi.

Nicio ieşire.

Tocmai voiam să le sugerez să ne predăm şi să ne petrecem ce a mai rămas din veghe la secţia de poliţie, când Cannon a înşfăcat scaunul salvamarului şi, rotindu-l, l-a aruncat în peretele de sticlă. Geamul doar a crăpat.

— Deschideţi uşa!

Cannon a apucat iar scaunul, lovind peretele a doua oară. Îi vedeam pe ofiţeri cum mişună pe afară. Aveau lanterne în mâini. O altă izbitură de scaun. Brusc, sticla s-a făcut bucăţi. Am luat-o la goană, chiuind şi strigând în noapte din toţi rărunchii, trecând ca fulgerul pe lângă poliţişti şi lanternele care ne orbeau.

— Poliţişti! Vă ordonăm să împietriţi!

— Războinici! a exclamat Kipling.

— Duceţi-vă învârtindu-vă!

Undeva, în spatele meu, Kipling urla ca lupul. Whitley, la fel. Cannon cânta. Alergam orbeşte, fără noimă, râdeam în hohote, dorindu-mi în acelaşi timp să fiu înghiţită de întuneric. Am văzut că unul dintre poliţişti scoate arma. Aproape că aşteptam să mă împuşte, terorizat fiind, crezând că e începutul unei apocalipse a strigoilor. M-am îndreptat spre cea mai întunecată parte a terenului, forţându-mi picioarele să se mişte din ce în ce mai repede, cu plămânii strângându-mi-se de durere şi în bătaia ploii. Când m-am uitat în urmă, am văzut luminile roşii şi albastre ale maşinilor de poliţie şi siluete care împânzeau centrul acvatic.

Nu venise nimeni cu mine. Eram singură.

Am încetinit ritmul până la alergare uşoară, apoi mers,

cu ploaia şfichiuindu-mi faţa. Mi-am dat seama că ajunsesem la marginea pădurii. Am traversat până am ajuns la o potecă şi am urmat-o. Curând mintea mi s-a liniştit şi eram atentă numai la paşii mei şi la noroi. Era peste tot, gelatinos şi negru ca smoala.

Jim.

Întunericul era atât de dens, că aproape îl simţeam acolo, mergând alături de mine.

Îmi doream atât de tare să urlu la el, să îi cer să-mi spună adevărul. *De ce atâtea secrete?* Jim era tabloul pe care îl consideram o capodoperă unică. Din câte se pare, existau peste tot nenumărate versiuni ale aceleiaşi lucrări, acuarele mai mici, schiţe rudimentare în creion şi postere ieftine, la 99 de cenţi, într-un magazin de suveniruri din aeroport. E adevărat, niciuna nu avea frumuseţea şi detaliile picturii mele, dar redau aceeaşi scenă şi astfel o făceau mai puţin specială. Vida avea varianta ei. Domnul Joshua, pe a lui. Whitley, pe a ei. Chiar şi Martha – era ceva derutant în felul în care rostise: *Chitara lui Jim era la mine.* Sentimentele ei pentru Jim păreau să iasă la suprafaţă puternice şi stranii, abia controlate, înainte să se scufunde iar în adâncuri.

Ploua mai tare, tunetele răsunau.

Eu mergeam mai departe. Când şi când, cu un val de repulsie, puteam să jur că îl zăresc pe Paznic, îmbrăcat în salopeta de grădinar, plimbându-se printre copaci, însă când mă opream, cu inima ieşindu-mi din piept, zgâindu-mă prin pădure să mă asigur, nu vedeam pe nimeni.

Curând am simţit cum mă cuprinde veghea, trăgându-mă în jos ca plumbul, cu furnicătura care de-acum îmi era cunoscută şi care mă ia din tălpi şi urcă pe picioare.

Poteca mă purtase într-un luminiş, unde era vânt puternic şi copaci doborâţi la pământ. Uitându-mă cruciş, am văzut cum un stejar masiv se clătina la câţiva paşi în faţa mea. Deodată s-a prăbuşit cu un scrâşnet asurzitor, făcând ecou în toată pădurea.

Am rămas stană de piatră.

Un alt scrâşnet s-a auzit chiar lângă mine. Întorcându-

mă, am observat că era un alt stejar care se desprinsese. Am încercat să mă dau la o parte, dar mi-am dat seama că picioarele îmi erau pironite în noroiul tare ca cimentul. Am izbutit să le eliberez, aruncându-mă orbeşte înainte, în timp ce copacul s-a izbit de pământ, la numai câţiva centimetri de mine, cu ramurile scuturându-se şi plesnindu-mă în cap.

Ce se petrecea?

Mi-am ridicat capul şi m-am târât de acolo, am încercat să mai fac un pas, dar am căzut cu faţa în nămol.

Se lăsa întunericul Veghii. Sosise sfârşitul celor 11,2 ore. Am reuşit să mă aşez pe spate, suflând din greu, în timp ce mă uitam bătând din pleoape la cer, la ploaie. Mă simţeam îngropată de vie sub milioane de monede căzând din cer, iar corpul meu se scufunda tot mai adânc în noroi. Curând mi-am simţit membrele desprinzându-se de trup şi dispărând.

Un alt arbore începea să se desprindă la câteva zeci de paşi mai încolo.

Ultimul meu sentiment a fost panica: aveam să mor acolo înainte să fi descoperit misterul. Mărturisirile Videi Joshua şi ale lui Whitley nu rezolvaseră nimic. Voi afla vreodată ce s-a întâmplat cu Jim? Cum puteam să câştig votul şi să revin la viaţă?

În acel moment, mi-am dat seama că o siluetă nedesluşită stătea deasupra mea, cu o expresie crudă.

Paznicul.

— În întuneric creşte-un pom. Un turn adăposteşte-un om. Când m-oi opri, când oi vedea? Otrava este doar a mea.

Am zbierat când stejarul a căzut peste mine şi totul s-a înnegurat.

13

M-am trezit pe bancheta din spate a Jaguarului, trăgând aer în piept, Kip şi Martha lângă mine.

Încă eram cu sufletul la gură din cauza copacului care se trântise peste mine, a noroiului mlăştinos, a apariţiei neaşteptate a Paznicului, a rimei insidioase pe care o recitase.

Îmi era greaţă, dar nu era vreme să meditez. Martha şi Kipling au sărit din maşină, alergând către casă. M-am luat după ei. Ca şi mine, păreau îngrijoraţi că Whitley nu mai era acolo; poate că îşi luase tălpăşiţa, umilită fiind de revelaţia că fusese Iepurele Alb, poate chiar speriată că o consideram răspunzătoare pentru moartea lui Jim.

Dar am găsit-o cu Cannon în bucătărie. Se vedea după aerul lor sumbru că avuseseră o discuţie aprinsă, poate chiar se certaseră.

Whitley era roşie în obraji şi părea mâhnită. Se citea un sentiment de uşurare pe faţa ei.

— Whitley vrea să vă spună ceva, a anunţat Cannon.

S-a uitat la noi cu un zâmbet palid.

— Îmi pare rău. Regret ce i-am făcut lui Jim. Şi celorlalţi elevi. Că v-am minţit. A fost dezgustător. Şi prostesc. Puteam să-mi distrug viaţa. Aproape am făcut-o. Dar vă jur pe ce am mai sfânt că nu am avut nimic de-a face cu moartea lui Jim. Înţeleg că nu mă credeţi acum. Dar o să aflăm ce s-a întâmplat cu el în noaptea aia şi veţi vedea că sunt nevinovată.

Studiind-o, Martha şi Kipling păreau să accepte. Au încuviinţat din cap. La fel şi eu.

Totuşi, având în vedere că ne minţise atâta timp, trebuia să-mi reamintesc că Wit era încă în stare să spună minciuni. Deşi nu-mi închipuiam că uneltise împotriva lui Jim, nu puteam să ignor de ce ar fi capabilă la mânie sau faptul că acum avea un motiv. Dacă Whitley ar fi crezut că Jim avea să-i dezvăluie secretul – că administraţia şi mai rău de atât, Linda, urma să afle cu ce grozăvie se ocupa ea

–, era normal să mă gândesc că ar fi făcut orice să-l împiedice.

Brusc, mi-am dat seama că toată lumea se uita la mine.

— Ce? am răbufnit eu.

— Ne întrebam ce părere ai de mărturisirea Videi.

Am ridicat din umeri.

— Tind să o cred.

— Şi eu, a adăugat Kipling cu un zâmbet ironic. O fată ca Vida nu se pricepe să mintă. De câte ori a zis că Jim e un geniu? Mă mir că n-a insinuat că a înviat din morţi, ca Iisus.

S-a uitat la mine.

— Ştii că eram înnebunit după Jim. Dar felul în care colecţiona admiratoare devenea cam enervant. Egoul lui, binecuvântat fie-i sufletul, era uneori un bebeluş nesătul.

— Nu o făcea intenţionat, am răspuns. Oamenii erau atraşi de el.

— „Nu o făcea intenţionat”, a îngânat Kipling. *Cum să nu.* Parc-aş fi eu pe furtună, agăţat de o bară de fier pe terenul de fotbal şi aş spune „nu sunt eu de vină că mă trăsneşte”.

— Era impresionată mai ales de versurile lui Jim pentru musical ale lui Jim, a spus Martha.

— Chiar. Ultima zvâcnire de geniu. Aia *a fost* ceva. Mai ştiţi că nu scrisese nimic de săptămâni bune, în afară de câteva versuri proaste, luate direct de la MC Hammer? Se tot plângea că era golit, secat – chinuindu-ne şi pe noi destul de mult. Apoi, din senin, o capodoperă.

Kipling a lovit aerul cu mâna printr-un gest letargic.

— Versuri înşirate ca perlele. Unul după altul. Toate despre imensa durere de a fi tânăr şi plin de viaţă.

— Versurile alea erau fantastice, a zis Whitley.

— Spectacolul de la „Serile de primăvară” a fost un hit, a spus Cannon gânditor, împreunându-şi degetele. Producătorul din New York, cu care vorbise domnul Joshua, a fost încântat de demo. Destinul lui Jim lua avânt, aşa cum îşi dorise. Ce s-a întâmplat oare?

— Viaţa, a rostit Kipling sec.

— Sau, a completat Martha, a avut vreo legătură cu acea cursă în maşina Videi Joshua.

Îşi rodea o unghie de la degetul mare.

— Mă întreb dacă putem găsi centrul ăla comercial?

— Vida nu a menţionat decât un magazin de animale şi un restaurant fast-food, a comentat Wit.

— Tu când ai vorbit ultima oară cu Jim? m-a întrebat Martha, uitându-se chiorâş.

— Marţi după-amiaza, mi-am dres eu glasul. În a doua seară de spectacol. Când l-am luat la rost de ce m-a minţit în legătură cu infirmeria.

— Deci nu ai vorbit deloc cu el în ziua următoare? Ziua când a murit?

Am clătinat din cap.

N-au mai zis nimic, crezând că trebuie să fi fost dramatic pentru mine să mă gândesc că ultima interacţiune cu el fusese cearta din cauza Videi Joshua.

Adevărul e că miercuri mă exilasem în Biblioteca Marksman, ascunzându-mă în secţiunea de „Istorie a Americii de Sud" de la mansardă, care rareori era frecventată de elevi. Era plin de umezeală şi de molii înfricoşător de mari, ce găsiseră acolo mediul propice să se înmulţească. Toată ziua am stat cocoşată deasupra unei cărţi de istorie a Europei şi a manualelor de literatură engleză, în faţa unicei ferestre cu geamuri murdare, cu căştile „Beats" în ureche, ascultând coloana sonoră de la *Suicide Squad* şi încercând să mă concentrez pe Revoluţia Franceză şi Al Doilea Război Mondial şi *Pentru cine bat clopotele.* Mi-am ţinut telefonul închis toată ziua pentru că nu voiam să am de-a face cu Jim. Singura dată când m-am arătat în campus a fost în cele patru minute de mers pe jos, între bibliotecă şi camera mea din Creston Hall, în jurul orei unsprezece.

Am aşteptat până mi-am pus pijamaua şi m-am băgat în pat la miezul nopţii, după care mi-am deschis telefonul şi am fost lovită de valul de mesaje. Câteva erau de la Kipling, Cannon şi Wit. Celelalte douăzeci şi şapte erau de la Jim. Începuseră la opt dimineaţa, de la SMS-uri *„?"* sau

„hai, de ce te porţi aşa”, până la mesaje vocale disperate, starea lui variind de la tachinare până la disperare, apoi mânie, sunând din ce în ce mai absurd şi zdrobindu-mi inima, pe măsură ce le ascultam de la capăt.

Sună-mă.
Sună-mă, Bumble Bee.
Trebuie să vorbim.
Dacă a mai rămas vreun pic de dragoste în inima ta, sună-mă.
De ce faci asta?
Am nevoie de tine. Ştii câtă nevoie am să supravieţuieşti.
Te urăsc. Te urăsc atât de mult. Pentru că te iubesc.
Nu face asta.
Mă duc la mină. Vino acolo.

Acesta a fost ultimul mesaj pe care l-am primit de la el. Trimis la 23:29.

L-am şters. Le-am şters pe toate.

Peste două zile, când l-au găsit pe Jim mort, mă aşteptam ca poliţia să mă întrebe de mesaje. Le-aş fi spus că am rămas în cameră toată noaptea.

Dar nu m-au întrebat niciodată. Nu m-a interogat nimeni niciodată.

Eram tentată să le spun că ştiam că Jim urma să se ducă la Cariera Vulcan. Dacă nu mă credeau însă că am stat în cameră toată noaptea?

Eram condamnată să rămân în veghe pe veci. N-aveam nicio şansă – *nici măcar una* – să ies teafără de aici.

— Ce-ar fi să mergem la poliţie acum? a şoptit Cannon.

— Ce? a exclamat Whitley.

— Ce-ar fi să mergem la poliţia din Warwick şi să le spunem despre Jim? Am putea avea acces la dosarul lui. Sigur au pus acolo mesajele din telefonul lui. Punem mâna pe rapoarte. O să aflăm multe despre ultimele lui zile – unde se ducea şi cu cine se întâlnea.

— Poliţia nu a găsit nimic substanţial ca să aibă de ce să creadă că moartea lui Jim a fost altceva decât sinucidere, a explicat Martha.

— Asta, dacă nu cumva conducerea şcolii i-a forţat să muşamalizeze ce au găsit, a zis Whitley.

— Sau familia lui, a completat Kipling. Poate că Edgar Mason credea că o să iasă la iveală ceva dubios despre fiul lui cel adorat? Lumina ochilor lui? Ar fi făcut orice să împiedice aşa ceva. Vă amintiţi de ascunzătoarea aia?

N-am zis niciunul nimic, mergând pe firul amintirilor.

În vacanţa de Crăciun din clasa a douăsprezecea, Jim ne-a invitat acasă la familia lui, în Water Mill, şi am rămas şocaţi de măsurile extreme de siguranţă pe care ai lui le adoptau ca pe ceva normal.

Edgar Mason fusese dintotdeauna paranoic. Jim îi spunea Hoover tatălui său, o referire nu tocmai în glumă la J. Edgar Hoover, fondatorul FBI-ului, un fanatic al ascultării telefoanelor. Ani buni Edgar Mason a avut o firmă privată de securitate, Torchlight, angajată să-i păzească familia, ceea ce a însemnat că toată viaţa lor Jim şi ceilalţi membri ai familiei au fost urmăriţi în secret de doi foşti ofiţeri navali înarmaţi, ori de câte ori ieşeau din casă.

Vizita de Crăciun a scos la lumină o altă latură a obsesiei lui Edgar. Fiecare centimetru din multele case ale familiei Mason, de peste tot din lume, era filmat în HD, camerele aflându-se într-o sală de control de la subsol, denumită Ochiul. Exista o echipă de cibersecuritate în Washington, D.C., care monitoriza serverele familiei douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Şi mai era ascunzătoarea.

— Pentru spargeri de locuinţe, atacuri teroriste şi Zile Zero, a rostit Jim, în timp ce arăta spre un buncăr negru de pe colină, la marginea proprietăţii, ce supraveghea zona ca un crocodil. Are generatoare de curent, depozite de apă proprii, o linie telefonică secretă, prin care îl poţi chema pe directorul de la „Siguranţa proprietăţii” în trei secunde. Când va avea loc sfârşitul lumii, hai să ne întâlnim aici.

Zâmbetul i-a pierit de pe faţă, implicaţiile unei asemenea structuri neavând nicio însemnătate pentru el. Nu dorea să spună mai multe. Până la urmă, obsesia tatălui său pentru siguranţă îl afectase direct. Edgar Mason fusese mereu atent, dar se pare că accidentul cu barca, pe care Jim îl suferise în vară, stârnise acest nou nivel al maniei.

— Eu zic să mergem acolo, a insistat Cannon. Să punem întrebări. Să vedem ce ştiu poliţiştii.

— Sau ce încearcă să uite, a spus Whitley.

— Bee? a întrebat Martha subit.

Toată lumea s-a întors, aşteptând să întăresc hotărârea.

M-am holbat şi eu la ei.

Dacă ne uitam în dosarul lui Jim însemna că aveau să iasă la iveală ultimele lui mesaje către mine. Aş avea multe explicaţii de dat. Dar ce altceva mai era în dosar?

Nici nu se mai punea problema unei decizii.

14

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat poliţistul.

Pe ecusonul cu numele său scria POLK.

— Am dori să vorbim cu detectivul Calhoun, a zis Whitley mieros.

Calhoun fusese anchetatorul principal în cazul lui Jim. Dăduse cele câteva declaraţii publice şi informări scurte. Hotărâserăm că era destul de uşor să începem cu el, cu barba lui deasă şi cenuşie şi ochii de rozător, clipind leneş la camere, în timp ce gâtul i se înroşea tare de emoţie. Se vedea că nu vrea decât să scape din vizorul unui caz atât de popular şi să se întoarcă la delicte mărunte, cum ar fi vandalizarea băncilor publice.

— Ce vreţi de la Calhoun? a vrut să ştie un alt poliţist, care se apropia de noi.

Pe ecusonul lui scria MCANDRESS.

— Vrem să-l întrebăm despre un caz la care a lucrat, a zis Martha.

— Care?

— Moartea lui Jim Mason, am spus eu.

— Cazul e închis, ne-a informat un al treilea poliţist.

După încă zece minute de chestionări ostile – nu păreau să le placă străinii – am ajuns în biroul lui Calhoun, găsindu-l pe omul în chestiune retras în spatele unui birou, după un munte de hârtii, ca un broscoi gigantic ascuns în mocirlă.

Nu ştiu ce aşteptam – poate scena aceea de film, în care un bătrân detectiv grizonant, fiind întrebat despre cazul care încă îl bântuie După Atâţia Ani, vorbeşte şi tot vorbeşte.

În schimb, detectivul Calhoun era un zid de beton.

— Cazul Mason a fost rezolvat. Suicid, a râgâit el.

— Ce v-a făcut să declaraţi suicid? a întrebat atunci Martha, încruntându-se. De obicei, în cazul sinuciderilor, există un ritual sau o pregătire înainte de faptă. Un bilet lăsat în urmă. Îşi scot ochelarii, pantofii şi şosetele. Aţi

găsit aşa ceva la Jim?

Calhoun a rânjit sarcastic.

— Cazul ăla e închis.

Cazul ăla e închis.

Secţia de poliţie din Warwick, situată chiar pe marginea autostrăzii, era o căsuţă pitorească, galben intens, cu obloane albe şi un panou pe avizier, pe care scria VIAŢA E MAI FRUMOASĂ CU O CAFEA. Locul nu părea potrivit pentru rezolvarea delictelor, ci mai degrabă pentru a vinde brioşe făcute în casă.

Habar nu aveam cât de îngrozitor o să fie – că timpul petrecut la Poliţia din Warwick avea să fie o adevărată harababură.

Nu puteam să îi spun altfel.

Am încercat diferite tactici: cald, politicos, nervos, senzual (Wit, într-o rochie scurtă, roşie, cocoţată pe birou). Am încercat să-i luăm prin surprindere. Am apărut sfidători acasă la Calhoun, după ce soţia lui se dusese la culcare, iar Calhoun rămăsese treaz până târziu, bând Harpoon IPA, mâncând viermi de jeleu şi uitându-se la *Better Call Saul.* Indiferent ce spuneam, unde, cum sau la ce oră, Calhoun refuza să ne dezvăluie vreun detaliu legat de cazul lui Jim.

— Nu vă pot ajuta.

— Hoţomanilor, ieşiţi de-aici!

— Cum îndrăzniţi să mă acostaţi la mine acasă?

— Copii, ieşiţi de-aici sau o să mă asigur că fiecare dintre voi o să-şi petreacă restul vieţii întorcând burgeri la mâna a doua la „Mickey D", pentru că n-o să fiţi buni decât să umblaţi cu un prăjitor şi un mixer automat ca să faceţi milkshake-uri apoase după ce o să termin cu voi. M-AŢI ÎNŢELES?

Am hotărât să îl lăsăm în pace pe Calhoun şi să o mituim pe administratoarea biroului, Frederica.

Am aşteptat să plece de la secţie în hainele de lucru şi am privit-o cum se udă până la piele, deoarece umbrela se deschisese pe interior. În timp ce scotocea după cheile de

la maşină, Cannon a alergat spre ea, înarmat cu o umbrelă golf şi un rânjet.

Priveam din Mercedes, în timp ce el făcea tranzacţia: zece mii de dolari bani gheaţă ca să meargă înăuntru şi să fure dosarul lui Jim Mason. Frederica s-a roşit la faţă, a dat din cap şi a făcut marş forţat înapoi.

Cannon s-a întors cu un rânjet, ridicând degetul mare în semn de reuşită. Apoi Frederica a ieşit cu întreaga forţă a poliţiei Warwick după ea, opt poliţişti alergând spre Cannon.

— În genunchi! Poliţia!

Cu un ţipăt scurt, Whitley a dat maşina înapoi, intrând în plin printre poliţişti ca să-l ia pe Cannon, care, alergând cât îl ţineau picioarele, s-a aruncat pe bancheta din spate. Am zburat prin iarbă, peste o curbă şi un semafor roşu, până într-o intersecţie cu douăsprezece benzi, cu roţile scrâşnind pe asfalt şi aproape ciocnindu-ne de o betonieră.

— Mişcă! urla Cannon. *Mişcă!*

Următoarele perioade de veghe ni le-am petrecut la poligonul Roscoe, unde învăţam să tragem cu arma, în timp ce ne pregăteam noul plan. Voiam să atacăm secţia de poliţie Warwick. I-am dat cincizeci de dolari proprietarului de la amanetul non-stop „Last Resort” să ne spună numele tipului care vindea arme fără licenţă din portbagajul autocarului său. Am cumpărat trei arme de la Big Bobby: două puşti Ruger LC9 şi un pistol Heckler&Koch HK45.

Asediul nostru urma să aibă loc la unsprezece şi un sfert, când credeam că toţi poliţiştii, în afară de Polk şi McAndress, se duseseră acasă. Aveam să-i luăm prin surprindere şi să-i încuiem în debara. Apoi secţia era pe mâna noastră şi puteam să găsim dosarul lui Jim.

Prima oară când am făcut încercarea, ofiţerul McAndress – arătându-ne nişte mişcări aparent învăţate într-o carieră fructuoasă de utilizare a artelor marţiale – i-a servit un upercut în faţă lui Kip, i-a aplicat un cot în burtă lui Wit, apoi, învârtindu-se, i-a dat un picior în stomac lui

Cannon, aruncându-l la podea. Între timp, ofiţerul Polk mă trântise la pământ, ţintuindu-mă cu piciorul stâng, în timp ce o lega pe Martha de un scaun.

— Poliţiştii din Warwick nu sunt *de fapt* poliţişti, a zis Kipling la următoarea veghe, cu mirare neprefăcută.

Nu glumea.

De câte ori nu am luat cu asalt secţia de poliţie la miezul nopţii, la unu, două, trei dimineaţa? De o sută de ori? De zece mii de ori?

Câte intrări de trupe speciale nu am încercat, după ce găsiserăm pe internet *Cărticica operaţiunilor de recunoaştere în teren*, un manual de antrenament pentru ofiţerii de marină?

Şir singular, şir dublu, avansare în şir dublu cu variaţiuni, prin uşile de la intrare, uşile din spate, ferestre cu gratii, ieşiri de incendiu, canalizări, acoperişuri de clădiri adiacente. Am descărcat de pe Deepnet ceva cu titlul *Ghidul delincventului pentru destrăbălare,* un manual bătut la maşină şi prost xeroxat, scris de Doe Anonimul, care detalia strategii de anulare a oamenilor agresivi, isterici, cu fantezii de Superman, în timpul oricărui raid, lovituri sau jaf armat. Câte măşti înfricoşătoare nu am încercat (de clovn, de porc, pe cele ale huliganilor din *Portocala mecanică)?* Câte gloanţe nu am tras în tavan? Câte ameninţări şi avertismente nu am răcnit?

Ar fi trebuit să fie uşor să punem mâna pe un dosar.

Perioadele de veghe treceau, iar noi ne transformam din adolescenţi dezorganizaţi, care se jucau de-a *Misiune imposibilă,* într-un pluton de cinci persoane de-adevăratelea. Reuşeam să avansăm fără zgomot, citindu-ne gândurile şi mişcările unii altora dintr-o singură privire.

Şi, veghe după veghe, eram contracaraţi.

Asta nu se datora numai ofiţerilor Polk şi McAndress, ci a asului lor din mânecă, ofiţerul Victoria Channing de la Siguranţa în trafic. Se afla de fiecare dată în toaleta femeilor şi ne acosta din senin, dovedind o poftă patologică de a ucide.

— Luaţi asta, răhăţeilor! urla ea.

Era înfricoşătoare, chiar dacă noi eram nemuritori.

Deşi Cannon şi Whitley învăţaseră să-i anuleze pe Polk şi McAndress, Channing le scăpa de fiecare dată. Era capabilă să se evapore ca aburul prin casa scării din spate, prin casa scării din faţă, printr-un panou în tavan, trăgând fără avertisment cu pistolul ei Glock în pieptul lui Cannon.

Sau în stomacul lui Kip.

Sau în fruntea lui Whitley.

Când a împuşcat-o pe Martha în tâmplă – ca şi cum ar fi scos voioasă bila dintr-o urnă – am rămas încremenită, holbându-mă la ea şi la prietenii mei care zăceau pe covorul din secţia de poliţie, cu sângele gâlgâindu-le din frunte şi gât, ca apa dintr-un furtun.

— Mâinile sus sau te trimit după ei în iad! a ţipat ofiţerul Channing, cu pistolul spre mine.

— Moartea e ca atunci când pluteşti în apă călduţă, a zis Martha la următoarea veghe.

De fiecare dată, eu eram singura rămasă în viaţă. Asta, pentru că nu eram un războinic înnăscut. Aveam tendinţa să rămân stană de piatră când trebuia să acţionez. Prin urmare, Cannon hotărâse că misiunea mea era să localizez dosarul lui Jim.

Să găsesc dosarul lui Jim. Asta era tot ce aveam de făcut.

Cazurile închise de omucidere erau ţinute la subsol. Era o încăpere deprimantă, izolată ca un banc de peşti: lumină verde fluorescent, bâzâitoare, miros de mucegai, ţevi prin care bolborosea apa. Şir după şir de rafturi de metal extinse, fantasmagorice, în toate direcţiile, de sus până jos, înţesate de cutii din carton. Fiecare cutie era inscripţionată cu numele victimei:

Appleton, Janice

Avery, Jennifer

Azella, Robert P.

La fiecare spargere, în ciuda iadului dezlănţuit la etaj, eu mă duceam direct către casa scării din dos şi o luam în fugă spre subsol. Deschideam uşile de lemn cu plăcuţa

DEPOZIT şi intram în labirintul de rafturi, căutând înnebunită *M*-urile, cu paşii scârţâind pe linoleumul portocaliu. De fiecare dată, mă prindea Channing şi cât mai rămânea din veghe stăteam într-o celulă, ascultând cum le spune celorlalţi minciuni gogonate despre cum a trebuit să îi omoare pe toţi în legitimă apărare.

Cu toate astea, în timp ce prietenii mei se luptau cu haosul de sus, eu mă luptam cu propriul coşmar din subsolul verde şi bâzâitor, un chin care nu avea nicio legătură cu poliţista Channing.

A început când din întâmplare am trântit o cutie din spatele unui raft:

Hendrews, Holly

Cutia a căzut într-o parte şi o pungă de plastic cu inscripţia *Probe* s-a rostogolit pe podea. Înăuntru se afla un fular de Crăciun, cu oameni de zăpadă şi reni, impregnat cu sânge, dar ceea ce m-a frapat – am înmărmurit, clipind alarmată – era că punga era acoperită din loc în loc de mucegai negru.

Şi din cutie se scurgea ceva.

Am dat-o mai aproape, cercetând interiorul. Un lichid uleios inundase colţurile, ca şi cum s-ar fi scurs una din pungile cu probe. Uitându-mă în sus, am observat cu stupoare că nu era numai cutia aceea. Mai erau şi altele. Cel puţin patru sau cinci cutii aveau lichid negru pe fund.

Apoi mai erau rafturile.

Erau mătăhăloase şi metalice. Totuşi, când treceam în grabă pe lângă ele, căutând înnebunită MASON, JIM, cea mai uşoară atingere a umărului meu făcea să se prăvălească raftul uriaş, ca şi cum ar fi fost din carton. Ateriza cu un dangăt asurzitor, făcându-l pe cel de lângă să cadă şi el, pe cel de lângă, la fel, până când toate rafturile de la subsol se prăbuşeau în jurul meu ca nişte piese uriaşe de domino, sute de cutii căzând zgomotos la pământ. Tot ce puteam face era să sar într-o parte, cu spatele la cel mai apropiat perete, să mă rog să nu fiu

lovită, până se termina totul.

Apoi încercam să-mi fac loc prin grămezi, căutând cutia lui Jim, înainte să mă prindă în flagrant delict poliţista Channing, ca de fiecare dată.

Nu le-am spus celorlalţi ce se întâmpla. Mi-era prea frică.

— Cum merge treaba la subsol? m-a întrebat Cannon. Te apropii să găseşti dosarul lui Jim? Am auzit mult zgomot acolo jos ultima dată.

— E mult de căutat, am răspuns. Sunt aproape.

Am descoperit că soluţia era să alerg printre rafturi cât de repede puteam, să le las să cadă în urma mea, în timp ce fugeam mâncând pământul până la rândul cu M, care era în fund de tot. Tocmai îmi perfecţionasem calea optimă prin labirint când, gonind prea repede, am ratat şirul corect şi a trebuit să o iau înapoi. Am avut grijă să nu ating raftul în timp ce mă întorceam şi încetineam pasul, trăgând aer în piept. De obicei auzeam nebunia de sus, buşituri şi ţipete. De data asta, era linişte.

Prea multă linişte.

Machinsky, Tina D.

Mahmoodi, Wafaa

Malvo, Jed

Am zărit cutia lui Jim pe raftul cel mai de sus, în capăt. Nevenindu-mi a crede, am alergat spre ea, m-am ridicat pe vârfuri şi am încercat s-o împing în jos, fără să dobor tot raftul.

Mason, Jim Livingston

— Te-am prins, ticăloasă mică! a sâsâit femeia. Mâinile sus şi întoarce-te foarte încet.

Channing apăruse din spatele rafturilor şi acum făcea paşi mari spre mine, cu Glock-ul ţintit direct în capul meu.

— Nu trage. Te rog!

Avea faţa îmbujorată. Îi tremurau buzele. A apăsat pe trăgaci.

Nu o mai făcuse până atunci.

Un chibrit uriaş mi-a aprins creierul. Am căzut la pământ, rostogolindu-mă pe spate, aruncându-mi braţele, care au lovit raftul, care a căzut în partea cealaltă.

— Ce ra…? a urlat Channing, şocată.

În timp ce cădeau rafturile, mă uitam clipind des la luminile fluorescente, filamente verzi pâlpâind în misteriosul cod Morse. Era atâta durere, că se revărsa peste tot, apoi a dispărut.

Moartea nu era o calamitate atât de mare pe cât crezusem. Pentru că, deşi eram în veghe, corpul şi mintea mea reacţionau ca şi cum ar fi fost real.

Nu era nicio lumină albă. Nu era niciun tunel.

În schimb, în timp ce rafturile se prăbuşeau în jurul meu, aveam o senzaţie plăcută de mirare, ca şi cum, odată ce viaţa mea se smulgea din legătura cu pământul, fragilă ca legătura dintre o frunză şi o ramură, tot ce era permanent, concret, real – tot ce juram că e adevărat – devenea opusul a ceea ce crezusem mereu.

Ultimul meu sentiment nu era regret sau durere. Era bucurie.

Acesta era cel mai înfricoşător lucru dintre toate.

O *să-l văd pe Jim.* Doar la asta mă gândeam înainte ca viaţa să mi se scurgă.

Dacă mor, îl văd pe Jim.

— Chiar nu prea am chef să fiu împuşcat în cap azi, cânta Kip vesel, în timp ce intram în Wincroft la începutul următoarei veghi. Ce-ar fi să urmăm exemplul Mommei Greer din *Ghid pentru o viaţă bună?*

— Care e ăla? a întrebat Cannon.

— Nu poţi să-ţi baţi măr duşmanii?

A ridicat din umeri.

— Dă o petrecere în cinstea lor!

Aşa am ajuns să ne facem apariţia la secţia de poliţie din Warwick nu înarmaţi cu armele noastre obişnuite, ci în costume identice cu ale lui Barry Clovnul, închiriate de la „Gobbledygook Halloween World.”

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat Frederica de la

ghişeu.

— Suntem de la „Big Apple Baloon-a-Gram”, am spus eu, zâmbind. Unde vreţi să ţineţi petrecerea-surpriză?

— Ce petrecere-surpriză?

— Surpriza pentru aniversarea de şaptezeci de ani a detectivului Art Calhoun.

Frederica era năucită. La fel şi ofiţerii Polk, McAndress, Cunningham, Leech, Ives şi Mapleton, cum era, de altfel, şi Art Calhoun însuşi, care a ţâşnit din biroul său cu o privire încruntată şi suspicioasă. Dar noi ne mişcaserăm repede. La difuzor se auzea deja *Margaritaville.* Wit dezvelise trei duzine de brioşe, coşuleţe cu viermi gumaţi şi ornamente de brad, în formă de pistoale. Cannon şi Kip erau pe scaunele pliante şi lipeau fluturaşul cu *La mulţi ani!* Martha îndesa sticlele de Harpoon IPA într-un răcitor.

— Stai puţin! Aşteaptă un…

Calhoun a tăcut, văzând berea.

— Ce se întâmplă aici? a vrut să ştie ofiţerul Polk.

M-am prefăcut că studiez factura falsă, care era de fapt bonul de la închirierea costumelor.

— Elizabeth Calhoun ne-a angajat, am zis încruntându-mă.

— Lizzy a făcut asta? a şoptit Calhoun cu ochii mari.

Liz Calhoun era fiica lui înstrăinată, care locuia la San Diego. Nu mai vorbise cu tatăl ei de trei ani, ceea ce însemna că erau puţine şanse să-i răspundă la telefon acum, când el o suna să-i mulţumească pentru petrecerea neaşteptată, deşi adevărata lui aniversare era peste trei săptămâni.

Asta însemna că trebuie să găsesc dosarul lui Jim.

— Nimic nu e mai bun decât o brioşă, a zis ofiţerul Channing, rânjind în timp ce se servea.

— Şi acum, prieteni, să înceapă distracţia! a strigat Kipling cu o plecăciune atât de adâncă, încât i-a căzut nasul roşu, de clovn şi s-a rostogolit sub un birou. Aţi putea să vă adunaţi în cerc şi să vă ţineţi de mână? Nu fiţi timizi!

Acum era momentul meu.

Am ţâşnit în casa scării, din spate. Am alergat pe trepte până la subsol, am deschis uşile de lemn şi am fugit până la şirurile întunecate de cutii.

Am luat-o la goană pe lângă peretele din spate, trecând pe lângă clasoare şi o maşină de fotocopiat, am virat în G-uri, J-uri şi L-uri, mergând în zigzag, atentă să nu ating rafturile, pantofii mei de clovn supradimensionaţi măcăind ca o raţă, pantalonii largi făcându-mă să mă împiedic.

Al optulea rând. Mult la stânga. În vârf. MASON, JIM LIVINGSTON.

Era acolo. Inima îmi bătea cu putere. A trebuit să sar de trei ori ca să-l pot împinge de pe raft fără să culc totul la pământ. L-am pus jos cu grijă.

— L-ai găsit?

M-am întors, uluită să o văd pe Martha venind în grabă către mine.

Nu mai apăruse aici până acum. Privirea ei sugestivă, îngrijorată chiar, părea să arate că venise acolo pentru că nu avea încredere în mine, pentru că nu voia să rămân singură cu acea cutie. Sau poate spera că n-o s-o găsesc, de fapt?

Am rupt banda adezivă şi am deschis capacul.

M-am holbat înăuntru timp de un minut, incapabilă să vorbesc.

Nu. Nu. Nu. Imposibil!

— Îţi baţi joc de mine? a şoptit Martha, aparent şocată, uitându-se peste umărul meu. După *toate astea?* După ce am fost împuşcată de un milion de ori?

Scuturând din cap, cu mâna în şold, a dat jos o altă cutie.

— Poate au pus dosarul lui Jim în altă parte, a îngăimat ea.

Continuam să mă zgâiesc înăuntru, neputând să respir.

Cutia era goală.

Nu era nicio hârtie, cu excepţia unui cupon: 5 *dolari reducere pentru o cutie de pui prăjit Honey Love. Oferta specială „Suflete-pereche*.”

Sus se auzeau mai multe cântece şi izbucniseră aplauze.

„Mulţi ani trăiască...”

Martha arunca înnebunită tot mai multe cutii pe jos, desfăcându-le capacele. Toate erau pline-ochi de hârtii, pungi de plastic cu probe, cerneală neagră.

Revenise cerneala aceea care picura iar din colţuri.

— Cum poţi să găseşti ceva aici? E o porcărie. Se scurge ceva.

Martha examina cerneala de pe degetele ei, strâmbând din nas, deşi atunci când i-am surprins privirea expresia ei sugestivă mi-a dat fiori.

Am mai stat încă zece minute, căutând prin cutii, Martha repetând:

— Trebuie să fie pe undeva.

Cutia lui Jim era singura pe care am găsit-o goală. Martha ştia ceva. Era clar. Ce ştia însă habar nu aveam.

15

— Edgar Mason şi Torchlight Security sunt în spatele chestiei ăsteia, a afirmat Cannon, când eram înapoi la Wincroft, tolăniţi pe canapelele din bibliotecă. Cine altcineva ar putea să facă *să dispară* un întreg dosar?

— Au distrus tot, a confirmat Kipling. De-asta Calhoun şi ceilalţi poliţişti erau aşa sensibili când venea vorba de caz. Au fost răsplătiţi.

— Dar de ce? am întrebat eu.

— Nu înţelegi? a zis Cannon. Era ceva acolo care îl incrimina pe Jim.

— Corect, a spus Wit, făcând semn din cap. Nu voiau să devină public. Aşa că au trimis foştii ofiţeri de marină SEAL la secţie şi l-a furat.

— Ceea ce înseamnă că familia Mason cunoaşte adevărul, a adăugat Kipling.

— *Şi,* a continuat Cannon, dacă n-au ajuns să aresteze pe nimeni, dacă au tăcut înseamnă că, orice ar fi descoperit, ar fi făcut rău familiei.

Nimeni n-a scos niciun cuvânt, gândindu-se la toate astea, iar eu am surprins privirea Marthei.

Părea sceptică sau mintea îi era în altă parte. Încetasem să mă gândesc la apariţia ei subită de la subsol şi la expresia feţei ei când a observat cerneala. Mă întrebam dacă nu cumva mă bănuia, dacă ştia că primisem mesaje de la Jim, în care îmi cerea să ne vedem la carieră în noaptea aceea.

— Dintre noi toţi, Bee, a început ea deodată, tu ai petrecut cel mai mult timp cu familia Mason. Ţi-au spus vreodată ce cred că s-a întâmplat cu fiul lor?

Am clătinat din cap, ridicând din umeri.

— Am pierdut complet legătura.

Anul trecut mă întrebasem de nenumărate ori cum a trecut familia Mason peste moartea lui Jim. Nu aflasem niciodată. Nici măcar nu am reuşit să ajung la înmormântarea lui. Părinţii mei, foarte îngrijoraţi din

cauza sănătăţii mele mintale, mă imploraseră să nu mă duc. Şi, deşi câţiva elevi de la Darrow, inclusiv Whitley, Cannon şi Kip, obţinuseră permisie specială să ia trenul spre New York pentru slujbă, eu am decis să stau deoparte. Ştiam că absenţa mea va fi o uşurare pentru ei. Colecţia lor de artă modernă le plăcuse infinit mai mult decât le plăcusem eu. Mama lui Jim, Gloria – o femeie ca un pahar de şampanie, cu păr blond-argintiu, foarte înaltă şi cu o voce suavă –, se uita de fiecare dată la mine de parcă aş fi fost o fereastră cu vedere în curtea unui bloc. Tatălui său a trebuit să-i fiu prezentată de trei ori ca să ţină minte cine sunt. Şi chiar şi atunci îmi spunea Barbara.

— Eu zic să-i facem o vizită-surpriză familiei Mason, a propus Whitley.

— Probabil va trebui să-i torturăm cu apă ca să vorbească, a spus Kipling. Dar mă bag.

— E o problemă, am zis eu.

— Care? a întrebat Martha.

— Veghea.

— Ce-i cu ea?

— Durează numai 11,2 ore. Nu e timp suficient.

— Adică? a întrebat Kip, încruntându-se. Zburăm la East Hampton. O să fim la proprietatea lor din Water Mill în mai puţin de două ore.

— Nu sunt în Water Mill. Familia Mason îşi petrece fiecare vară în Amorgos, o insulă în Marea Egee. Ajungi în unsprezece ore cu avionul. Plus o cursă de trei ore cu vaporul. Apoi trebuie să urci pe munte ca să ajungi la casă.

Păreau sceptici, aşa că am format numărul de la apartamentul familiei Mason de pe Fifth Avenue. Menajera care a răspuns a confirmat că erau plecaţi.

— Sunt la Vila Anna Sofia, pe insula Amorgos? am întrebat eu.

— Da. Doriţi să lăsaţi un mesaj pentru domnul şi doamna Mason?

Jim poreclise proprietatea alor lui în Grecia „Milk Shake”, deoarece părea că se scurge încet din stânca ce străjuia oceanul. În ciuda supărării părinţilor mei,

petrecusem cinci zile acolo cu Jim în vara dinaintea clasei a unsprezecea. Deşi timpul trecuse într-un miraj al plajelor albe ca zăpada şi al petrecerilor în aer liber sub soarele arzător, al plimbărilor cu barca la asfinţit şi a muzicii populare greceşti, Jim lucrând fără încetare la musicalul lui, insula aceea şi proprietatea ameţitoare a familiei Mason au rămas printre cele mai frumoase locuri pe care le-am văzut vreodată.

— Am putea încerca să dăm de ei prin Skype, a sugerat Kipling. „Salut! Suntem vechii prieteni ai lui Jim şi vă sunăm din purgatoriu. Vă ordonăm să ne spuneţi tot ce ştiţi despre moartea fiului dumneavoastră."

— Înseamnă că nu e nimic de făcut, a zis Whitley cu tristeţe.

— Nu chiar, a spus Martha.

M-am întors spre ea, cu un fior de groază.

— E timpul să aflaţi adevărul.

— Despre ce vorbeşti? a întrebat Whitley.

Martha şi-a dres glasul.

— Veghea e mai complicată decât credeţi. Adică niciunul dintre voi n-a observat nimic ciudat?

— O, nu, face totul parte din rutină, a rostit Kipling, zâmbind.

— Ce fel de lucruri ciudate? am întrebat eu.

— Perturbări neobişnuite. Magnetism. Instabilitate.

Deodată mi-am adus aminte de mucegai, de tapetul decojit, de copacii prăbuşiţi, de rafturile trântite la pământ, de globurile de zăpadă explodând, de cerneala neagră, care udase dosarele.

Martha părea că ştia ce era, ce însemna. A scotocit prin geanta ei grea şi întunecată, scoţând la lumină un caiet mic şi negru.

L-am recunoscut. Era cel pe care am observat că îl căra cu ea în primele zile de Veghe, când se oprea să îşi noteze repede în el, înainte să meargă mai departe.

— „La plimbare, ora 06:39 p.m.", a citit ea. „O bufniţă misterioasă, cu pene purpurii în vârful unui arţar, specie necunoscută."

A întors pagina.

— „Auzite întâmplător. O varietate de cântece din anii optzeci ale trupei The Cure în orice maşină care trece şi în orice casă din preajmă.”

Martha a închis caietul, măsurându-ne din ochi.

— Aduceţi-vă aminte ce a zis Paznicul. „Închipuiţi-vă că fiecare dintre minţile voastre se pune într-un blender, care e dat la viteză maximă. Amestecul rezultat e acest moment.”

— Aşa… a spus Whitley nervoasă.

— Vorbea despre fizica Veghii. Sunt foarte încântată să vă anunţ că se bazează, în parte, pe răsunătoarea capodoperă a lui J.C. Gossamer. Şi e din vina mea.

— Despre ce vorbeşti? a întrebat Cannon.

— Am scris o teză de două sute de pagini despre roman. Am dat de urma tuturor cărţilor rare despre el. Tuturor blogurilor obscure. Am intervievat profesori universitari, experţi şi oameni de ştiinţă. Am fost chiar să o vizitez pe fiica lui Madwick pe Insula Bello Costa din arhipelagul Florida Keys, vâslind până la o căsuţă dărăpănată de pe plajă, într-un golf izolat, mişunând de aligatori. M-a lăsat să cercetez caietele lui Madwick, care nu au mai fost văzute de nimeni, în afară de membrii familiei, nici măcar de cei de la Harvard, care o terorizau să le doneze pentru arhivele de acolo. Am citit toate cele unsprezece caiete şi le-am tradus din Lurroscriptă, limba inventată de Madwick.

A pus capăt torentului de cuvinte nebuneşti ca să ia o gură de aer.

Mi-am dat seama că vorbea de *Cotitura,* romanul fantasy de care era obsedată, cel pe care nu îl mai citise nimeni, în afară de ea şi de o mână de fani tocilari de pe internet.

— Preocuparea mea faţă de carte s-a transformat în realitatea aceasta. Am trăit prin ea. Am respirat prin ea. Acum e în Veghe.

— Dar ce înseamnă asta, copile? a întrebat Kipling, cu o voce uşor înfiorată. Suntem pe cale să plutim cu toţii în spaţiu? Să devenim androizi?

Martha a ridicat capul şi a rânjit, lentilele ochelarilor ei scăpărând în lumină.

Mi-a sărit inima din piept. Ştiam că trebuie să pun la îndoială orice urma să ne spună…

Ştiam, de asemenea, că în lumea asta programată să se repete, tot ceea ce cunosc avea să se schimbe în curând.

16

— Ei bine, una la mână, a zis ea încântată, înseamnă că, în loc să ne trezim la Wincroft, ne putem trezi oriunde în trecut, prezent sau viitor.

— Şi cum facem asta? a întrebat Cannon.

— Urcăm pe fereastra deschisă.

Ne holbam la ea, perplecşi.

A oftat.

— *Corect.* Aşa e. Am luat-o prea în faţă.

A respirat adânc, nerăbdătoare.

— Lecţia întâi. J.C. Gossamer Madwick a fost un scriitor de science fiction. A scris o singură carte, *Casa întunecată de la Cotitura Altundeva.* Pe scurt, *Cotitura.* E o poveste de aventuri şi lumi alternative incredibilă, diferită de tot ce aţi citit vreodată. Nu a fost publicată niciodată. Doar fotocopiată încontinuu, legată cu ajutorul unui perforator şi cu aţe din plastic, dată din mână în mână de călători anonimi, călători cu rucsacul în spate şi tineri rebeli din hosteluri. Ce trebuie să faci, odată ce ai terminat romanul? Semnezi pagina cu dedicaţie şi laşi cartea următorului norocos pe o bancă din parc, pe un pat de cămin, pe un scaun din avion sau într-un compartiment de tren. Mult timp, singurele copii disponibile se găseau în anticariate sau pe eBay, unele dintre ele cu sute de mii de semnături. Cele cu numele cititorilor faimoşi, ca Marilyn Monroe, Leonard Bernstein şi Frank Sinatra? Ajungeau până la patru-cinci mii de dolari. Acum e un clasic oficial, se tipăreşte uşor-uşor şi chiar oameni obişnuiţi ca E.S.S. Burt deţin câte o copie.

Spre surprinderea mea, Martha a ţâşnit spre rafturi, de unde a scos o carte masivă, cu coperte groase, argintii. Când s-a întors la canapele, mi-a înmânat-o mie. Pe copertă era un colaj de trenuri pe abur, colivii, bărbaţi şi femei cu joben, măşti de carnaval, toate decupate din Anglia victoriană: *Casa întunecată de la Cotitura Altundeva* de J.C. Gossamer Madwick. *Saga legendară a*

trecuturilor prezente. Mistere actuale. O iubire nemuritoare la capătul lumii.

Am deschis-o şi m-am zgâit la fotografia autorului.

Era alb-negru, în relief. Într-un costum şifonat, Madwick era un bărbat la care puţini s-ar fi uitat de două ori: faţă de copoi, urechi extravagante, o ţinută încovoiată şi umilă, ce sugera că îi era mai comod să iasă dintr-o încăpere decât să intre în ea.

Jeremiah Chester Gossamer Madwick (2 decembrie 1891-18 martie 1944) a fost un romancier american din Key West, Florida. Singura lui operă, publicată postum, Casa întunecată de la Cotitura Altundeva, *a câştigat Premiul Gilmer-Hecht pentru fantasy în 1968. Treizeci şi şapte de ani a fost şofer de autobuz pentru regia de tranzit Key West, ziua transportând pasagerii pe Insula Stock şi înapoi, iar noaptea scriind pe carneţele capodopera de 1397 de pagini. La 53 de ani, a fost găsit mort în uşa barului Hasty Retreat, având la el o muzicuţă, o cutie de tutun şi ultimul paragraf din romanul său în buzunar.*

— Madwick a murit falit şi anonim, a spus Martha. Acum e considerat unul dintre cei mai mari scriitori de fantasy care au trăit vreodată. La Harvard se predă un întreg curs despre el: „Străini şi vagabonzi: Literatura lui Madwick." S-a format chiar un cult în comunitatea de fizicieni datorită teoriei lui despre timp.

S-a oprit ca să deseneze în grabă ceva pe caietul ei. Era schiţa unui tren.

— Iar asta mă duce la Lecţia a doua, a continuat ea. Călătoria în timp. Madwick nu vedea timpul ca fiind liniar, ca o săgeată sau chiar ca o pânză, asemenea lui Einstein. Îl vedea ca pe o locomotivă. Ca să călătoreşti în timp în *Cotitura Altundeva,* te urci pe fereastra trenului în viteză şi te arunci pe acoperiş, ca un bandit dintr-un western vechi. Apoi te mişti încet spre capătul *din faţă* al trenului, viitorul, sau spre cel *din spate,* trecutul. E vital să nu te

mişti prea repede în nicio direcţie, deoarece asta va crea instabilitate. Adică trenul ar putea ieşi de pe şine sau s-ar putea ciocni sau compartimentele s-ar putea separa sau ar putea vira subit pe o şină *greşită,* care te duce exact în direcţia opusă.

Cutremurându-se cu groază la gândul unui asemenea scenariu, Martha a tras adânc aer în piept şi şi-a dat părul pe după urechi.

— În caz că se întâmplă asemenea dezastru, tu, călătorul în timp, eşti pierdut. Pentru că nu vei mai putea niciodată să îndrepţi trenul în direcţia iniţială, cu atât *mai puţin* la momentul iniţial, cu atât *mai puţin* să te urci înapoi în compartimentul de unde ai pornit. Deşi, în principiu, îţi poţi trăi restul vieţii în trecut sau în viitor, vagonul în care te-ai născut, prezentul original, e locul tău de drept. *Întotdeauna.* Acolo viaţa va fi pentru tine cea mai uşoară călătorie. Unde lucrurile se rezolvă şi dragostea durează. O viaţă trăită în orice alt moment va fi zbuciumată, aspră, ghinionistă. Poţi vizita trecutul şi viitorul, dar nu poţi rămâne acolo. Nu şi dacă vrei să fii fericit.

— Dar ce legătură are cu Veghea? a întrebat Cannon îngrijorat.

— Vrem să-i chestionăm pe părinţii lui Jim? Cred că putem. Trebuie doar să alegem o zi în trecutul apropiat sau în viitor, unde putem da de ei în cele 11,2 ore din Veghe. Apoi găsim fereastra deschisă din trenul nostru şi urcăm pe ea. Iar fereastra asta deschisă…

Şi-a ros unghia.

— E pe undeva pe aici. Încă nu ştiu unde, dar e o ciocnire a vieţii cu moartea. Una sinucigaşă. În *Cotitura,* protagonistul o descoperă din întâmplare în Capitolul Unu, când încearcă să se sinucidă. Şi, evident, niciunul dintre noi nu s-a sinucis niciodată.

Eu am clătinat din cap. La fel au făcut Whitley, Cannon şi Kipling.

— Iar asta înseamnă *următorul lucru,* a continuat Martha, sumbru. Va trebui să localizăm fereastra deschisă prin alte metode. Ceea ce mă duce la Lecţia a treia.

Şi-a dres glasul.

— Veghea n-a fost creată numai de mine, ci de fiecare dintre voi. Cea mai mare contribuţie *a mea* e *Casa întunecată de la Cotitura Altundeva* a lui Madwick. Dar a voastră? Cu cât studiaţi mai atent Veghea, cu atât veţi descoperi mai multe despre voi. Cele mai întunecate secrete ale voastre. Cele mai înfiorătoare coşmaruri. Temerile şi visurile voastre. Cel mai jenant lucru pe care nu aţi vrea să îl afle nimeni. Toate astea sunt îngropate aici, dacă vă uitaţi cu atenţie.

Un fior de nelinişte mi-a coborât pe şira spinării.

Era ceva ameninţător în felul în care a rostit asta. Nici ceilalţi nu păreau în largul lor. Whitley stătea pe canapea, nemişcată. Kipling era palid. Cannon se holba de sus la ea, complet absorbit.

Martha s-a uitat prin caiet cu o părere de zâmbet.

— Kipling…

Şi-a dres glasul.

— …voiam să te întreb.

Ţinea ridicată o pagină pe care desenase o viespe roşie.

— Molia-viespe cu corp roşu. Originară din Louisiana. Am observat trei la Wincroft. Două au zburat din mansardă. Cealaltă, dintr-un calorifer. N-ar trebui să existe atât de sus în nord. O recunoşti?

— Cum ai…? a răbufnit Kipling.

A chicotit nervos.

— Momma Greer le prindea în borcane cu capac. Le ţinea peste tot prin casă. Drăcuşori împieliţaţi, aşa le zicea. Spunea că acul e letal şi că le pune pe mine când dorm dacă nu stau cuminte în biserică.

— Cannon, sigur ai observat zadele japoneze.

S-a ridicat în capul oaselor, tensionat.

— Za… cum?

— Zadele japoneze şi mestecenii argintii care cresc în preajma Wincroftului. Dacă te uiţi de mai aproape, sunt uscaţi. O mână de trunchiuri înalte, negre şi fragile, care ies din pământ. Copacii ăia nu sunt originari din Rhode Island. Sunt din regiunile Chubu şi Kanto din Japonia.

Dacă te duci lângă ei şi sapi vreo cincisprezece centimetri, se inundă zona cu apă albastră, calcaroasă.

Îi străluceau ochii.

— Înţelegi unde bat?

Cannon doar se zgâia la ea.

— Iazul Albastru? a sugerat ea. Colivia lui Cannon? Virusul pe care l-ai descoperit în sistemul de operare OS X de la Apple, în clasa a zecea? Combinaţia accidentală de taste care îţi prăbuşeşte hard drive-ul, apărând poza cu iazul albastru pe ecran? Fotografia e imaginea aproape suprarealistă a unui lac albastru strălucitor, din care ies copaci uscaţi, acoperiţi de zăpadă.

Rămăsese perplex.

— Aşa. Ce-i cu el?

— Fotografia aia e încadrată în peisajul Veghii. Peste tot.

Cannon n-a mai zis nimic, s-a ridicat în picioare, a traversat biblioteca până la fereastră şi s-a holbat afară.

— Apoi mai e Whitley, a continuat Martha oficial. Există o volatilitate a vremii în Veghe din cauza ta.

— *A mea?* s-a mirat Whitley.

— Vânturi cu forţa unei vijelii. Ploaie permanentă, tunete, fulgere. Asta e firea ta.

Whitley a săgetat-o cu privirea.

— În noaptea când ne-am întors la Darrow, a mai spus Martha, când am fost urmăriţi de poliţie, am văzut cum vântul răsturna fiecare maşină din parcare. Din cauza mărturisirii tale că eşti Iepurele Alb.

Whitley a pufnit în dezacord, dar ochii i s-au plimbat cu îngrijorare spre ferestre.

— Detaliile astea ne privesc pe toţi, a adăugat Martha. Cu cât ne apropiem mai mult de adevăr, de esenţa noastră, cu atât mai instabilă va deveni această lume. Ceea ce mă duce la Beatrice.

S-a întors spre mine, cu o expresie ca de piatră. Inima a început să-mi bată cu putere.

— Nu am niciun indiciu.

Toată lumea s-a uitat încruntată la ea, apoi la mine.

— Contribuţia ta e pe aici. Pe undeva. Dar nu mi-am dat

seama care e încă.

Am înghiţit în sec. Ce încerca Martha să facă? Să mă intimideze? Să mă sperie? Dacă asta era, atunci, reuşise.

A oftat.

— Un lucru de care sunt sigură e că, dacă încercăm să schimbăm Veghea, trebuie să rămânem uniţi.

— De ce? a întrebat Cannon.

— Nu ştim cum vom reacţiona. Trecutul te ţine în cârlig ca un drog. Viitorul te scutură ca un scaun electric. Retrăirea amintirilor frumoase poate fi la fel de devastatoare ca retrăirea celor cumplite. Creează dependenţă. Având în vedere că în *Cotitura* călătoria în timp este atât de periculoasă şi că în Veghe există elemente pe care nu le putem anticipa – lucrurile cu care contribuiţi fiecare dintre *voi* –, habar n-avem ce o să se întâmple dacă încercăm.

A clătinat din cap, cu vocea tremurându-i de atâta emoţie, încât îmi amintea de un pastor evanghelic de pe un post public, predicând unor enoriaşi fascinaţi despre sfârşitul lumii.

— Ar putea să fie un dezastru. Am putea sfârşi din întâmplare în compartimente diferite, în trenuri diferite, gonind în direcţii diferite. Asta înseamnă că va fi imposibil să ne întoarcem vreodată aici. La Wincroft. Împreună. *Să votăm.* Atunci vom fi cu adevărat captivi aici, pentru totdeauna.

Noi, ceilalţi, ne-am uitat unul la altul, alarmaţi. Nu a vorbit nimeni.

M-am uitat la cartea masivă din poala mea. Nu puteam să respir.

Ce punea la cale? Încerca Martha cu adevărat să ne ajute? Sau era această nouă dezvăluire doar aranjarea pe tablă, meticuloasă şi înşelătoare, a pieselor ei de şah, o capcană ingenioasă în care aveam să cădem cu toţii şi, în consecinţă, să o votăm pe ea?

Ştiam *sigur* – sau cel puţin bănuiam – că ea cunoştea contribuţia mea în Veghe. Îmi dădeam seama după felul în care se uita la mine, după explicaţia ei ternă, neplauzibilă:

Nu mi-am dat seama care e încă.

Martha înţelegea întotdeauna orice. Din oarecare motiv, hotărâse să nu divulge această informaţie.

Nu încă.

17

La următoarele veghi am rămas în biblioteca de la Wincroft să studiem *Casa întunecată de la Cotitura Altundeva.* Voiam să înţelegem tot ce ne povestise Martha.

Am descărcat cartea în format audio şi am petrecut ore întregi ascultând cele 1322 de pagini, cuibăriţi sub pături de mohair şi bând ceai, în timp ce povestitorul – un tânăr actor britanic de la Royal Shakespeare Company, cu o voce de bariton de la operă şi o capacitate schizofrenică de a imita diferite glasuri de bărbaţi şi femei, tineri şi vârstnici, săraci sau aristocraţi – spunea povestea avangardistă a unei iubiri imposibile. Era o istorisire captivantă, una dintre cele mai bune pe care le auzisem vreodată, un mister ce te ţinea cu sufletul la gură, revelându-se pe fundalul unei lumi din viitor, cu schimbări de situaţie fascinante şi înspăimântătoare, la care nu te aşteptai.

Întâmplările din carte aveau loc într-un viitor îndepărtat. Personajul principal, Jonathan Elster, era un profesor şleampăt şi aerian la o universitate de proscrişi din Vechiul Pământ. Preda un curs de filosofie alternativă populară, „Introducere în Necunoscuturi”, care acoperea, printre altele, ideile elementare despre călătoria în timp. Elster era îndrăgostit de ani buni de o femeie misterioasă, Anastasia Bent, care preda istorie. Când ea a descoperit din întâmplare o istorie ascunsă a universului şi a dispărut – un pescar care o văzuse hoinărind pe stânci a sugerat că s-a sinucis, deşi trupul ei nu a fost găsit niciodată –, Jonathan a pornit într-o călătorie periculoasă în spaţiu şi timp ca să o găsească.

Ascultând, am tăcut cu toţii şi ne-am întristat. Violenţa de la secţia de poliţie Warwick ne adusese pe toţi împreună, deschisese camerele separate din conacul luxos şi spaţios, care reprezentase cândva prietenia noastră, dăduse la o parte cearşafurile de pe mobilă, aprinsese luminile. Aparent, dezvăluirea Marthei ne făcuse să ne refugiem iar în camerele noastre separate, dispărând pe

scările spiralate, izolându-ne în spatele uşilor închise, singurul semn al prezenţei altcuiva fiind scârţâitul din când în când al podelei de deasupra.

Nu ştiam de ce îşi fac griji. Alegeau să nu creadă în mine sau, aparent, să nu creadă în unul, în altul.

Propria mea îngrijorare se datora în totalitate Marthei. Grenadele pe care ea le aruncase – J.C. Gossamer Madwick, legile fizicii din Veghe având legătură cu fiecare dintre noi – mă determinaseră să îi observ fiecare privire sugestivă şi fiecare comentariu cu mai multă atenţie decât până atunci. Spre uluirea mea, am înţeles că în timpul care trecuse după ce o văzusem cu profesorul Beloroda reuşise să deţină tacit controlul asupra întregului grup. Ani întregi statutul ei fusese marginal. Era asociatul nedorit, prietena lui Jim, ciudăţica pe care te aşteptai să o auzi făcând un comentariu cinic şi neavenit la reclamele de la PETA, cum ar fi „Numai propagandă”, sau când un cuplu rămânea împreună la finalul unei comedii romantice, „Încă un film horror cu număr mare de victime”. Martha ne făcuse mereu să dăm ochii peste cap şi să chicotim. Acum, în mod incredibil, imposibil, pe ea se bazau toţi să îi îndrume, să le ofere expertiză şi să îi încurajeze. Am încercat să mă destăinui lui Kip, Whitley şi Cannon de câteva ori, dându-le de înţeles că nu am încredere în Martha sau în această nouă direcţie spre care ea ne împingea. Nu mi-au împărtăşit suspiciunile.

— Cum adică pune ceva la cale? m-a întrebat atunci Kipling, încruntându-se.

— Nu ştiu. E doar o presimţire.

— Dar e Martha cea de treabă. Rain Man. Ea nu e intrigantă. E prea sinceră şi bleagă.

— Nu prea cred!

— Hai, pe bune!

— Vorbesc serios. Ştie mai multe decât arată.

— Chiar contează? a şoptit Kipling. Ce altceva putem face, Bee? Nu ştiu tu, dar eu am nevoie să se schimbe ceva. Orice. Chiar dacă asta înseamnă…

— Dacă înseamnă ce?

A ridicat din umeri, uitându-se în gol, înţelesul propoziţiei neterminate fiind evident.

Chiar dacă înseamnă că nu vom mai ieşi niciodată de aici.

Serile ni le petreceam discutând aprins despre cum să schimbăm veghea şi să ajungem la familia Mason.

În *Cotitura,* Jonathan Elster descoperă călătoria în timp din întâmplare, când pleacă pe urmele profesoarei dispărute, Anastasia Bent, despre care poliţia crede că s-a sinucis aruncându-se în mare de pe o stâncă. Când Jonathan o urmează, sărind din exact acelaşi loc în care a fost zărită ultima oară, plonjând treizeci de metri în gol către o moarte sigură, descoperă că nu aterizează pe stâncile ascuţite, ci în Tamisa, în Londra anului 2122.

— Fereastra deschisă a compartimentului de tren spre călătoria în timp se află mereu la limita dintre viaţă şi moarte, a spus Martha, de aceea prea puţini o găsesc. Trebuie să fii conştient că eşti în pericol de moarte, dacă vrei să dai de ea. Deci cum facem aici, în Veghe? Ştiu că v-am mai întrebat asta, dar a încercat vreodată vreunul dintre voi să se sinucidă?

Încă o dată, am făcut semn din cap că nu.

Martha părea uluită de acest răspuns, deşi îşi rodea unghia gânditoare, fără să mai zică nimic.

Un alt lucru major pe care trebuia să ni-l amintim era că, pentru a ajunge toţi la locul şi timpul potrivit – acelaşi compartiment de tren din trecut sau viitor – trebuia să ne asigurăm că acesta era ultimul nostru gând dinaintea confruntării cu moartea.

— O să avem ca ţintă Vila Anna Sophia de pe insula Amorgos, într-o zi din trecut, a anunţat Martha. Ieri. 29 august. De acolo vom începe.

— De ce în trecut, şi nu în viitor? a întrebat Cannon.

— Nu ştim niciodată ce aduce ziua de mâine. Viitorul ar putea ascunde un dezastru al naturii, un atac terorist, o invazie extraterestră. Trecutul deja s-a întâmplat, aşa că ştim la ce să ne aşteptăm.

— Dar, dacă mergem în trecut, am întrebat eu, de ce nu mergem direct la Cariera Vulcan în noaptea în care a murit Jim? Atunci vom şti tot.

— Are dreptate, a zis Cannon.

— Nu, a întărit Martha, clătinând din cap. În niciun *caz.* Nu suntem pregătiţi. În *Cotitura,* trenul se face din ce în ce mai scurt, cu fiecare salt în timp. Asta înseamnă că perioada de veghe se va scurta. Va provoca prea multă instabilitate. Ar putea însemna că nu vom avea suficient timp să venim să votăm în consens. Trebuie să începem uşor.

Explicaţia ei nu m-a convins – mi s-a părut prea grăbită să-mi respingă sugestia dar ceilalţi au dat impresia că îi acceptă răspunsul. Aşa că am decis să nu o provoc. Nu încă.

Niciunul nu mai fusese pe Amorgos în afară de mine. Numai eu îl vizitasem pe Jim în vara aceea. Pentru a vizualiza clar timpul şi locul, le-am arătat celorlalţi fotografiile din călătorie pe telefonul meu şi le-am spus ce-mi aminteam: strălucirea toropitoare a insulei. Jeepurile fără capotă pe care membrii familiei le conduceau pe insulă, cutreierând drumurile de ţară ca o armată cuceritoare. Edgar Mason, închis cu orele în biroul său ultratehnologizat, din care ieşea brusc, precum Zeus coborând din Olimp (dacă Zeus avea un bronz de culoarea whisky-ului, păr ţepos ca ariciul şi se trezea în fiecare dimineaţă, la ora patru, să facă ashtanga yoga, şoptind într-o lavalieră). Fraţii mai mici ai lui Jim şi prietenii lor tropăind pe scările din casă, ca turmele de antilope. Jim avea două surori gemene mai mici, Gloriana şi Florence, şi doi fraţi adoptaţi din Uganda, Cal şi Niles. Spre marea mea mirare, aveau un profesor de swahili care locuia cu ei *Un ataşat cultural,* mi-a spus Jim). Eu şi Jim ne petrecuserăm mare parte a timpului singuri, citind cu voce tare din biografiile lui John Lennon, sărind de pe doc şi explorând linia de coastă într-un schif albastru, *Little Bird.* Făceam scufundări şi mâncam peşte pe grătar stropit cu lămâie, care îmi sărea în ochi şi mă înţepa. Le aruncam chifle

haitelor de câini sălbatici, care patrulau noaptea pe străzi ca bandele de hoţi, şi stăteam treji până dimineaţa, la petreceri de familie stropite cu băutură, la mese din lemn, sub cerul albastru al nopţii, luminaţi de felinare galbene, din hârtie.

Deşi Jim mă invitase să îmi petrec toată vara cu el, părinţii mei fuseseră de acord să mă lase numai cinci zile. Ca să-i determin să îmi dea voie numai şi atât, a trebuit să insist la Departamentul de Stat. Cele cinci zile au trecut cât ai zice peşte, fiecare poleită cu un luciu orbitor, ireal, care mă făcea să mă simt incomod şi în acelaşi timp vrăjită. Lumea lui Jim era atât de vie, de improbabilă. De îndată ce am fost aruncată în ea, am şi fost alungată, debarcată înapoi în somnorosul Watch Hill, distrasă şi mâhnită, în timp ce lucram cu părinţii mei la *Cioara,* lăsând milk shake-urile prea mult în mixer şi făcând sendvişuri cu salată de ou pentru clienţii care ceruseră curcan şi sendviş elveţian. Eram bântuită, ca Wendy, de amintirea Tărâmului pierdut şi a lui Peter Pan. Mi-am petrecut restul verii calculând în gând diferenţa de fus orar de şapte ore, astfel încât să-mi imaginez ce făcea Jim şi mă repezeam la telefon ca un leu în cuşcă ce se aruncă pe hoitul proaspăt, ca să răspund la timp de câte ori suna.

Urmând instrucţiunile Marthei, am descris cât de bine am putut o singură încăpere din casă: livingul principal, cu perdelele fine, feerice, mobilier alb şi priveliştea arzătoare a Mării Egee. Asta, pentru ca ei să se simtă ca şi cum ar fi fost acolo, aşa încât să fie cel din urmă gând pe care-l vor avea înainte de confruntarea cu moartea, orice ar fi însemnat asta.

Când nu stăteam ascunşi în bibliotecă, discutând despre *Cotitura,* înşfăcam o umbrelă şi mă aruncam în furtună, plimbându-mă singură pe domeniu.

Mergând, auzeam în minte vocea Marthei, şoapta ei descurajatoare: *Contribuţia ta este pe aici. Pe undeva.*

În timpul acestor plimbări solitare, când coboram scările înguste ale docului, am auzit copacii fremătând cu o

intensitate neobişnuită. Oceanul era învolburat, valuri înspumate împânzind apa neagră ca cerneala. Bărcile trase în golf troncăneau şi se clătinau. Frânghiile slăbiseră de pe catarge, zbătându-se ca şerpii. O geamandură zăngănea undeva în larg, făcând un sunet tânguitor, ca de moarte.

Deodată, am auzit ţipătul ascuţit al unei femei.

Vaietul vântului m-a făcut să cred că doar mi-am imaginat.

Apoi am mai auzit un strigăt. De data asta, un bărbat.

Doi oameni se certau. Sesizând că glasurile vin din spatele meu, am închis umbrela şi am fugit de pe chei, făcându-mă nevăzută, ţâşnind în spaţiul de treizeci de centimetri dintre ţărm şi treptele de lemn.

Câteva clipe mai târziu, i-am auzit din nou. Mi-am dat seama că nu veneau de la Wincroft, ci de pe o velieră din port. Siluete întunecate se mişcau pe puntea uneia, care era ancorată lângă docul proprietăţii de vizavi.

Andiamo, aşa se numea.

Mi-am adus aminte că Whitley spusese odată că era a lui E.S.S. Burt. O luminiţă galbenă strălucea din etravă.

Apoi din nou: un alt ţipăt.

Am aşteptat. Câteva minute mai târziu, s-a auzit un motor. Se apropia un schif. Uitându-mă concentrată printre trepte, am văzut-o pe Whitley. Era singură. A tras barca lângă doc, înnodând repede funiile înainte să coboare pe chei, alergând pe trepte. I-am văzut faţa în lumină în timp ce trecea chiar deasupra capului meu. Părea nervoasă.

Am aşteptat. Când nu s-au mai auzit voci, m-am îndreptat către casă. Am bătut o dată în uşa bibliotecii şi atunci când am deschis-o am văzut-o pe Whitley, udă leoarcă, stând cu Martha pe canapea. Au sărit în sus când m-au văzut, cu expresii alarmate. M-am gândit imediat la două adolescente care fumează iarbă pe ascuns şi sunt întrerupte brusc de un părinte.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Nimic, a zis Whitley.

Martha a zâmbit.

— Vrei să ne laşi un minut, Bee?

M-am holbat la Whitley. Când era vorba de confesiuni, nu o preferase niciodată pe Martha. *Niciodată.* Nu reînviase prietenia noastră după atâta timp petrecut în Veghe? Nu eram din nou prietene? S-a uitat şi ea la mine, morocănoasă.

Am ieşit, simţind un gol în stomac şi am închis uşa.

Aproape imediat, am auzit-o pe Whitley rostind în şoapte cuvinte pe care nu le puteam desluşi.

Ce naiba se întâmplă?

Am urcat la etaj. Căutând prin dormitoare, nu l-am găsit nici pe Cannon, nici pe Kipling, ceea ce părea să sugereze că fuseseră şi ei pe barcă. Ţinuseră vreo şedinţă secretă pe la spatele meu? De ce? Ce făceau? Am apucat umbrela, am ieşit iar afară şi am luat-o la pas spre doc.

Nu era nicio mişcare evidentă pe velieră şi nici voci nu se auzeau.

Am mai stat acolo o oră, pândind. Cum nu se întâmpla nimic, am hotărât să mă întorc la Wincroft şi, în timp ce urcam pe potecă, l-am zărit pe Paznic.

Imediat, am simţit că mă sufoc. Ultima oară îl văzusem în pădure, la Darrow. Părea să fi dispărut o vreme. Acum se întorsese, o siluetă nedesluşită într-o pelerină de ploaie neagră, aplecat în faţă, ud leoarcă. Săpa cu mare efort, iar corpul i se contorsiona ori de câte ori arunca pământul.

Am părăsit poteca de piatră şi am ocolit printre copaci. Când am ajuns acasă, nu m-am putut abţine să nu mă uit înapoi la el.

Nu mă observase. Încă făcea săpături şi mi-am dat seama atunci că erau patru gropi noroioase în pământ. Patru morminte.

Dar nu asta era cel mai ciudat.

Purta ochelari negri, de nevăzător.

N-am avut timp să meditez la ce făcea Paznicul sau la ce semnificaţie are, deoarece chiar la veghea următoare s-a elucidat misterul certurilor de pe velieră şi al conversaţiei intime pe care Whitley o avusese cu Martha.

— Kipling are ceva să ne spună, a anunţat Martha, când ne adunam toţi în bibliotecă. Whitley mi-a atras atenţia seara trecută şi cred că ne-ar putea ajuta.

— Sper că nu ai făcut-o, Cannon! i s-a adresat lui Whitley mânios.

— Am fost nevoită, a răspuns ea.

A fixat-o cu privirea, furios şi livid.

— O, *te rog,* nu mai face pe poliţistul! Vrei să ieşi de aici, nu? Adică, nu vrei să afli ce i s-a întâmplat cu adevărat lui Jim?

— Nu era secretul tău, a sâsâit el.

— E în regulă, a vorbit Martha, punând o mână pe umărul lui Cannon. Poţi să ne spui.

Atunci l-am observat pe Kipling. Plângea. Plângea *cu adevărat,* într-un fel în care nu îl mai văzusem până atunci – un plâns sfâşietor, în hohote. Stătea pe canapea, cu capul în mâini şi cu lacrimile şiroindu-i pe bărbie.

— Eu îi spun „Covorul Sioux cu picioare negre”, a răbufnit el subit, cu ochii în podea. E o formă de automutilare. „O formă nepotrivită de a rezolva dificultăţile interpersonale.” Aşa îi zic toţi doctorii de nebuni. Momma Greer a inventat-o. I-a dat numele după un preş ciudat, pe care îl şterpelise dintr-un magazin de antichităţi. O făceam împreună. Apropierea mamă-fiu. Uneori o făceam de mai multe ori pe săptămână. Mă ducea cu maşina pe un drum de ţară vineri seara, când hotăra că nu e nimic interesant la televizor. Aveam cinci ani prima oară. Ne întindeam pe jos unul lângă altul, ţinându-ne de mână şi aşteptând maşina. „Rostogoleşte-te într-o parte când zic *bingo!”* îmi spunea ea. „O să vedem cât de mult ne iubeşte Domnul. Dacă vrea să trăim. Fiin’c-o să strig *bingo!* Numai dacă aşa îmi spune Dumnezeu. Asta e înţelegerea.”

Kipling s-a cutremurat.

— Făceam pe mine, atât îmi era de frică. Nu-mi spusesem rugăciunile. Doamne Dumnezeule! Adică Dumnezeu ştia măcar că exist? Mă iubea? Nu mă iubea *atât* de tare, dacă îmi dăduse *faţa* asta. Corpul *ăsta.* O

strângeam tare de mână pe Momma Greer. Ea era linia vieţii mele. Apoi maşina. Întotdeauna o simţeai prima dată în asfaltul de sub tine. Dura un an până striga Momma Greer *bingo!* Dar venea de fiecare dată. Strângeam tare din ochi şi mă rostogoleam din calea ei. Roţile mă ratau cu numai câţiva centimetri. Când deschideam ochii, Momma Greer dansa pe marginea drumului, ţopăind şi chiuind şi rupându-şi hainele de pe ea. „Ai văzut? Dumnezeu ne iubeşte. Ne iubeşte, orice ar fi." Era mereu binedispusă după asta. Dacă aveam noroc, o ţinea o săptămână întreagă.

A tăcut o clipă, frecându-se la ochi. Nu puteam decât să mă holbez. Deşi ştiam că Momma Greer era periculoasă, acesta era de departe cel mai înfricoşător lucru pe care auzisem că l-a făcut.

— S-a transformat în dependenţă, a continuat Kipling. Pericolul iminent. Nu am încetat niciodată. O dată la câteva luni, ori de câte ori simţeam că lucrurile îmi scapă de sub control, găseam o cale să fac „Covorul Sioux cu picioare negre". Mă furişam din campus. Imediat mă simţeam mai bine. Am făcut-o lată în clasa a unsprezecea, chiar înainte de vacanţa de Crăciun, când rectorul Trask mi-a zis că nu pot să revin semestrul următor. Am fost dat afară. Eram genul de elev – *cum* a zis? – care avea nevoie de un mediu „cu aşteptări mai puţin viguroase". Adică el credea că îmi va fi mai bine în Sing-Sing. După *treaba asta*, „Covorul Sioux cu picioare negre" aproape că m-a făcut sendviş cu ouă-ncăierate sub un camion Folger.

S-a uitat în sus, adulmecând.

— Cu siguranţă ar fi dat un nou sens sloganului lor „Cea mai bună parte a trezitului dimineaţa".

M-am uitat la el, perplexă. Kipling fusese mereu un elev slab. Deşi ştiam că la fiecare sfârşit de an, era cu semnul întrebării dacă trece, nu ştiusem niciodată că a fost dat afară cu adevărat. Situaţia lui şcolară proastă s-a schimbat în clasa a douăsprezecea, când a reuşit să se concentreze pe învăţat. Până la absolvire, se descurcase bine.

— Cannon m-a salvat, a zis Kip cu un zâmbet palid. A

văzut ce încercam să ascund cu atâta îndârjire.

— Nu o ascundeai chiar atât de bine, a răspuns Cannon cu un rânjet. Şchiopătai şi te schimonoseai când stăteai jos.

Kipling s-a uitat la mine.

— Mai ştii că am lipsit două luni de la şcoală din cauza unui „eveniment în familie”?

Am dat din cap. Îmi aduceam vag aminte că îmi relatase o poveste spumoasă şi încâlcită despre problemele cu inima ale unei mătuşi.

— Erau minciuni gogonate. Eram la un centru de tratament din Providence, făceam tai chi, pictam boluri cu fructe în acuarelă şi căutam o cale de mijloc de a-mi organiza structura necontrolată a gândurilor. Cannon m-a internat acolo. El venea în orele de vizită. Se interesa la psihiatri de progresul meu. Făcea lobby la Darrow să-mi mai dea o ultimă şansă. El m-a ajutat să-mi măresc notele. Mi-a pregătit cererea de aplicare la colegiu. Stătea treaz toată noaptea să mă ajute să-mi scriu eseul despre Momma Greer. „Mami bipolară.” Altfel cunoscut sub denumirea „Cum să supravieţuieşti în custodia unei demente”. Aşa am intrat la Louisiana State. Acum aş fi incrustat pe roţile din faţă ale unui camion UPS, dacă nu ar fi Cannon.

Mi se învârtea capul. Am rememorat clasa a douăsprezecea şi deşi mi-l aminteam pe Cannon destul de ocupat, venind şi plecând brusc cu rucsacul în spinare şi cu un braţ de cărţi, nu am bănuit niciodată ce punea la cale. Dar era plauzibil. El era cel care rezolva problemele în tăcere. „Picăturile de apă ce curg mereu şi găsesc o cale”, spunea Whitley. Totuşi, mă durea că nu avuseseră încredere în mine, că se întâmplase o întreagă poveste chiar în faţa ochilor mei, de care nu avusesem habar.

— De ce nu ai spus niciodată nimic? l-am întrebat pe Kipling.

S-a uitat la Cannon şi am observat în privirile lor umbra efemeră a înţelegerii dintre ei, care a dispărut de îndată ce am recunoscut-o.

Kipling a ridicat din umeri.

— La un moment dat, nebunia ta devine prea mult. Chiar şi pentru cei mai buni prieteni.

— Nu ai spus tot adevărul, a intervenit Whitley în expectativă, ridicând capul.

Kipling părea jenat.

— Da, păi…

Şi-a dres glasul.

— Notele de 8 şi 9 din ultimul ceas, dovedind că sunt un elev bun şi că doar *mă prefăcusem* tot timpul că sunt foarte slab? Nu era adevărat.

— Despre ce vorbeşti? am întrebat eu.

Nu părea să vrea să continue.

— Cannon a intrat în reţeaua de calculatoare de la Darrow pentru el, a răbufnit Whitley. Pe tot parcursul clasei a douăsprezecea. Kipling a avut dinainte toate testele, date de toţi profesorii. Inclusiv parţialele şi finalele.

— Nu de la toţi profesorii.

S-a uitat furioasă la el.

— Tot copiat se cheamă.

— Se cheamă că am ajutat un prieten drag, a zis el neclintit.

Whitley a pufnit.

— Ai putea să spui acelaşi lucru despre mine în postura de Iepure Alb. Toată lumea crede că *eu sunt* personajul rău? Uitaţi-vă ce făceaţi voi!

Cannon nu a zis nimic. Ani întregi ajutase departamentului de IT de la Darrow, care se ştia că funcţionează aiurea. Devenise obişnuinţă să fie chemat de la ore să ajute cu vreo eroare de reţea sau cu vreun virus. Deşi se uita urât acum la Whitley, cu evidentă iritare, nu părea să se simtă deloc vinovat de această dezvăluire.

— Cum ai făcut-o? l-am întrebat eu.

Cannon a ridicat din umeri.

— Inginerie socială. Cel mai slab element din orice reţea este întotdeauna cel uman. Am trimis un e-mail la toate facultăţile, am cerut o înnoire a reţelei interne de la Darrow. Pentru profesorii lui Kipling am inclus un RAT. Au

descărcat virusul troian şi astfel am avut acces. A fost la fel de uşor ca a-ţi dezlega un şiret.

— Hai, soră Bee! Tocmai tu ar trebui să înţelegi. Darrow-Harker era un obstacol în calea viitorului strălucit al lui Kipling. Dacă îl dădeau afară în clasa a unsprezecea? Ar fi trebuit să o ia de la capăt într-o şcoală de mâna a doua. Departe de noi. Ar fi arătat ca naiba în dosarul lui. Şi, în orice caz, Kipling nu poate fi măsurat în chestii obtuze ca zece, nouă, opt. Nu. Kipling e o experienţă. Trebuia să îl ajut cum ştiam mai bine.

A dat din umeri.

— Într-o parte sunt regulile din lumea asta şi în cealaltă parte e ce faci când viaţa se năruie în jurul tău.

Cannon m-a privit cu nişte ochi atât de pătrunzători, că am simţit fiori pe braţe. Uitasem ce prezenţă extraordinară putea să fie, cum părea mai mult spirit decât carne şi oase atunci când se concentra.

— Asta e tot, a zis Kipling. Ăsta e monstrul cu două capete din dulapul meu, căruia-i curg balele în permanenţă.

— Întrebarea e, a şoptit Martha, uitându-se la el, dacă secretul tău ne va ajuta să schimbăm veghea.

Apoi a rămas tăcută, încruntându-se, pierdută în gânduri. Un minut nimeni n-a zis niciun cuvânt.

Aşa făcea Martha uneori – lăsa o întrebare în suspensie minute întregi, uneori chiar o oră, apoi dădea brusc răspunsul, când toţi ceilalţi uitaseră de problemă.

— Am o idee, a spus ea.

18

Aşa am aterizat într-o tufă de trandafir sălbatic, pe drumul de coastă pustiu, la ora 4:47 dimineaţa, cu patru minute înainte să se încheie veghea.

De cealaltă parte a străzii se afla locul unde avuseserăm accidentul – unde, după spusele Paznicului, un anume domn Howard Heyward, de cincizeci şi opt de ani, care locuia pe Admiral Road, la numărul 281, South Kingstown, intrase cu camionul în maşina noastră, condamnându-ne la starea de Veghe, unde, în altă dimensiune a timpului mai reală decât aceasta, zăceam într-o maşină zdrobită, înăuntrul unei singure secunde, aşteptând să ne eliberăm.

Martha ştia locul exact, o curbă în zigzag, rotindu-se la o sută şaizeci de grade printre pinii deşi. A recunoscut că se întorsese aici să inspecteze locul în starea de Veghe.

Cum se întâmplase? Abia dacă îmi aminteam. Faruri agresive care mă orbeau. Tufe de trandafiri sălbatici tremurând în ploaia torenţială. Ştergătoare de parbriz unduindu-se a avertizare. O noapte lichidă. Hohotele noastre de beţie răsunând peste tot. Claxoane. Învârteli. Maşina ieşind de pe carosabil, făcând un salt în întuneric. Pierderea gravitaţiei.

— E un beţiv, a zis Martha. Stă în barul *Ratonul şi câinele* din Warwick şi bea doişpe sticle de Coors Lights. *Doişpe.* Apoi se urcă la volan. Abia mai poate să stea treaz. Aproape că intră într-un stâlp de telegraf. În Veghe, trece cu maşina de locul unde ne loveşte. Dar asta marchează sfârşitul celor 11,2 ore din veghea noastră.

Ploaia bătea în acoperiş. Geamurile şi parbrizul erau aburite. Mă simţeam de parcă am fi fost închişi într-un submarin pe fundul mării. La radio se auzea cu întreruperi muzică clasică.

O singură maşină trecuse pe lângă noi, o camionetă albastră. Văzând că suntem cuibăriţi în tufele de pe marginea drumului, a frânat şi a dat înapoi. Martha a deschis fereastra.

— Aţi făcut pană? a întrebat un bărbat între două vârste, într-o vestă de vânătoare. Aveţi nevoie de ajutor?

— Nu, mersi, a zis Martha. Suntem bine. Ne căutăm câinele.

S-a încruntat, uluit că vede cinci tineri în impermeabile cu glugă, verzi, care rânjesc. Cu o grimasă perplexă şi nemaifiind nimic de zis, a plecat mai departe.

— Trei minute! a anunţat Martha, verificându-şi ceasul.

Îmi era rău. Dezvăluirile lui Kipling şi Cannon, oricât de şocante, dăduseră naştere mai multor întrebări decât răspunsuri. Mai întâi, toată lumea se purta ciudat, deşi era greu să-mi dau seama de ce. Erau nervoşi şi nu se simţeau în apele lor. În al doilea rând, când nu ştiau că mă uit, i-am văzut pe Kipling şi Cannon făcând un schimb de priviri lungi, sugestive, al căror înţeles părea a fi de rău augur. *Ce se petrecea?* Ce plănuiau?

Deşi Martha era mentorul nostru, asigurându-ne că totul va fi bine – *29 august, ora 09:35, Vila Anna Sophia, insula Amorgos, Grecia, asta e tot ce trebuie să ţineţi minte, bine?* – faptul că ea, dintre toţi oamenii, era responsabilă de această operaţiune, înrăutăţea situaţia. Ce punea la cale? Ne împingea pe urmele personajelor din *Cotitura* ca să ne poată condamna, să ne prindă în cursă în vreun compartiment de tren al timpului? Sau urmărea numai să o votăm pe ea?

Votul. Votul. *Votul.*

Acum, încovoiată lângă Whitley pe bancheta din spate, simţeam cum mă cuprinde veghea, imensitatea aceea familiară, ca valul unui ocean, fremătând sub tălpile mele, mişcându-se încet de-a lungul picioarelor. Radioul s-a oprit brusc, apoi a început să tuşească şi să bâlbâie *Boy's Dont Cry* de la The Cure.

Ploaia a devenit şi mai zgomotoasă, de parcă volumul ar fi fost la maxim.

— Nu prea mă simt în formă, a zis Kipling, apăsându-se la gât cu mâna.

Martha s-a întors spre el:

— Şi eu mă simt la fel. Şi nu e numai veghea. E fereastra

deschisă. Se întâmplă.

Era extrem de încântată – atât cât *putea* să fie încântat cineva impasibil ca Martha.

— Voi simţiţi?

Eu da. Aveam mâinile electrizate, ca şi cum tocmai mi-aş fi târât picioarele în şosete pe un covor gros. Mi-am ţinut mâna la trei centimetri de geamul aburit. A lăsat o urmă. Am mişcat-o înainte şi înapoi şi, ca prin magie, a şters geamul. Am ţinut-o la câţiva centimetri de părul lui Whitley, care atârna din gluga impermeabilului, iar şuviţele aurii mi-au sărit în mână ca tentaculele unei ciudate creaturi marine.

— Două minute! a zis Martha. Să mergem!

Ne-a făcut semn cu capul şi a sărit, Cannon şi Kipling luându-se după ea fără un cuvânt. Am deschis uşa şi imediat m-a udat până la piele o rafală de ploaie. Whitley m-a apucat de braţ.

— Nu pot, Bee, s-a smiorcăit ea. Nu pot să ţin minte.

— Ce?

Plângea. Nu o mai văzusem niciodată atât de speriată.

— O să rămân blocată în trecut. Ştiu.

— Ba nu.

Am apucat-o pe după umeri.

— Ascultă la mine: 29 august, ora 09:35. Vila Anna Sophia. Repetă!

— Vila Anna Sophia.

— Aminteşte-ţi marea! Cerul. Frumuseţea albă şi pură a locului. Perdelele. Mirosul de portocale.

— Portocalele. Da!

— Ai prins-o!

S-a uitat la mine, clipind nesigură. Am întins mâna spre ea. Ea a apucat-o. Apoi amândouă am coborât din maşină, în potop.

Nu anticipaserăm cât de haotic avea să fie. Simţeam că mă zgârie ploaia ca nişte unghii. Gravitaţia ne împingea din nou în maşină. Gândurile mi se amestecau asemenea unui fluid ce clipoceşte. Tot ce aveam de făcut era să ne apropiem de locul accidentului şi să ne întindem ca pe

Covorul Sioux cu picioare negre, aşa cum ne explicase Kipling. Până acum, numai Martha reuşise. Stătea pe spate de-a lungul liniei galbene şterse; m-am dus spre ea, încercând s-o trag pe Whitley după mine, dar eram ameţită şi simţeam fiecare pas de parcă mi-ar fi fost legate de picioare patru blocuri de ciment. Kipling stătea în mijlocul drumului şi se învârtea ca un dop de plută prins în apa din toaletă, iar Cannon era în patru labe, încercând să se târască. Am făcut un efort să-mi încetinesc gândurile ca un vârtej. Am făcut paşi mari, unul câte unul, strângând-o pe Whitley de mână. Într-un sfârşit am ajuns la locul respectiv şi ne-am aşezat lângă Martha. Un minut mai târziu, Cannon şi Kipling au ajuns şi ei.

Clipeam des, picăturile de apă lovindu-mi faţa. Nu vedeam nimic. Ploaia era prea deasă, aşa că am închis ochii. Veghea se infiltrase până la genunchi, împingându-mă în asfalt.

29 august. Ora 09:35.

Vedeam cu ochii minţii stânca abruptă, bătută de vânturi, casa albă, modernă, aşezată acolo ca un cuib de vultur, în ferestre nimic altceva decât reflexia mării.

— Cincizeci de secunde! a strigat Martha.

Vila Anna Sophia.

— Nu pot! a ţipat Whitley.

Cineva m-a zgâriat pe faţă. Mi-am mişcat braţul ca să-mi apăr ochii şi mi-am dat seama că era o creangă uriaşă de stejar, ruptă din copac. Se înclinase deasupra noastră înainte să se rostogolească pe şosea. Whitley suspina, încercând să sară în picioare. Cannon o ţinea pe loc.

— Încetează! s-a răstit el.

— Dă-mi drumul! Nu pot!

— Calmează-te! a ţipat Martha.

— Nu pot! Mă tot gândesc la alte lucruri! Nu pot să-mi controlez gândurile!

Am auzit turuitul unui motor ce se apropia. Howard Heyward, de cincizeci şi opt de ani, beat şi pe jumătate adormit, era la câteva secunde distanţă acum. Îmi tremura tot corpul. Am strâns din ochi tare de tot, cu degetele

înfipte în asfalt, încercând să mă ţin bine.

Insula Amorgos. Grecia.

Altcineva urla acum. Kipling.

— Încetează! Încetează!

— Nu vezi? O să ne rătăcim unul de altul!

— E o şmecherie! E o capcană!

Tunetul a explodat ca o bombă atomică. Mi-a spart urechile, tot felul de scânceli şi orăcăieli ricoşându-mi straniu în cap. Veghea mă apăsa greu pe inimă acum, atât de greu, încât abia după câteva momente mi-am dat seama că mă înţepa în gât ceva groaznic. Am urlat de durere, bâjbâind cu degetele mele reci şi amorţite să văd ce e. Simţeam ceva mic şi tare. Mi l-am smuls din gât, ţipând.

Era broşa în formă de albină, cea pe care mi-o dăruise Jim şi care îmi fusese furată.

Restul s-a întâmplat instantaneu. Farurile au tăiat prin mine. Camionul claxona, înclinându-se spre noi. Picăturile de ploaie cădeau în reluare. Un scrâşnet de frâne. Cineva continua să ţipe. Am deschis ochii şi am zărit o siluetă în impermeabil verde, alergând şi dispărând în pădure. Metal care zăngănea. Camionul se îndoia, roţile masive alunecând pe asfaltul umed şi îndreptându-se spre ţeasta mea. Miros de cauciuc ars. Şi iadul.

Unu… doi…

Broşa în formă de albină.

Jim.

PARTEA A TREIA

19

Când am deschis ochii, era lumină.

Eram în iarbă, cu faţa în jos. Am ridicat capul, inima îmi bătea să-mi sară din piept şi simţeam un val copleşitor de greaţă. Mi-era rău de la stomac şi aveam spasme. Mi-a luat un minut să-mi revin. M-am şters la gură şi am privit în jur, lumina orbindu-mă.

Nu mă aflam pe niciun drum de coastă. Nu eram pe punctul să fiu călcată de camionul lui Howard Heyward – cel puţin, nu atunci. Nu mă durea nimic.

Nici în spatele Jaguarului nu eram. Pentru prima dată, după secole, nu mai ploua. Soarele strălucea. Eram întinsă pe jos – frunze moarte, pământ, copaci de jur împrejur. Era răcoare, aerul uşor tăios, cerul albastru intens. Am întins mâinile şi am deschis palmele.

Erau goale.

Broşa cu albină. Unde este?

M-am uitat în jur. În mod cert, nu eram lângă Vila Anna Sophia sau pe vreo insulă grecească.

Mă aflam în mijlocul unei păduri. M-am holbat la îmbrăcămintea mea.

Paltonul grena, din lână, marca Ann Taylor, pe care mi-l luase mama cu ani în urmă de la un magazin second hand din Woonsocket. Dres negru. Rochie neagră, de lână. Pantofi negri, din piele, uzaţi.

M-am ridicat în picioare, buimăcită. Pantofii erau prea strâmţi, rochia era aspră. Am mers înainte împleticindu-mă, având ochii aţintiţi spre un luminiş cu iarbă ce se vedea printre copaci. Era un lac înţesat de bărcuţe cu pânze şi oameni mişunând prin preajmă. M-am oprit brusc, întrebându-mă dacă nu cumva arăt ca o nebună. Când am ieşit însă dintre copaci, pe mal, nu s-a uitat nimeni ciudat la mine. Erau cel puţin douăzeci de bărci pe lac, copii şi câţiva adolescenţi care le manevrau cu o telecomandă.

Am înţeles unde eram: Central Park. Lacul Conservatory. Fusesem aici cu mult timp în urmă,

împreună cu Jim.

— Iată-te!

Când i-am auzit vocea, parcă mi s-ar fi surpat pământul de sub picioare. Mi s-a tăiat respiraţia. Am închis ochii, mintea parcă era gelatină. Cădeam printr-o gaură de un kilometru şi jumătate adâncime.

— Unde ai dispărut? Deja încerci să scapi de mine?

Era viu. Era chiar în spate, cu mâna pe umărul meu. Mirosea la fel: a săpun de mentă, a adiere şi a rufe proaspăt spălate.

— Veneam aici tot timpul când eram mic. O dată s-a stricat telecomanda şi barca mea a rămas pe mijlocul lacului, iar tata mi-a zis, văzând că plâng, „Dacă o vrei, du-te şi ia-o”. A trebuit să înot până acolo şi să o recuperez. Cu siguranţă era un test de supravieţuire-a-celor-tari, un test de personalitate pe care îl învăţase la şcoala de afaceri şi – ei, ce s-a întâmplat?

M-a întors spre el.

Ce s-a întâmplat? Cum aş putea să încep să răspund la această întrebare?

— Uită-te la mine!

Am deschis ochii.

Să-l văd pe Jim Mason la numai câţiva centimetri de mine – soarele strălucindu-i în spate, păsările ciripind, copiii ţipând încântaţi – era atât de incredibil, că mi-a stat mintea în loc.

Nu era real. Nu avea cum să fie.

Dar era. Era Jim. Era la fel şi nu era. În timp ce mă holbam la el, am înţeles deodată că nimeni nu vede cu adevărat pe nimeni. Memoria se dovedeşte a fi un angajat leneş, preocupat să lucreze cât mai puţin. Când o persoană trăieşte şi e în preajma ta tot timpul, nu se deranjează să înregistreze toate detaliile, iar când omul moare fotocopiază o amintire zdrenţuită de un milion de ori, aşa încât detaliile se pierd: pistruii, zâmbetul în colţul gurii, cutele din jurul ochilor.

— Haide! a zis Jim. Nu avem voie să-ntârziem.

Mi-a aşezat mâna în îndoitura braţului său. Uitasem că

mereu făcea asta. M-a condus de-a lungul potecii, trecând pe lângă femei care plimbau bebeluşii în cărucioare – toate uitându-se la el cu admiraţie – şi pe lângă un bărbat care împingea un cărucior de cumpărături, plin cu sticle din plastic.

Aparent, veghea mă adusese într-una din acele ocazii când mergeam în vizită la familia lui Jim în New York.

Nu era Crăciunul. Şi era prea răcoare pentru vacanţa de primăvară.

Deci când era?

Puteam să-l întreb unde întârziem, dar mi-era greu să vorbesc. Când mă uitam la Jim, mă cutremuram şi nu-mi venea să cred. Voiam să iau notiţe detaliate despre orice avea legătură cu el, fiecare bătaie din pleoape, fiecare adulmecare şi fiecare rânjet. Eram şi îngrozită. Simţeam un nod în gât, ca un cocoloş uriaş de gumă, ameninţând să se desprindă. Dacă s-ar fi întâmplat, aş fi ajuns să plâng şi să bat câmpii ca o nebună despre Veghe, despre faptul că acum era mort.

Eşti mort, iubitule. Ai atât de puţin timp.

Muşcându-mi buza, l-am lăsat să mă conducă pe Fifth Avenue. Am intrat grăbiţi în blocul lui – *944 Fifth Avenue,* scria cu litere elegante pe coviltirul verde –, în holul de la intrare, un miros înţepător de hortensii şi trandafiri aşezaţi pe masă, într-un aranjament floral imens, în formă de asteroid, care te reducea la tăcere. Jim i-a făcut relaxat cu mâna portarului.

— Ola, Murdoch!

Apoi eram singuri în lift. Jim s-a sprijinit de peretele din lemn, măsurându-mă din ochi. Uitasem cum studia el oamenii, de parcă erau obiecte de artă preţioase.

— Să n-ai emoţii! m-a sfătuit el.

M-a strâns iar de mână, plimbându-şi buzele pe nodurile degetelor mele în timp ce mă trăgea în apartament, mergând cu spatele. Uitasem cât era de impunător, făcând ecou ca într-un muzeu, cu sculpturi de păsări din fier şi picturi în ulei înfăţişând figuri aspre, cu piese de mobilier înalte şi subţiri, ce păreau mai degrabă insecte-călugăriţă

uriaşe decât scaune pe care să te aşezi. Uitându-mă în jos, am observat juliturile de pe pantofii mei „Mary Jane”, scamele de pe ciorapii vechi şi inima mi s-a strâns de ruşine. În timp ce mergeam spre camera de zi, alunecând prin mulţime, am observat că toată lumea purta negru – rochii negre, eşarfe de mătase cu negru, alb şi roşu, costume albastre – şi am înţeles unde eram.

Clasa a noua la Darrow. Acum cinci ani. Un weekend la sfârşit de septembrie.

Jim mă invitase să merg cu el la înmormântarea străunchiului său, Carl. Pe-atunci abia îl cunoşteam pe Jim.

Se prezentase cu o săptămână în urmă.

— Jim Mason.

Stătea în spatele meu la ora de engleză. Şi-a tras scaunul mai aproape, atât de aproape, că îi simţeam respiraţia cu miros de mentă pe obraz, în timp ce încercam să găsesc o rimă la un cântec pe care îl scriam.

— Ce faci?

S-a încruntat văzând caietul pe care mâzgăleam.

— Ce este *Prăbuşirea spălătoriei chinezeşti Fenfang. Coloana sonoră originală*?

Jenată, am băgat caietul sub laptop.

— Nimic.

— Chestia aia nu arăta a nimic.

Mi-am dres glasul. Suna ca o mlaştină.

— Compun albume cu coloane sonore false pentru filme care nu există. E ceva ce fac eu. Nu mă întreba de ce.

— Înţeleg.

A dat din cap într-o doară.

— Şi când vei semna angajamentul cu institutul de boli mintale? Săptămâna viitoare? Anul viitor?

Am râs.

A întins mâna.

— Jim Mason. Încântat să te cunosc înainte să te ducă în cărucior la celula ta căptuşită.

— Beatrice Hartley.

A făcut cu ochiul.

— Şi eu sunt tot poet nebun.

Am zâmbit. A urmat o tăcere stânjenitoare, timp în care Jim stătea aplecat pe spate şi mă observa. M-am întors spre laptop, încercând să controlez roşeaţa care mi se urcase în obraji, prefăcându-mă că tastez ceva important. Credeam că se întoarce la banca lui şi mă lasă în pace.

Dar el s-a apucat să facă beatbox, fără măcar să încerce să pară relaxat.

— La ora de engleză, era o fată frumoasă/ Ca o pasăre albastră, ea emana clasă/ Mi-e teamă să mă-ntorc, că poate zboară/ Guvernul trebuie s-o declare sărbătoare naţională.

Toţi din clasă au tăcut, iar un băiat din spate a început să râdă de mine.

Nu ştiam atunci că avea să fie aşa mereu, că a fi obiectul de interes al lui Jim era ca şi cum ţi-ar exploda o bombă în faţă: neaşteptat, şocant, alături de o hoardă de fete populare, cu păr lung, unduitor, ca de sirenă, care mă abordau din senin şi mă priveau cu neîncredere.

— De unde îl ştii pe Jim Mason?

— *Tu eşti* din New York?

— Ai fost la Spence?

— Sunt din Watch Hill. Nu, am fost la Watch Hill East. Nu – nu-l cunosc pe Jim.

Aşa am cunoscut-o pe Whitley. Se împrietenise cu Jim într-o tabără exclusivistă, amerindiană, din munţii Blue Ridge.

— Jim Mason e îndrăgostit de tine.

A fost primul lucru pe care mi l-a spus.

Mă grăbeam pe coridor, ţinând strâns cureaua rucsacului ca şi cum ar fi fost dispozitivul meu de plutire, iar eu m-aş fi înecat.

— Ba nu.

— Ba da.

M-a studiat cu atenţie, încruntându-se.

— Zice că eşti „de neuitat". A spus că eşti demodată. Şi inocentă. Ca şi cum ai fi din anii patruzeci sau aşa ceva şi ai fost transportată aici de maşina timpului.

— Mersi.

— E un compliment.

În ziua următoare, Jim a apărut lângă mine de nicăieri, în timp ce mergeam spre terenul de sport. Inima mi s-a zbătut ca un peşte abia prins.

— Ai crescut la o fermă amish, mulgând vacile la răsăritul soarelui? m-a întrebat el.

— Nu.

— Aşa pari.

— Bine.

— Vrei să vii acasă cu mine duminica asta?

A întrebat de parcă îmi oferea din sendvişul lui.

Am spus nu. Duminică era duminica în familie, ceea ce însemna că elevii de la Darrow mergeau acasă sau se înscriau într-o excursie la muzeu. Nu-i mai văzusem pe mama şi pe tata de o lună şi plănuiseră o cină elaborată, cu lasagna. Desigur, adevărul e că refuzasem pentru că eram înspăimântată de atenţia lui Jim, de lumina ei frapantă, care mă orbea şi care în acelaşi timp le atrăgea atenţia tuturor.

Habar nu aveam că, pentru Jim, *nu* era un *da* care nu se întâmplase încă.

— Beatrice! şi-a început el rapul cu neruşinare la începutul orei de engleză, făcând-o pe profesoara noastră, doamna Henderson, să se uite la mine iritată. E o realistă. Cu secrete. O realistă fără conştiinţă care îmi fură somnul. Mă lasă fără cuvinte. O, Beatrice!

Îmi lăsa bileţele în dulap. *Spune da (sari cu mine de pe o stâncă).* Mi-a compus o melodie. A circulat prin toată şcoala.

— *Gâtul reginei? Te rog,* am auzit o fată sâsâind în timpul slujbei.

— Spune da! a răbufnit Jim când a trecut pe lângă mine pe coridor. („Da la *ce?* Să-i facă copii?” a remarcat răutăcioasă căpitanul echipei de volei a liceului către prietenele ei.) Jim i-a sunat pe părinţii mei să se prezinte oficial, să discute mersul trenurilor la şi de la Gara Penn, să le dea cuvântul lui că voi fi în siguranţă cu el, că era un gentleman.

Potopul acesta de atenţie ar fi fost prea mult, dacă ar fi venit din partea altcuiva şi nu a lui Jim Livingston Mason, Jim cel cu păr des, negru şi încâlcit, cu ochii de culoarea ciocolatei, cu rânjetul în colţul gurii.

— Pare adorabil şi cam ciudăţel, ca să zic aşa, a remarcat mama.

Pe atunci era naivă cu privire la jungla de bani gata de la Darrow şi la poziţia de leu pe care Jim o ocupa în interiorul ei.

— E minunat că deja îţi faci cunoştinţe atât de interesante, a spus tata.

Drumul de duminică la Jim acasă, pentru înmormântare – *acest drum* – avea să se termine dezastruos.

Cinci, şase ore mai târziu? Luam un tren devreme spre casă din New York, singură, motiv pentru care eu şi Jim aveam să ne certăm mereu după aceea. Şi în ziua de azi mi-e greu să-mi amintesc ce s-a întâmplat de fapt. De ce mă supărasem atât de tare? Nu puteam separa de adevăr timiditatea mea, complexul că eram îmbrăcată sărăcăcios, că nu mă simţeam în largul meu. La bufetul de după înmormântare, ţinut în apartamentul din Epoca de Aur al unei rude, în Park Avenue, îmi amintesc că Jim dispăruse o perioadă ce mi se păruse insuportabil de lungă. Mi-am smuls paltonul din cuierul de pe hol şi m-am furişat afară, fără să spun un cuvânt nimănui. Am plâns tot drumul înapoi spre şcoală. Mi-am jurat – fără logică, deoarece chiar şi atunci, sentimentele mele pentru el erau iminente ca apa mării într-o barcă plină de găuri – că era sfârşitul prieteniei mele cu Jim Mason.

Totuşi, în dimineaţa aceea de luni, la ora de engleză, a pus o cutie roşie de la Cartier pe caietul în care desenam.

— Iartă-mă!

În cutie se afla o broşă în formă de albină, incrustată cu diamante.

Broşa în formă de albină.

Gândul la dispariţia ei misterioasă din sertarul cu şosete din camera mea de cămin, apoi reapariţia ei bruscă după

atâţia ani, când m-am trezit cu ea înfiptă în gât, pe când stăteam întinşi pe drumul de coastă, mi-a provocat un adevărat şoc. Cu siguranţă era o formă de sabotaj, o metodă sigură de a scăpa de mine, de a mă face să mă gândesc la Jim, trăgându-mă astfel într-un compartiment al trecutului. Oricine a făcut-o a avut intenţia să mă rănească, să distrugă cu bună ştiinţă orice şansă a noastră de a vota şi de a părăsi Veghea.

Care dintre ei a făcut-o?

— Un fursec?

Am tresărit, buimacă. Am văzut nedumerită că mă aflu în camera de zi a familiei Mason, zgâindu-mă pe fereastră la Central Park, care de la înălţime arăta ca o machetă cu copaci din bumbac. Unul dintre fraţii adoptaţi ai lui Jim – Niles, care avea nouă sau zece ani – îmi oferea un teanc de fursecuri, pe care îl ţinea între degetul mare şi arătător.

Am luat unul.

— Mersi.

S-a uitat chiorâş.

— Eşti noua iubită a lui Jim?

— Nu. Sunt o prietenă de la şcoală.

— Ei bine, ai grijă să nu pleci – copilaşul şi-a încrucişat ochii, făcând o faţă de clovn nebun – cum au plecat şi celelalte.

Am râs.

— Uau! Ai văzut?

Puştiul s-a dus să inspecteze un Rothko mare şi roşu, ce tocmai căzuse de pe perete, dezvăluind un pătrat întunecat, ce părea a fi mucegai.

— Asta clar a fost *Poltergeist!*

Am zâmbit rigid, dându-mă la o parte, în timp ce Jim o conducea pe mama lui.

— Mamă, ea e fata despre care îţi povesteam, Beatrice Hartley.

— Bună ziua.

Doamna Mason era frumoasă, costumul ei negru sigilând-o ca un plic. A întins mâna de parcă era un cadou. Uitasem cât de rece era: plictiseala din zâmbetul ei,

privind pe deasupra umărului meu ca şi cum undeva, în spatele meu, avea loc ceva mult mai interesant, cum ar fi nişte delfini care săltau în mare.

— Dragă, ai vorbit cu Artie Grossman despre Currin?

Domnul Mason s-a apropiat. Era scund şi bronzat, cu păr ţepos şi privirea încordată a tuturor mogulilor. Avea dinţii mari şi albiţi artificial, dând impresia că strălucesc în întuneric în timpul unei pene de curent.

— Tată, a spus Jim, ea e Beatrice.

El a zâmbind cald, strângându-mi mâna.

— Tocmai ai intrat la Darrow, ca Jimmy, nu-i aşa? Cum ţi se par tradiţiile alea de modă veche şi zâmbetele de Kennedy?

— În regulă.

— Minunat, minunat! Glory, ai vorbit cu Artie?

— Vorbesc îndată, a răspuns doamna Mason.

Zâmbea din nou, îndepărtându-se.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, a răspuns ea peste umăr, neconvingător.

Nu puteam să nu mă holbez la cei doi, întrebându-mă cum au reacţionat la moartea lui Jim. Ce făcuseră aceşti oameni rafinaţi, parfumaţi? Oare urlase vreunul şi-şi pierduse minţile, aşa cum făcusem eu, sau viaţa mersese mai departe?

Jim era mort. Zăcea într-un sicriu, sub o piatră funerară, pe care scria *Viaţă veşnică*, în Cimitirul „Sleepy Hollow”. În apartamentul acesta scăldat în soare, cu pereţi groşi şi podele din marmură, ideea era de neconceput.

Jim a zâmbit în urma lui. Părea să confunde privirea mea uimită cu admiraţia.

— S-au cunoscut în trenul R când aveau douăzeci de ani. După douăzeci şi opt de ani, încă se iubesc nebuneşte. E de neiertat. Vino!

M-a luat iar de mână. Ne-am strecurat prin mulţime, trecând pe lângă menajere tăcute, în uniforme cenuşii, pe lângă un chelner ce ţinea o tavă cu sendvişuri triunghiulare, ca nişte batiste apretate. M-a scos din camera de zi, trecând pe lângă fraţii lui care se jucau cu

mingea în holul de la intrare („Nu e frumos!” a strigat Jim la ei), pe lângă o bibliotecă cu pereţi de lemn, cu o scară pe care ajungeai la miile de cărţi de primă ediţie, legate în piele, pe lângă o sufragerie cu un candelabru modern, din oţel, ce semăna cu o tarantulă uriaşă. Peste doi ani aveam să iau cina de Crăciun acolo, iar mama lui nu avea să îmi adreseze nici măcar un cuvânt. Tatăl lui avea să-mi spună Barbara.

Jim m-a tras într-o cameră şi a închis uşa în urma mea. Era dormitorul lui, vizuina ascunsă, haotică, a unui star rock, cu chitare electrice atârnate de pereţi şi partituri împrăştiate pe jos, peste tot, note scrise de mână şi pauze împodobind portativul. Sintetizatoare. O combină McIntosh. Trei laptopuri. Grămezi de caiete doldora de pagini unde versurile prindeau formă într-o caligrafie groaznică. *Lost Little Blue.* O biografie a lui Janis Joplin. *Sweeny Todd: The Complete Score.* O copie înrămată a listei cu cântece de la concertul din Madison Square Garden a lui Bruce Springsteen, semnată cu un bilet: *Te iubesc, Jimmy. Ascultă mai departe muzica. Bruce.* Chiloţi mototoliţi, tricouri şi postere rulate înţesau colţurile camerei.

Jim scotocea pe un raft.

— Ei bine, am cântecul ăsta pe care l-am scris pentru o fată pe care încă n-am cunoscut-o, a zis el, scoţând un caiet: *Ea, nemuritoarea.* E despre dragostea pentru cineva care nu poate muri, oricât de departe sunteţi unul de altul, chiar dacă sunteţi despărţiţi de moarte sau de timp. Asta caut eu.

Nodul din gât apăruse iar, ca o grămadă de cioburi.

A început să citească versurile, aşa cum avea să o facă de nenumărate ori după aceea. Am ajuns să cunosc bine cântecul. Era unul dintre cele mai bune pe care le scrisese. Î-l cântam pe o pătură de picnic la şcoală, în săptămâna cu tezele. El mi-l cânta în unele nopţi la Wincroft, când mă lua somnul.

Mi-am amintit exact momentul. I-l povestisem lui Whitley de o mulţime de ori, pentru că era refrenul clasic

al *Baladei lui Jim şi Bee,* un criteriu vechi. Atunci a fost prima dată când am rămas împreună singuri, prima noastră discuţie profundă. Primul nostru sărut era la câteva secunde distanţă. Faptul că se întâmpla iarăşi m-a făcut să paralizez, să îmi pierd controlul. În timp ce citea, bâlbâindu-se la câte un cuvânt, oprindu-se să se scarpine pe nas, părea atât de frumos şi de tânăr – mai tânăr decât mi-l aminteam. Ridica bărbia şi accentua caraghios anumite cuvinte, ca şi cum ar fi fost suliţe pe care le arunca orbeşte într-un perete.

— E superb, am spus eu când a terminat.

Avea o privire poznaşă. A lăsat cu grijă caietul pe birou şi s-a aşezat lângă mine.

— Îmi propusesem să aştept, să zicem, câteva săptămâni şi să fiu un gentleman desăvârşit şi să te curtez ca un cavaler din Evul Mediu. Dar renunţ la planul ăsta. Nu sunt un cavaler. Nici măcar nu sunt un gentleman. Dar sunt devotat. Odată ce hotărăsc că vreau să fiu cu tine, aşa rămâne. Îţi jur, Beatrice!

M-a sărutat. Era o lume întreagă în acel sărut. Toate momentele de durere, regret, singurătate pe care le trăisem de când murise s-au risipit. Îmi fusese atât de dor de el, îmi dădeam seama abia acum. În timp ce mâna lui îmi aluneca pe spate, am ştiut că îi voi spune de Veghe, de Paznic, de vot, de moartea lui. Va putea să-mi spună de ce a murit dacă îl întrebam? Nu puteam fugi de aici, nu putea urca într-o maşină şi trăi în afara Veghii, la un motel de pe autostradă, cu lumina aurie şi covorul plin de biscuiţi de la tonomat?

Mâine puteam să o facem din nou.

Şi din nou.

Şi din nou.

Nu trebuia să mai stau fără el. O să îi explic tot. El, dintre toţi oamenii, ar înţelege. Va fi ca înainte, înainte de stările lui ciudate, de furia lui, de minciuni.

Când s-a tras într-o parte, am auzit un pocnet în spatele nostru. Jim era buimăcit.

— Ce ciudat!

S-a ridicat în picioare, ducându-se la chitarele din perete. A deschis larg ochii, uluit.

— S-au rupt toate coardele. Toate.

A rânjit.

— Probabil e efectul tău asupra mea.

Am zâmbit vag.

Hotărârea de a-i spune totul lui Jim a declanşat în imaginaţia mea o scenă de evadare dintr-un film cu gangsteri, care a oscilat şi s-a oprit în momentul în care el mi-a luat mâna şi ne-am alăturat iar familiei.

Erau atâţia unchi, veri, femei cu blănuri de nurcă şi pantofi cu toc subţire ca scobitoarea, vârtejuri de păr blond ca ornamentele din zahăr pe deserturile de treizeci şi patru de dolari. Ne-am făcut loc până afară, o procesiune îndoliată, dar strălucitoare pornind de pe Madison Avenue şi intrând în capela funerară „Frank E. Campbell.”

— Ultima oară când am fost aici a fost pentru Allegra de Fonso, mi-a spus o femeie.

Slujba de înmormântare a fost lungă şi plină de oameni înlăcrimaţi, citând din Dylan Thomas, Bob Dylan şi *Let It Be* al formaţiei Beatles. A ţinut un discurs o femeie cu ochii roşii de atâta plâns, care îşi dregea glasul încontinuu. Copiii au râs de un bătrân de pe rândul din faţă, care a anunţat prea tare că „Miroase a pipi de pisică”, înainte ca o infirmieră să îl conducă afară. Jim îmi zâmbea şi mă strângea tare de mână. M-am trezit zgâindu-mă la fotografia mortului: Străunchiul Carl, imortalizat pe un poster laminat, sprijinit pe un tripod de alamă, lângă sicriu. Avea pielea roşie, pătată şi un zâmbet galben, inconştient. Sfârşise oare într-un fel de Veghe? Eram mai aproape de starea străunchiului Carl decât îşi puteau imagina oamenii aceştia.

Trebuia să-i spun lui Jim.

Totuşi, odată ce slujba s-a terminat şi mulţimea s-a împrăştiat pe trotuar – opt Cadillacuri Escalade negre, aliniate unul lângă altul, toată lumea dând mâna,

murmurând condoleanţe şi observaţii despre Carl, cum îşi trăise el viaţa după cum îl tăiase capul şi cum fusese un tip pe cinste –, de fiecare dată când eram pe punctul de a-i spune „Trebuie să vorbesc cu tine”, îl bătea pe umăr cineva şi-l îmbrăţişa rapid, întrebându-l ce mai face, când are premiera pe Broadway noul lui musical. Jim era amabil şi încerca să-şi facă loc înapoi lângă mine, dar până să reuşească, îl aborda altcineva. Când în sfârşit mi s-a alăturat, avea două fete după el. Le ştia din şcoala generală.

— Beatrice, ele sunt Delphine şi Luciana.

Eu ţineam minte că fetele alea sunt intimidante şi din altă lume. Văzându-le acum, nu mai erau chiar atât de năucitoare pe cât îmi aminteam eu, deşi aveau părul până la mijloc şi şi-l aruncau de pe faţă ca poneii, etalând o atitudine plictisită, care putea fi confundată cu experienţa. Jim îşi ţinea braţul în jurul meu în timp ce vorbeau, dar după o vreme, pe măsură ce ascultam poveştile despre Millicent, Castman şi Ripper – dacă erau oameni, o firmă de avocatură sau cluburi în-care-era-imposibil-de-pătruns, nu puteam să-mi dau seama –, am început să mă simt ca un colţar uriaş, cărat pe trotuar şi lăsat acolo.

Sentimentul a persistat când ne-am înghesuit într-un Escalade. Eram un grup mare. Jim a trebuit să stea pe bancheta din spate, lângă Luciana. Eu eram lângă o bătrână care purta tafta roşie, ce duhnea a alcool.

— Iată-ne că facem iar ce ştim noi să facem, a bolborosit ea.

Am fost debarcaţi la apartamentul din Park Avenue al strămătuşii lui Jim. Jim m-a lăsat pe un fotoliu dublu, lângă un mops de porţelan şi a plecat să-mi aducă o cola. După patruzeci şi cinci de minute fără niciun semn de la el, m-am ridicat şi m-am plimbat prin mulţime, uitându-mă la rafturile cu cărţi şi fotografii, strecurându-mă pe holurile aglomerate ca şi cum aş fi ştiut unde merg. Am aruncat un ochi în bucătărie, unde furnizorii de mâncare asudau lângă cuptoare şi tăvi şi într-o baie, unde tapetul arăta ca aurul de douăzeci şi patru de carate. Îmi aduceam aminte tot,

cât de dezolată mă simţisem, rătăcită într-un loc ce-mi era străin. Nu-mi dorisem decât să fiu cât mai departe de oamenii aceştia, înapoi la Watch Hill, să mănânc lasagna cu părinţii mei, să-l aud pe tata vorbind despre o nouă emisiune BBC a lui David Attenborough, de pe Netflix.

Acum, cinci ani mai târziu, în Veghe, nu mai eram atât de sensibilă, dar încă mă deranja absenţa lui Jim. Unde se dusese? Mi-a spus că fusese prins în discuţii cu rudele şi eu îl crezusem.

Întrebarea nu-mi dădea pace.

Mi-am băgat nasul în toate camerele, căutându-l în dormitoare care semănau cu camerele de hotel, birouri care semănau cu bibliotecile, o galerie din marmură cu ecou, plină cu antichităţi de aviaţie, în spatele unor geamuri. Jim nu era nicăieri. În mod îngrijorător, nici cele două fete nu erau. La un moment dat, când am deschis un dulap plin numai cu puzzle-uri japoneze şi jocuri de table, tatăl lui Jim, Edgar, ieşind dintr-un birou, zărindu-mă şi sigur observând cât de stânjenită sunt, mi-a făcut semn.

— Jessica, mi-a spus el, zâmbind cald şi alunecându-i ceea ce părea a fi un stick mic şi negru, legat de o brăţară de cauciuc de la încheietură. Am văzut licărind o serie de numere digitale, înainte să îşi tragă repede mâneca peste el.

— Îţi aduc ceva de băut, draga mea?

— Nu, mulţumesc, domnule Mason.

— Edgar. Vino să ţi-i prezint pe partenerul meu, Craig, şi pe fiica lui, Greta. Greta tocmai s-a întors din Sri Lanka, unde a fost în vizită la un neurochirurg la spitalul din Colombo.

Evident, marele Craig şi fiica lui neurochirurg nu doreau să stea la discuţii cu o boboacă mută de la liceu, aşa că a fost o chestiune de secunde până s-au întors să salute pe cineva – „Bertrand, tu eşti?” –, după care m-am făcut nevăzută.

Nu puteam să-l sun pe Jim. Nu aveam poşetă la mine, cu atât mai puţin un telefon. Puteam să aştept unde mă lăsase. Până la urmă, avea să se întoarcă. Oare?

A mai trecut o oră. Cu fiecare secundă care zbura, planul meu de a mărturisi, de a fugi cu el nu prea mai conta. Când am fost împinsă a treia oară de o femeie ţinând pe braţ o geantă uriaşă, din piele de crocodil şi doamna Mason s-a strecurat pe lângă mine cu un zâmbet de carton, cuvintele de avertizare ale Marthei mi-au apărut deodată în cap.

Nu ştim cum vom reacţiona. Trecutul te ţine în cleşte ca un drog. Viitorul te zguduie ca un scaun electric. Retrăirea unor amintiri frumoase poate fi la fel de devastatoare ca retrăirea celor urâte. Creează dependenţă.

Poate a fost din cauza şocului că Jim a uitat iarăşi de mine, a obsesiei că mă minţise în legătură cu Vida Joshua sau a descoperirii că unul dintre prietenii mei încercase să mă distrugă, înţepându-mă cu broşa ca să mă trimită în alt moment din timp, cu siguranţă convins că voi fi prea vrăjită de Jim ca să îl mai părăsesc vreodată, prinzându-mă în capcană aici pentru totdeauna.

Am sărit în picioare, năpustindu-mă în mulţime. Ajunsă în hol, am smuls paltonul grena din cuier. S-a prăbuşit subit, culcând la pământ grămezile de nurci. Mi-am aruncat paltonul vechi şi am înşfăcat cea mai voluminoasă şi cea mai greoaie blană pe care am putut-o găsi şi am pus-o pe umeri, fiind lovită de un val de parfum. Am alergat pe coridor cu inima cât un purice şi am apăsat pe butonul de la lift. S-a făcut bucăţi sub degetul meu. M-am întors, am deschis uşile de la scări şi am luat-o la fugă, becurile de deasupra capului făcându-se ţăndări în timp ce coboram etaj după etaj. Când am ajuns în holul de la intrare, portarul s-a uitat la mine buimac.

Cum putusem să uit unde sunt şi ce trebuie să fac?

Nu voiam să trăiesc?

Am zbughit-o afară. Bătea tare vântul, prea tare, coviltirul verde troncănind şi zbătându-se în vijelie. Am alergat spre trotuar şi eram pe punctul de a chema un taxi, când am auzit râsul strident al unei fete. Întorcându-mă, l-am văzut pe Jim.

Era cocoţat pe bara de fier din faţa clădirii de vizavi, cu

Delphine şi Luciana lângă el. Vorbeau cu un portar şi râdeau în hohote în timp ce-l urmăreau imitând pe cineva care părea să semene cu Marlon Brando în *Naşul.* Hohoteau atât de tare, că nu se puteau opri.

Stăteam acolo încremenită, dorindu-mi ca Jim să se uite şi să mă vadă.

Dar nu m-a văzut. Holbându-mă la faţa lui rânjită, mi-am dat seama. Limpede ca lumina zilei. Nici măcar nu îi trecusem prin minte.

Poate că eu niciodată nu fusesem în mintea lui.

Am vrut să-l strig pe nume. Am vrut să ţip ca o vrăjitoare răzbunătoare din poveste, făcând norii să se mişte pe cer şi ştergându-le zâmbetele de pe faţă: „Jim Mason, peste patru ani o să fii mort!”

S-a aplecat pe spate atât de relaxat, ţinând-o pe Luciana după gât şi frecându-şi nasul de urechea ei, că mi s-a rupt inima în două.

Fusesem atât de proastă, atât de oarbă.

Ochii mi s-au împânzit de lacrimi. Am făcut stânga împrejur, am alergat în stradă şi aproape că m-a lovit un taxi până să apese şoferul pe frâne, claxonând.

Am urcat în el.

— Eşti bine, drăguţă? Ce na…? *Iisuse!*

Şoferul clipea, uluit de privelişte. Coviltirul verde de la blocul lui Jim se desprinsese din cauza vântului, ieşind de pe trotuar. Se rostogolea pe Fifth Avenue purtat de vânt şi zăngănind; s-a ciocnit de ştergătoarele din spate ale unei maşini înainte să se ridice în aer, barele aurii au zburat, trecătorii ţipau în timp ce era azvârlit în sus, ca un monstru ciudat ce se ridică la cer.

Nu sunt bine deloc.

Martha ne spusese să revenim la Wincroft în caz de urgenţă.

Întoarce-te mereu la locul iniţial al veghii. Dacă îl avem ca loc de întâlnire, rămâne o speranţă că în cele din urmă ne putem aduna acolo peste spaţiu şi timp. Ca să schimbi iar veghea, întoarce-te pe drumul de coastă, dacă poţi, şi fă exact acelaşi lucru, bine? Dacă nu poţi să ajungi pe

drumul de coastă, găseşte o metodă de sinucidere.

Am luat trenul înapoi spre Newport. Când am ajuns, trecuse de zece. Am urcat într-un taxi staţionat, rugându-l pe şofer să mă ducă la Narragansett. A fost o cursă de o jumătate de oră şi nu aveam bani, dar m-am gândit că voi rezolva la Wincroft.

Poarta era deschisă. Felinarele erau aprinse. În timp ce taxiul accelera pe alee, l-am văzut pe şofer uitându-se curios la mine, în oglinda retrovizoare, întrebându-se dacă nu cumva eram vreo moştenitoare. Luminile din casă erau aprinse. Erau opt maşini lucioase în parcare. În timp ce taxiul aştepta, am alergat pe scări şi am sunat.

Când s-a deschis uşa, am dat nas în nas cu E.S.S. Burt. Nu era atât de dubios pe cât îmi aminteam eu. De fapt, arăta ca orice bogătaş în pulover pastel. Se auzeau voci din sufragerie şi clinchete de pahare. Din câte se pare, întrerupsesem o petrecere.

— Pot să te ajut cu ceva? a întrebat el.

— O caut pe Whitley.

— Nu-i aici. E la internat. Darrow-Harker.

— Trebuia să luăm cina în seara asta.

Era surprins.

— Ai încercat să o suni?

— Nu răspunde.

I-am explicat că, din păcate, nu aveam cei patruzeci şi opt de dolari pe care trebuie să-i plătesc taximetristului. Uluit, Burt a scos portofelul, a coborât şi i-a dat banii şoferului.

— Cred că o să mă întorc la hotel şi o să încerc să dau de Whitley mai târziu, am spus eu.

A dat din cap, confuz.

— Cum ai zis că te cheamă?

— Beatrice.

Burt nu prea ştia cum să mă abordeze, o fată şleampătă într-o nurcă neagră, mare cât o balenă ucigaşă. I-am făcut cu mâna şi am luat-o pe alee. M-a urmărit cu privirea, apoi a dispărut înăuntru, aparent prea preocupat cu petrecerea ca să se întrebe dacă plecase taxiul sau cum aş fi ajuns

unde aveam treabă. Am luat-o înapoi spre garajul său vintage şi am format numărul de siguranţă. Din fericire, era acelaşi cod şi după cinci ani, iar uşa s-a ridicat cu zgomot. Am alergat la standul cu chei din spate şi le-am luat pe cele ale Rollsului.

Ieşind pe drumul de coastă, mă aşteptam să aud sirenele. Nu era niciuna. Inima a început să mi se zbată. Simţeam cum vine veghea. Verificând cât e ceasul, am observat cu surprindere că veghea se scurtase. Abia dacă durase opt ore. Simţeam greutatea covârşitoare care-mi pulsa în picioare. Am apăsat pedala de acceleraţie, turând motorul. Perspectiva de a sfârşi iar cu Jim în Central Park, dacă nu reuşeam să ajung în altă veghe, mă făcea să conduc din ce în ce mai repede. Picioarele mi-au amorţit. În timp ce luam curbele, maşina părea că-mi zboară de sub picioare, ramurile copacilor lovind parbrizul ca o mulţime furioasă. Când am ajuns la curba în zigzag, am virat prin tufişuri, ratând un copac la milimetru. Am ieşit de acolo, aterizând pe mijlocul şoselei, vijelia purtându-mă de-a lungul liniei galbene.

M-am dat pe spate, trăgând aer în piept. Cerul era albastru-închis, presărat cu stele.

Habar n-aveam dacă planul meu avea să funcţioneze. Mai era fereastra deschisă pe aici, pe undeva? M-am liniştit şi am închis ochii. *29 august. Vila Anna Sophia. Insula Amorgos. Grecia.* Am aşteptat să apară o maşină, dar nu auzeam decât vântul asurzitor în urechi, ţârâitul strident al greierilor, foşnetul îndepărtat al mării, egal ca un metronom. Am auzit un fluierat ascuţit, din ce în ce mai aproape. O bicicletă. A venit spre mine din senin, biciclistul a virat ca să mă evite, pierzând controlul, aterizând în tufele de pe marginea drumului cu un zăngănit de metal şi ţipând. Omul era teafăr. După o clipă în care şi-a tras sufletul şi a înjurat, a sărit în picioare.

S-a holbat la mine, dar nu i-am văzut faţa în întuneric.

— *Ce dracu'?* a şoptit când a ridicat capul surprins, farurile unei maşini ce se apropia luminându-l ca un aparat cu bliţ.

S-a aruncat într-o parte, iar lumea mea s-a întunecat.

20

Când am deschis ochii, eram pe nişte scânduri, întinsă pe burtă. Imediat, am întrezărit dungi de un albastru viu. Era oceanul. Am ridicat capul, clipind. Eram în pantaloni scurţi, din blugi şi într-un tricou roz, decolorat, cu „Cioara căpitanului”. Eram culcată pe un doc, cu picioarele goale. Am întors capul şi am văzut scara albă, din lemn, înălţându-se pe stâncă în zigzag, la cel puţin treizeci de metri.

Vila Anna Sophia. Chiar reuşisem.

M-am ridicat în picioare uşurată, numai că eram atât de ameţită, încât m-am împleticit şi mă simţeam rău, mai-mai să cad în apă. După ce mi-am revenit, am sărit în picioare.

Am urcat pe scări. La fiecare pas scăpau de sub scânduri pietricele şi bolovani, sărind şi rostogolindu-se pe stâncă până aterizau în ocean. Am continuat să mă mişc. Nu m-am uitat în jos. Când am ajuns în vârf, suflând din greu, casa – o minune arhitecturală din sticlă şi oţel – se întindea în faţa mea, într-o tăcere deplină. Arăta părăsită. Am gonit pe lângă piscină, unde era o saltea umflată, în formă de lebădă, plutind în derivă şi am încercat una din uşile de sticlă. Era încuiată, cu storurile trase. Tocmai mă întrebam dacă nimerisem ziua greşită, când am auzit o femeie ţipând. M-am speriat şi am luat-o la fugă pe poteca de piatră până în faţa casei, trecând pe lângă măslini, unde l-am zărit pe Kipling lângă uşile masive, de stejar. Parcă stătea de pază.

Eram atât de uşurată să îl văd, că l-am luat în braţe.

— Slavă cerului! am şoptit.

— *Ce...* Doa... Cum ai reuşit, copile? Martha a zis că te-am pierdut poate pentru totdeauna.

M-am tras într-o parte. Nu avea rost să le spun ce se întâmplase, nu încă. Privindu-l pe Kipling, deşi mă durea să mă gândesc la asta, socoteam că putea foarte bine să mă fi înţepat chiar el cu broşa. Totuşi, părea sincer mulţumit să mă vadă.

— Am făcut o greşeală, am zis. Unde sunt ceilalţi?

— Înăuntru.

S-a strâmbat.

— I-am legat pe toţi şi încercăm să obţinem informaţii. Dar nu merge.

A dat din umeri, vizibil agitat.

— *Am încercat* cu binişorul. Am sosit relaxaţi, zicând că s-a-ntâmplat să fim în vacanţă şi că suntem prieteni cu Jim şi că vrem să aflăm despre moartea lui şi aşa mai departe. Dar sunt ţipari alunecoşi Masonii ăştia. Ne-au servit cu caracatiţă la grătar şi şerbet de busuioc şi ne-au invitat să facem o baie în piscina lor. Până să ne dăm seama, trecuseră patru ore. Eram toţi beţi de la ouzo şi nu avuseserăm o conversaţie *veritabilă* despre Jim. Whitley s-a săturat. Aşa că la ultimele veghi i s-a pus pata pe oamenii ăştia. Ediţia de lux Whitley, ştii tu, cu ţipete, lovituri cu pumnul în pereţi şi aruncat de farfurii.

A oftat.

— Edgar Mason are echipa lui de securitate permanentă, dar schimbă tura la prânz şi sunt leneşi şi atunci intervenim noi. Avem doi bodyguarzi legaţi în capătul aleii.

M-am încruntat.

— Dar câte veghi aţi avut?

— Cinci. Fiecare durează vreo cinci ore. *Tu* câte ai avut?

— Unul.

La asta se referea Martha când a vorbit de instabilitate, trenuri gonind în direcţii diferite, cu viteze diferite, riscul de a nu fi în acelaşi loc, în acelaşi timp, ca să votezi.

Nu era cazul să ne îngrijorăm, nu încă. Kipling deschisese uşa şi îmi făcea semne dinăuntru.

Pe canapele erau domnul şi doamna Mason, legaţi împreună cu cei patru copii, cu ochii împăienjeniţi de plâns. Se uitau la Whitley îngroziţi. Arăta ca o gherilă sud-americană, cu o bandana pe cap, cu tricoul înnodat în jurul mijlocului şi o sclipire dementă în ochi. Ţinea o armă ţintită spre domnul Mason, care avea o parte a feţei umflată. Era şocant să văd familia lui Jim în starea aceea,

când la ultima veghe erau proaspeţi ca aranjamentele florale, plutind de colo colo şi trimiţându-le bezele oamenilor la înmormântarea străunchiului Carl.

Zărindu-mă, Whitley a făcut ochii mari. A alergat spre mine.

— Beatrice, a zis în şoaptă, de unde naiba ai venit?

I-am relatat o versiune prescurtată a celor întâmplate, cum mă întorsesem din întâmplare într-un alt timp, dar reuşisem să vin înapoi pe drumul de coastă şi să schimb veghea.

— Deci eşti bine?

Am dat din cap afirmativ.

— Unde e Martha?

— Încearcă să intre pe calculatorul lui Edgar. Nu are prea mult noroc.

— Şi Cannon?

— A dispărut.

M-am holbat la ea.

— Ce?

A scuturat din cap, cu o privire sumbră.

— Nu a mai sosit. N-avem idee unde e. Acum era aici şi în următoarea secundă? Nicăieri.

Mi-am amintit de silueta care alerga printre copaci. Cannon.

— Alo? O, Doamne. *Tu* eşti?

Doamna Mason, de pe canapea, şi-a întins gâtul să se uite mai bine la mine. Nu o mai văzusem niciodată atât de deznădăjduită. Aproape că era de nerecunoscut. Avea faţa roşie; părul ei blond, de obicei imaculat, se ofilise ca o plantă ţinută prea mult lângă calorifer.

— Cine? Despre cine vorbeşti? a întrebat domnul Mason.

— Fetiţa aia care era colegă cu Jim la şcoală. Ştii *tu. Ea.*

S-a uitat urât la mine.

— *Eşti* implicată în treaba asta? Dă-ne drumul chiar acum! Nu ştim nimic despre Jimmy.

Am înşfăcat arma de la Whitley şi am îndreptat-o spre doamna Mason. Şi-a ţinut răsuflarea.

— Povesteşte-mi ce ştii despre moartea lui Jim, am spus.

S-a uitat la soţul ei îngrozită, apoi iar la mine. A început să se smiorcăie. Era un sunet bizar, ca o minge de plajă care pierde aer printr-o găurică.

— Las-o în pace! a răsunat deodată vocea lui Edgar. Gloria nu are nimic de-a face cu asta, escroacă mică.

Am îndreptat arma spre el.

— Ce s-a întâmplat cu Jim?

— V-am spus de nenumărate ori, a răspuns el, scuipând. Nu ştim nimic.

— Imposibil!

A clătinat din cap.

— Poliţia ne-a zis că a fost sinucidere.

— Jim nu ar fi făcut niciodată asta. Şi voi ştiţi.

— Eu nu. *Nu* ştiu.

Domnul Mason părea că plânge, cu ochii în podea.

Atunci mi-am adus aminte.

M-am dus în spatele lui, verificându-i încheieturile legate cu benzi de plastic. I-am ridicat mâneca de la cămaşă. Domnul Mason ştia ce caut, pentru că imediat a început să se încordeze, încercând să-şi mişte mâinile.

— Nu! Să nu-ndrăzneşti…

Era vorba de brăţara neagră, din cauciuc, pe care văzusem că o purta. Încă o avea, cinci am mai târziu, deşi aceasta părea să fie o versiune mai sofisticată, cu litere digitale şi punctuaţie din numere. Nu am putut să i-o trag de pe mână, aşa că m-am dus în bucătărie şi m-am întors cu un cuţit.

— Să nu îndrăzneşti! Să nu *îndrăzneşti!*

Am tăiat brăţara de pe încheietură.

— Acum ai reuşit. Bravo ţie! Felicitări! Ia-ţi adio de la viitor, domnişorică, pentru că îţi vei petrece restul vieţii într-o groapă atât de infectă, că vei *implora* să fii trimisă la închisoare.

— Aş vrea eu! am replicat.

M-am întors spre Whitley, care dădea din gene şocată.

— Ce a intrat în *tine?* a şoptit ea.

— Sunt în biroul domnului Mason, am zis eu, alergând pe scara în spirală.

Martha a rămas perplexă când m-a văzut.

— Doamne, Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— E o poveste lungă. Dar sunt bine.

Am ţâşnit în turnul din sticlă, trăgând un scaun lângă ea, în spatele biroului masiv. Nu se putea abţine să nu se holbeze. Asta m-a făcut să mă întreb dacă ea mă înţepase cu broşa-albină. Dar nu puteam să-mi dau seama. Nu încă.

— Am încercat să intru pe laptopul lui Edgar, a zis ea, arătând ecranul. E imposibil. Sunt trei spaţii cu parole.

M-am zgâit la şirul schimbător de numere, simboluri şi litere de pe brăţară. Se resetau la fiecare cincisprezece secunde. Am tastat secvenţa ce apărea în cele trei spaţii cu parolă.

Computerul s-a deblocat.

— Glumeşti? a şoptit Martha admirativ. Aşa, *pur şi simplu?* Cum ai…?

— Îţi explic mai târziu.

Înainte să apăs pe desktop, am pus o bucată de bandă adezivă peste cameră. Nu ştiam ce se va întâmpla când va deveni clar că era o spargere în sistemul de siguranţă, dar ştiam că trebuie să lucrăm repede. Edgar Mason avea o interfaţă de e-mail personalizată, numită „Torchlight Command”. De îndată ce am deschis programul, a apărut un cronometru care îmi înregistra activitatea în colţul din dreapta sus al ecranului.

Primul lucru de făcut era să căutăm e-mailuri de la Jim.

N-am găsit niciunul. Când am tastat numelor fraţilor săi, au apărut nenumărate mesaje, dar nu era nici măcar unul singur către sau de la Jim.

— A fost şters din căsuţa tatălui său, a şoptit Martha. De ce?

— Poate a scris ceva alarmant.

A dat din umeri.

Pe hard drive erau peste două mii de foldere pe un server criptat, numit „Biblioteca Torchlight”. Am căutat după *Jim Mason.* Nu a apărut nimic. Am găsit nişte registre financiare, liste cu firme obscure, cu nume ca „Redshore Capital America” şi „Groundview Fund”, cu

adrese în insulele Cayman şi Panama City. Erau bonuri comerciale şi tranzacţii la distanţă de la o bancă din Turcia către o alta în Elveţia, dintre care unele listau sume în dolari atât de lungi, încât păreau greşeli de tipar. Dacă era ceva ilegal sau legat în vreun fel de moartea lui Jim, adevărul era îngropat sub straturi de nume, numere şi simboluri, niciunul nefiind uşor de excavat.

— Poate că Edgar comite ilegalităţi, a spus Martha. Fabrici de exploatare. Exploatare a copiilor. Poate Jim a aflat despre asta şi s-au certat grav.

— Dacă Jim ar fi aflat aşa ceva, ar fi fost devastat, da. Dar nu şi-ar fi luat viaţa.

A dat din umeri.

— Dacă Edgar a angajat pe cineva să îl omoare pe Jim?

M-am holbat la ea, surprinsă.

— Pe propriul său fiu?

— Dacă a crezut că îşi va pierde imperiul pe care l-a construit? De ce nu?

Brusc, s-a ridicat în picioare, încruntându-se şi arătând spre pereţii de sticlă. Mi-am dat seama îngrozită că toate geamurile se spărgeau. Peste tot în jur, crăpături subţiri se întindeau ca pânza de păianjen pe geamuri, una după alta.

— Instabilitatea din Veghe, a şoptit Martha.

Am făcut semn din cap şi am apăsat grăbită înapoi în inbox. Sigur nu-mi doream să se întrebe ce semnificaţie avea distrugerea, dacă era cauzată în totalitate de mine. M-am aplecat în faţă, chiorându-mă la ecran.

— Majoritatea e-mailurilor lui Edgar sunt de la femeia asta, Janet, am zis eu, dregându-mi glasul, asistenta lui. Au un sistem în care ea îi citeşte mesajele şi le face un rezumat.

— „A sunat Chris Endleberg, preşedintele de la Princeton”, a citit Martha rar. „Apreciază cum aţi rezolvat problema privind S.O. Vor amâna măsurile disciplinare.” A-ha. Bine. Altceva?

Ne-am uitat prin corespondenţa din săptămânile dinaintea morţii lui Jim.

Nu era nimic ieşit din comun. Un membru al consiliului

făcea probleme. *Patrick va trebui să plece.* Un broker de imobiliare voia să-i arate lui Edgar o proprietate în Bedfort care nu fusese scoasă pe piaţă, în valoare de 48 de milioane de dolari. O *casă excelentă, frate.* Cineva implicat într-un restaurant fast-food mai voia un împrumut. *Vă înţeleg îngrijorarea, dar e vremea să extindeţi linia de meniuri cu pui prăjit congelat, adăugând nume de arome ce fac referire la romantism.* În zilele de după moartea lui Jim, erau mailuri despre aranjamente funerare şi livrări de flori, corul „The West Side Boys”, liste cu cine participa şi cine ţinea discursuri. Toate sunau foarte rece. Pur şi simplu, moartea lui Jim era doar un alt eveniment în inboxul tatălui său. Numele meu era îngropat printre alte trei sute de nume.

— Nu înţeleg, a şoptit Martha, încruntându-se la un mail pe care tocmai îl deschisese.

— Ce?

— „S.O. Vrea să schimbe camera, apropo.”

S-a uitat la mine.

— Ăsta e de la Janet. „Vrea să îl sunaţi pe decanul de la Princeton şi să rezolvaţi, pentru că politica asta nu se aplică celor din anul întâi.” Ciudat!

— Ce e ciudat? am întrebat.

— Un alt e-mail de la Princeton. Cine merge la Princeton din familia Mason?

Era o întrebare bună. Jim era cel mare. Ceilalţi fraţi erau în şcoala generală.

— Cine e S.O.? am întrebat eu.

Am dat o căutare după iniţiale. A mai apărut un mail. În timp ce-l deschideam, peretele din sticlă spartă din faţa noastră a căzut spontan, milioane de cioburi sărind pe acoperiş şi împrăştiindu-se pe lângă casă. O rafală puternică de vânt a vuit prin cameră, zburătăcind perdelele fine şi grămezile de hârtii de pe biroul domnului Mason.

— Nu avem prea mult timp, am zis eu grăbită. Sistemul e pe cale să se închidă.

Martha a dat din cap, muşcându-şi buza, şi s-a uitat cu

mai multă atenţie la mail. *S.O. vrea să vă întâlniţi mâine la prânz să discutaţi o oportunitate de afaceri. Rezervat 1PM Jean-Georges.*

— Încearcă să cauţi *Princeton,* a zis Martha.

Aşa am făcut şi a mai apărut încă un mail. *Chris Endleberg de la Princeton vrea să vă mulţumească personal pentru donaţie. V-a invitat la cină 2/24. Am refuzat, deoarece veţi fi în Buenos Aires.*

— S.O. ar putea fi un văr, am sugerat eu. Poate că Edgar îi plăteşte facultatea?

— Sau e animalul lui de companie, care poartă o vestă galbenă şi pe care îl ia cu el în avion tren şi maşină.

Părea să fie o încercare a ei de a face o glumă, deşi cu Martha nu se ştia niciodată.

— Sau S.O. e prietenul său imaginar din copilărie, am zis eu.

— Sau S.O. e a *şasea* lui personalitate întrucât a suferit în secret de schizofrenie ani de zile.

Ne-am zâmbit una alteia, deşi, în mod nesurprinzător, momentul s-a terminat de îndată ce ne-am dat seama ce se întâmplă: nu eram tensionate una în compania celeilalte. În clipa aceea, încă trei pereţi s-au prăbuşit şi o vijelie puternică a năvălit înăuntru, hârtiile explodând prin cameră. Atunci a băgat capul pe uşă Whitley.

— Veghea se termină în trei minute…

S-a încruntat.

— Ce nai… Ce se petrece aici?

Martha a sărit în picioare.

— Veghea. Trebuie să mergem. *Acum.*

Mi-au explicat în grabă planul. Trebuia să revenim la Wincroft să-l găsim pe Cannon. Soţii Mason nu puteau fi dovediţi. Era mai bine pentru noi să ne reunim decât să continuăm interogatoriul. Nu scoteam nicio informaţie nouă despre Jim cu întrebările noastre.

— Folosiţi stânca pentru veghe, a comandat Martha criptic înainte să iasă.

Am rămas pe loc, căutând în laptopul lui Edgar, în timp ce vântul urla pe lângă mine, iar hârtiile zburau ca într-un

ciclon şi pereţii se prăbuşeau. În mai puţin de un minut, s-a auzit o alarmă în difuzoare, iar eu am fost blocată, ecranul devenind negru. Am sărit în picioare şi, în timp ce alergam pe lângă spaţiile în aer liber din spatele curţii, i-am zărit pe Martha, Kipling şi Whitley ieşind în fugă din casă şi trecând pe lângă piscină, în drum spre stâncă.

Folosiţi stânca pentru veghe.

I-am urmărit uluită cum stăteau unul lângă altul chiar pe margine.

S-au luat de mână. Apoi au sărit.

Când m-am întors la parter, Masonii arătau îngroziţi.

Văzuseră ce văzusem şi eu. Credeau acum că suntem toţi nebuni.

I-am mai chestionat încă o oră. Mobilul domnului Mason suna neîncetat. La fel şi telefonul fix. S-a auzit sunetul unei imprimante la etaj. Fără îndoială, erau cei de la Torchlight Security, încercând să-l alerteze pe domnul Mason despre spargerea sistemului de siguranţă. Aţintind arma spre el, i-am spus că vreau să ştiu de ce se certase cu Jim în ultimele lui zile.

— Despre ce vorbeşti? s-a văietat el. Eu şi fiul meu nu ne-am certat. Nu ne certam niciodată.

— Cine este S.O.?

— S.O.?

Arăta mirat.

— Bobocul de la Princeton.

A zâmbit insinuant.

— E fiul unui coleg. Ce legătură are *el* cu... Tu chiar ai probleme, domnişorico, draga mea. Dacă ai vreun pic de minte, ne vei dezlega pe toţi, te vei întoarce la viaţa ta stupidă şi vei spera – nu, te vei ruga – *c*a armata mea de avocaţi să nu te întindă pe un biscuit şi să te servească pe post de aperitiv.

Am încercat să-i mai pun câteva capcane domnului Mason, spunându-i că Jim îmi făcuse confesiuni despre frauda sa financiară. Am încercat să văd dacă pare agitat sau speriat. În mod nesurprinzător, încercarea a stârnit

doar nişte priviri năuce şi comentarii indignate că mereu crezuseră că sunt fată bună, ceea ce făcea implicarea mea în acest coşmar şi mai dezamăgitoare.

— Nu e nevoie să vă prefaceţi, am spus eu. Nu m-aţi plăcut niciodată. Iar *numele* meu, în caz că vă întrebaţi, nu e Jessica sau Antonella sau Barbara sau Blair. Este Beatrice Hartley.

Am tras în tavan. Instantaneu, crăpături minuscule au apărut prin tencuială, întinzându-se spre toate colţurile şi coborând apoi pe pereţi.

— Îţi dăm câţi bani vrei, s-a smiorcăit doamna Mason, uitându-se cu îngrijorare la tavan.

Atunci am simţit cum se apropie veghea. Am pus arma jos şi am plecat fără un cuvânt, lăsându-i pe Masoni să se holbeze în urma mea, nesiguri, speriaţi. Când alergam pe lângă piscină, am văzut două maşini de poliţie deplasându-se uşor pe aleea abruptă. A ieşit un poliţist, care răcnea la mine în greceşte.

Am fugit până la marginea stâncii.

Cum stăteam acolo, pietrele şi pământul au început să slăbească şi să cadă de sub picioarele mele, ca şi cum aş fi avut greutatea unei clădiri şi aş fi cântărit zece milioane de tone. Bolovanii se desprindeau din stâncă. Am făcut un salt în aer, ţipând, exact când s-a prăbuşit pământul. Zburam cu capul în jos, cu aerul ieşindu-mi din plămâni. Cerul albastru se învârtea deasupra mea. Am strâns tare din ochi, încercând să-mi liniştesc mintea, în timp ce mă gândeam la Wincroft în prima zi când sosisem acolo, deşi aproape imediat mi-a venit în gând altceva.

O conexiune. Abia îmi aminteam de ea, o mâncărime pe creier.

Mi se mai întâmplase. De două ori.

Am încercat să o ignor. Iarbă ţepoasă, tufe şi chiparoşi se învârteau pe lângă mine. Urlând, am deschis ochii să privesc toată stânca prin norul de pulbere, apoi casa dezintegrându-se în urma mea, o masă zgomotoasă de sticlă spartă, oţel şi piatră venind după mine, în timp ce cădeam în mare.

Era prea târziu.

21

— Iubi? Eşti bine?

Cineva mă scutura de umăr.

Am deschis ochii. Am ridicat repede capul şi am ţipat.

O femeie cu părul roşu şi machiată strident la ochi se holba la mine, vizibil agitată. Purta un cozoroc roz, pe care era imprimat un pui din desene animate, cu o inimă pe piept.

— Scuze, iubi, dar nu poţi să dormi aici. Vrei să sun pe cineva?

M-am uitat în jur. Eram într-un separeu din lemn al unui restaurant fast-food înghesuit. Oamenii din jur mâncau pui prăjit şi cartofi şi beau milk-shake-uri. Pereţii aveau un tapet cu inimi şi fotografii ale unor cupluri ce se sărutau şi se ţineau de mână. M-am uitat mirată la hârtia de pe tava din faţa mea.

Pui prăjit Honey Love de la Alonso. Guşti o dată şi eşti îndrăgostit.

— Unde… Unde sunt? am răbufnit eu.

— În Newport. Pot s-o sun pe mama ta, drăguţă. Sau la vreun adăpost?

Am scuturat din cap şi am sărit în picioare. Ameţită, am băgat de seamă că purtam vechea uniformă de la Darrow: bluză albă, fustă verde, din tartan, dres negru şi botinele negre, uzate, de la Steve Madden, cu care mă încălţasem în cei patru de ani de şcoală.

— Serios. Pot să sun pe cineva.

Mi-am apăsat cu mâna capul care îmi zvâcnea şi am plecat de lângă ea, împleticindu-mă.

Ce se întâmplase? De ce nu ajunsesem la Wincroft? Apoi mi-am adus aminte de gândul care-mi venise când căzusem.

Erau despre ce ne spusese Vida, că îl dusese cu maşina pe Jim.

O *zonă murdară a oraşului. Chioşcuri cu produse la un dolar. Un petshop. În parcare era un tip într-un costum de*

pui, care oferea baloane în formă de inimă.

— De ce voia Jim să se ducă acolo? o întrebase Cannon.

Poate voia să mănânce pui prăjit şi să-şi cumpere o iguană? Habar n-am.

Puiul prăjit şi inimile apăruseră din nou în cuponul din dosarul gol al lui Jim.

Reducere de 5$ pentru o cutie de pui prăjit Honey Love. Oferta specială „suflet-pereche!”

În fine, apăruse şi într-un mail pe care îl citisem în inboxul lui Edgar Mason. Un proprietar de restaurant ceruse un alt împrumut. *Vă înţeleg îngrijorarea, dar e timpul să extindeţi linia de meniuri cu pui prăjit congelat, adăugând nume de arome ce fac referire la romantism.*

M-am clătinat pe lângă casa de marcat, privind mirată reclama laminată de pe tejghea.

NOU-NOUŢ! Meniuri cu pui organic de la „Pui prăjit Honey Love”, acum disponibile la raionul cu alimente congelate din supermarketul de lângă tine. Încercaţi aroma noastră originală! Mesquite „Honey Love”.

— Vă pot lua comanda, domnişoară?

Puştanul din spatele tejghelei se holba la mine. Cu un zâmbet convulsiv, am deschis larg uşa şi am ieşit, sprijinindu-mă de un tonomat *Ştirile din Newport.* O clipă mai târziu, mi-am dat seama că mă zgâiam la cineva care purta un costum galben, de pui şi oferea baloane în formă de inimă trecătorilor. Centrul comercial era exact cum îl descrisese Vida. Era o mână de oameni acolo, zăboveau pe lângă parcare.

M-am aplecat să verific data ziarului.

Vineri. 14 mai. Anul trecut.

Reuşisem s-o fac cum trebuie. Până la urmă, îmi aminteam noaptea în care îl urmărisem pe Jim plecând cu Vida de parcă ar fi fost ieri.

Un bătrân trecea pe lângă mine, împingând un cărucior de la supermarket, încărcat cu pungi de cumpărături.

— Mă scuzaţi, l-am întrebat, ce oră e?

S-a uitat la ceas.

— Douăsprezece şi patruzeci şi nouă.

Vida spusese că-l lăsase pe Jim în jur de opt sau nouă, ceea ce însemna că mai erau opt ore până să apară el. Speram ca veghea să dureze atât. Dacă Jim *chiar* avea să apară. Nu era sigur, dar merita încercat. Nu era nici cea mai rea legătură pe care o făceam. Cine confiscase hârtiile din dosarul lui Jim de la secţia de poliţie Warwick nu se uitase cu atenţie la cupon, dar dacă era o dovadă viabilă? Dacă rămăsese în dosarul lui Jim pentru că detectivii îi urmăriseră mişcările din ultimele zile de viaţă şi descoperiseră că venise în acest complex, în acest restaurant?

Capul încă îmi zvâcnea. Mergeam pe trotuarul acoperit, am trecut pe lângă un chioşc cu băuturi spirtoase, pe lângă un magazin cu produse la un dolar, un petshop, *Cel mai bun prieten al omului.* Trebuia să mă schimb. Dacă Jim venea aici, restaurantul era mic. M-ar fi văzut imediat. Dar nu aveam bani să cumpăr haine. M-am uitat la oamenii care veneau şi plecau, bărbaţi în tricouri decolorate intrând grăbiţi în chioşcul de spirtoase, femei cu bebeluşi, o bătrână aplecată la peste nouăzeci de grade, împingând un cărucior. Când am zărit o femeie zâmbitoare ce ieşea dintr-o papetărie cu un pomeranian după ea, am abordat-o.

— Mă scuzaţi, doamnă. Speram să mă puteţi ajuta. Am nevoie de un schimb de haine…

Şi-a luat câinele îngrozită şi s-a urcat în maşină.

Am sfârşit prin a intra în fiecare magazin din centrul comercial, păşind semeaţă în încăperile destinate numai personalului, deschizând uşile de la depozitele de marfă, de la debaralele oamenilor de serviciu şi de la zonele de descărcare a mărfii, să văd dacă pot găsi vreo uniformă de rezervă. Am reuşit să fur o pereche de pantaloni kaki de la *Cel mai bun prieten al omului* şi un hanorac din ghereta managerului de la „Stop&Shop”. L-am întrebat pe un bătrân care scotea o bere Ben&Jerry din frigider dacă îmi poate da şapca lui de baseball. Trebuie că era ceva disperat sau straniu în privirea mea, pentru că mi-a dat-o fără să clipească şi a plecat grăbit cu căruciorul.

Am pornit spre un restaurant chinezesc, „Fu Mao

Noodle”, şi m-am schimbat la toaletă, înşfăcând un pumn de prăjiturele cu răvaş de pe tejghea când am plecat. M-am aşezat pe o bancă din faţa petshopului, care dădea spre parcare şi le-am mâncat, având o senzaţie de panică în piept. *Ocaziile mici sunt începutul realizărilor mari. Eşti arhitectul propriului noroc. Marile călătorii încep cu un singur pas.* A trebuit să schimb băncile de trei ori, deoarece ori de câte ori mă aşezam, lemnul începea să scârţâie şi să se crape sub mine. Una chiar s-a rupt pe din două.

Cu cât aşteptam mai mult, cu atât îmi era mai teamă că avusesem dreptate să-l urmăresc pe Jim până aici, că în cele din urmă chiar avea să apară. Se întâlnea cu altă fată? Ce îl preocupase, de ce îi fusese atât de ruşine, încât nu putuse să-mi spună? *De ce anume se temuse atât?*

La opt şi cinci, un Nissan jerpelit a tras în parcare, cu anunţul DE VÂNZARE pe geamul din spate. A înaintat încet spre „Pui prăjit Honey Love” şi uşa din dreapta s-a deschis. A coborât Jim. Tricou negru. Blugi.

O vedeam pe Vida la volan. Jim a intrat în restaurant. Vida a aşteptat o clipă, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu se mai întoarce. Apoi a plecat, aşa cum ne spusese.

Am mai aşteptat un minut. Apoi am pornit pe trotuarul acoperit, ignorând faptul că fiecare coloană era pătată cu mucegai negru.

M-am uitat atent prin uşa de sticlă. Jim stătea la tejghea, cu spatele la mine.

M-am strecurat repede înăuntru şi m-am aşezat la o masă goală de lângă fereastră.

— Sună-l iar! l-am auzit pe Jim.

Părea furios.

Femeia cu care vorbea – cea care mă trezise pe mine – era perplexă.

— L-am sunat. Vine imediat…

— *Mai sună-l o dată.*

Speriată, a luat telefonul şi a format numărul.

— Zice că vine imediat.

Peste câteva secunde, un hispanic cu o mustaţă groasă a

apărut dintr-o încăpere lăturalnică. Era subţirel, la vreo patruzeci şi cinci de ani, cu o figură blândă.

— Jim. A trecut mult timp. Ce mai faci?

— Trebuie să vorbim.

— Tocmai o să intru într-o conferinţă prin telefon. De ce nu revii după ora de închidere?

— O să vorbim *acum.*

Deconcertat, omul i-a făcut semn lui Jim să-l urmeze. Am sărit în picioare, privindu-i cum dispar în încăperea din spate. Am mai aşteptat un minut şi m-am dus după ei, oprindu-mă să ascult cum se mai închide o uşă, după care am ţâşnit înăuntru. În faţa mea era bucătăria. Dincolo părea să fie un birou. Uşa era închisă, dar părea subţire şi apropiindu-mă ea, am auzit vocile destul de limpede.

— TE MAI ÎNTREB O DATĂ: CINE E ESTELLA ORNATO?

— Despre ce vorbeşti?

— DESPRE ESTELLA ORNATO!

— Ei… Ei bine, da, este fiica mea…

— *Şi?*

— Şi?

— Avea patru ani. A murit anul trecut. Acum ţi-a picat fisa?

— Jim, te rog, nu aici…

— NU PUNE MÂNA PE TELEFON SAU JUR…

— Jim…

— PENTRU ULTIMA OARĂ, ÎMI SPUNE ŞI MIE CINEVA ADEVĂRUL?

— Cine ţi-a zis? Cum ai aflat?

— Fratele tău mi-a scris o scrisoare. ESTELLA NU A MURIT ÎNTR-UN ACCIDENT DE MAŞINĂ…

— Jim, *Jim!* Ascultă-mă…

Vocile s-au potolit. Deodată, ceva greu s-a lovit de uşă.

— SPUNE-MI ADEVĂRUL SAU ÎŢI JUR CĂ…

— Mă scuzaţi, a spus o femeie. Nu aveţi voie aici.

M-am întors. Era roşcata. Arăta indignată şi ţinea mâinile în şold.

— Am un interviu cu managerul dumneavoastră, am zis

eu repede.

S-a chiorât la mine, buimacă. A doua izbitură asurzitoare din birou a fost suficient de perturbatoare încât să uite de mine şi să ţâşnească înapoi la bucătărie, cu ochii mari, ca să se sfătuiască împreună cu puştanul de la casă.

— TATA A PLĂTIT ASTA? ŞI ASTA? ŞI ASTA?

S-a auzit un ţipăt ascuţit, urmat de o tânguire. Alarmată, am împins uşa şi m-am năpustit înăuntru, ca să văd cum aruncă Jim o pungă de crose de golf peste domnul Ornato, care acum zăcea pe podea, cu genunchii strânşi. Jim a început să-l lovească cu picioarele în stomac.

— Jim! am zis eu.

S-a întors şocat. Roşcata a năvălit în birou, trecând pe lângă mine.

— Vai de mine, domnule Ornato! Sunteţi bine? Chem poliţia.

— Nu, nu, e în regulă.

Trăgându-şi sufletul, s-a ridicat în capul oaselor, cu faţa plină de apă şi părul răvăşit.

— Nu e nevoie. E doar o neînţelegere. Să ne întoarcem la lucru.

Jim şi-a şters faţa cu cotul, măsurând din ochi încăperea devastată.

Apoi a început să plângă încet. M-am dus lângă el şi l-am îmbrăţişat.

— Să ieşim de aici! i-am şoptit în ureche.

Ne-am aşezat pe bordura din faţa restaurantului „Fu Mao Noodle”. Am urmărit maşinile trecând cu viteză în lumina asfinţitului, cerul făcându-se albastru întunecat, semafoarele schimbându-şi culorile din roşu în verde, apoi în galben. Am privit nişte păsărele negre care poposeau pe stâlpii de telegraf, apoi îşi luau zborul şi am ascultat rotilele vesele ale cărucioarelor de cumpărături. Viaţa aceea obişnuită – tonomate care scoteau sucuri, băieţi de la depozit care luau pauză de ţigară, maşini care intrau sau ieşeau din parcare.

Am urmărit toate astea în timp ce Jim îmi spunea

adevărul.

Am ascultat şocată. Era perfect plauzibil – obsesia tatălui său pentru siguranţă, faptul că Jim era distras şi capricios, decizia lui de a nu povesti nimănui, nici măcar mie. Dacă mi-ar fi spus adevărul înainte, s-ar fi schimbat tot? Ar fi încă în viaţă?

Era legat de accidentul cu barca. Jim şi un prieten conduceau o barcă cu motor în Golful Mecox şi se ciocniseră de schiful unui pescar. Când se trezise în spital, Jim auzise povestea de la ai lui şi de la poliţişti, totul confirmat de articolele din *East Hampton Star.* În afară de el, nimeni nu fusese rănit.

S-a întâmplat ca pescarul să fie nimeni altul decât Alonso Ornato, proprietarul de la „Pui prăjit Honey Love”. Dar acesta nu era tot adevărul. Alonso o avusese în barcă şi pe fiica lui de patru ani, Estella. Murise în urma impactului.

Asta ar fi dus la acuzaţia de omucidere împotriva lui Jim, ceea ce însemna că, fiind minor şi cu relaţiile tatălui său, cel mult ar fi fost trimis la o şcoală de corecţie câteva luni, poate săptămâni, având în vedere că băuse, şi ar fi fost eliberat pe cauţiune.

Asta nu îi satisfăcea pe soţii Mason.

În schimb, au decis că accidentul nu ar fi trebuit să se întâmple deloc. Aşa că au hotărât să îl şteargă din istorie şi să rescrie trecutul. Au făcut un târg cu Alonso Ornato. Ei vor avea grijă de el şi de familia lui tot restul vieţii lor – alocaţii lunare, maşini şi case noi, educaţie de „Ivy League” pentru ceilalţi copii ai lui, împrumuturi nenumărate pentru afacerea sa – toate astea ca să o şteargă pe Estella din barcă în ziua aceea. Dar avea să moară într-un accident de maşină.

Domnul şi doamna Mason au avut grijă de tot, cu ajutorul celor de la „Torchlight”. Au izbit maşina lui Alonso de un copac, provocând inteligent pagubele corespunzătoare, astfel încât poliţiştii să nu pună întrebări.

— Şterge ce s-a vărsat pe blatul din bucătărie, a zis Jim. Distruge toate urmele de putreziciune. Alungă cu fum

putoarea ce vine de la subsol. Totul pentru mine. Ca să nu suport ruşinea. Să nu mă doară inima. Să nu mă doară nimic. Să-mi continui viaţa cu zero vină, ca o băutură dietetică. Să pot să-mi împlinesc fără piedică măreţul destin.

Se uita în gol.

— Nu îşi dau seama că m-au distrus.

I-am atins braţul.

— Nu e adevărat. Mai poţi să faci ceva.

Ce mincinoasă eşti! a şoptit o voce din capul meu. *Ce mai poate face acum? E mort.*

— Ce, Bee? Mă obsedează. Din cauza asta mă simt rău şi nu mai pot să scriu niciun afurisit de vers ca lumea. Nu mai pun mâna pe vreun instrument. Pentru că m-au infestat cu otrava lor.

S-a lovit în tâmplă de mai multe ori, ceea ce m-a înspăimântat. L-am apucat de mână să-l opresc.

— M-au omorât, nu vezi?

— Ar trebui să iei legătura cu un ziar. Să îi reclami la poliţie.

A râs amarnic.

— Sigur, o să-i reclam. Asta o să rezolve tot. Familia mea o să fie distrusă. Fraţii şi surorile mele o să aibă părinţi puşcăriaşi. Lumea întreagă o să ne urască. O să devenim imaginea a tot ceea ce e depravat. Totul, ca să-mi împac conştiinţa pătată. La ce bun? Fata tot moartă va fi. Asta e partea cea mai rea. Nu pot *să fac* nimic. Mă tot gândesc şi răzgândesc.

A început să plângă iar, cu capul în mâini.

M-am uitat spre parcare, privind în gol, cu un sentiment de dezolare şi calm. Jim avea dreptate. Chiar dacă ar fi în viaţă şi momentul acesta ar fi real, ce putea face? Să pună bazele unei fundaţii cu numele Estellei? Să scrie un musical despre toată povestea? Îngrozitor era că faptele soţilor Mason erau ca gazul toxic, impregnau tot.

Ne uitam tăcuţi în faţă, ţinându-ne de mână. Parcă amândoi ne-am fi dat jos ochelarii şi acum am fi văzut prima oară că lumea nu fusese niciodată atât de frumoasă

pe cât o crezuserăm noi. Era o imagine pierdută, ce nu avea să se mai întoarcă nicicând.

— Măcar te am pe tine, Beatrice, a zis Jim ţinându-mă strâns de mână. Tu mă salvezi.

Ba nu mă ai. Nici măcar nu trăiesc. Şi nici tu.

Suntem fantome. Suntem aer. Suntem aproximări.

Am simţit un nod dureros în gât. Îmi venea să plâng, pentru el, pentru mine. Mi se îngreunau picioarele. Era veghea. Nu ştiam cât timp mai am. Părea că se mişcă prin mine mai repede acum. Capul parcă mi se topea.

Jim s-a încruntat, măsurându-mă din priviri. Poate se întreba cum de îl urmărisem până acolo. Apoi mi-am dat seama că observase mucegaiul negru ce acoperea bordura crăpată pe care stăteam şi trotuarul ce ni se sfărâma tăcut sub tălpi.

Am sărit în picioare, fixându-l cu privirea. Trebuia să mai aflu un lucru.

— Nu ai recurge la ceva teribil din cauza asta, nu-i aşa?

M-a privit chiorâş.

— Nu ai renunţa la viaţa ta.

— Să mă sinucid, vrei să spui?

Părea jignit.

Nu.

— Trebuie să plec.

M-am întors şi am luat-o la goană, deşi, când m-a strigat, întrebându-mă unde mă duc, m-am uitat în urmă râzând nebuneşte şi i-am strigat:

— Te iubesc, Jim Mason. Întotdeauna te-am iubit.

Am plecat în fugă din parcare şi am ajuns pe autostrada cu şase benzi. Maşinile claxonau. O femeie dintr-o maşină în mers a coborât geamul şi a strigat la mine:

— Dă-te la o parte! Fetiţo, ce cauţi aici? *Fetiţo?*

Îl auzeam pe Jim cum mă strigă, dar m-am aşezat în faţa unei betoniere şi am închis ochii.

30 august. Wincroft. 6:12 PM.

— Beatrice? Bee! Beatrice!

22

Martha, Kip şi Whitley mă aşteptau în bibliotecă.

Dar nici urmă de Cannon.

— Ai reuşit, Bee! a zis Whitley, îmbrăţişându-mă.

— Ce s-a întâmplat după ce am plecat noi? a întrebat Kipling.

Nu am răspuns. Am trecut pe lângă ei, îndreptându-mă spre un dormitor de la etaj. Câteva minute mai târziu, când m-am întors la parter, cu bănuielile mele confirmate – găsisem ce căutam –, le-am explicat unde am fost. Le-am spus despre legătura pe care o făcusem între bărbatul în costum de pui, care împărţea baloane în formă de inimă, cel despre care pomenise Vida, cuponul de pui prăjit Honey Love, lăsat în cutia lui Jim şi e-mailul din căsuţa lui Edgar Mason.

Le-am zis despre Estella Ornato.

Nimeni n-a scos un cuvânt mult timp. Whitley a deschis laptopul şi a căutat numele pe Google, apoi a citit cu glas tare singura informaţie despre moartea Estellei, menţionată în câteva vorbe în *South Shore Sentinel.*

— „Oamenii legii au făcut public numele unei copile de patru ani, ucise miercuri seara într-un accident de maşină în Water Mill”, a citit ea.

— S.O, i-am spus Marthei, cred că este numele fiului lui Alonso.

O căutare după numele *Ornato* şi *Princeton* a scos la iveală imediat pagina de Facebook a lui Sebastian Ornato, gata să-şi înceapă anul doi de facultate. Pe pagina lui era o fotografie cu el în Biblioteca Firestone, purtând un hanorac cu Princeton, rânjind şi făcând caraghios semnul păcii.

— Săracul copil! Crede că a intrat la Princeton pe propriile puteri, a zis Kipling.

— Nu pot să cred! a spus Whitley solemn. Ştiam că părinţii lui Jim sunt în stare de orice. Dar să şteargă întreaga existenţă a unei *persoane?* Să creeze o altă

moarte, mai elegantă şi mai convenabilă pentru toţi cei implicaţi? Şi să scape basma curată?

— Asta dovedeşte sinuciderea lui Jim, nu? a sugerat Kip, respirând adânc. Probabil că Jim se simţea foarte singur. Pierdut. Aşa că s-a urcat pe bicicletă până la cariera Vulcan şi a sărit.

— Nu prea cred, am replicat eu.

S-au întors spre mine, surprinşi. Le-am spus ce zisese Jim în parcare.

— Păi, dacă nu a fost sinucidere, a rostit Whitley, atunci, ce s-a întâmplat?

Am băgat mâna în buzunar şi am scos broşa cu albină, punând-o pe măsuţa de cafea.

Kip a făcut ochii mari.

— Ce e aia?

— Cadoul pe care mi l-a făcut Jim în clasa a noua.

— O, aşa e, a remarcat Whitley.

— Nu ţi-o furase cineva? a întrebat Martha.

Am confirmat.

— Tocmai am găsit-o sus, în cutia de bijuterii a lui Whitley.

Wit se zgâia la mine, palidă.

— Mi-ai furat-o. Ştiu. A fost una dintre hoţiile tale notorii. Aşa e?

— Bee, îmi pare foarte rău…

— Nu te gândeşti niciodată. Habar nu ai cum gesturile tale cele mai întâmplătoare provoacă atâta durere. E dureros să fiu prietenă cu tine. Mereu a fost dureros. Dar tot te iubesc.

Ignorând privirea perplexă a lui Wit, am continuat să le explic cum cu ceva timp înainte de veghe, fusesem înţepată în gât cu broşa, ceea ce mă aruncase înapoi în trecut pentru că mă gândisem la Jim.

— Nu eu, Bee, a spus Whitley. Îţi jur.

— Ştiu. Nu tu, ci Cannon.

Toată lumea s-a holbat la mine.

— Ştia că tu o luaseşi, aşa că a furat-o din cutia ta cu bijuterii în prima noapte când am schimbat Veghea. Voia

să scape de mine şi să vă arunce pe toţi într-o stare de aşteptare perpetuă. Nu voia să aflăm ce s-a întâmplat cu Jim. Nu vrea să părăsim niciodată starea de Veghe.

— Crezi că a avut vreo legătură cu moartea lui Jim? m-a întrebat Martha.

— Nu ştiu încă.

— Bee are dreptate pe undeva, a spus Kipling cu o expresie dubioasă. Cannon ştie că, dacă nu merge ceva, trebuie să se întâlnească cu noi aici, deci unde naiba e?

— Se ascunde undeva, în trecut sau în viitor, am zis eu. Există o singură cale să aflăm o dată pentru totdeauna ce s-a întâmplat cu Jim.

Un minut nu a vorbit nimeni, fără îndoială gândindu-se toţi la acelaşi lucru.

— Nu, a refuzat Martha, clătinând din cap. Nu. Nici pomeneală, Bee. *Nu.*

— Nu-i atât de periculos pe cât crezi tu, am comentat eu.

— Ba da, *e.*

— Am făcut-o deja. Am mers înapoi chiar mai mult, cu cinci ani, din întâmplare. Chestia ciudată la trecut e că nu te întâlneşti niciodată cu tine. Nu există dubluri. Dacă eşti acolo, vechiul tău sine stă la rând să-ţi facă loc.

Martha era furioasă.

— Cât durează acum Veghea ta?

Am dat din umeri.

— Ale noastre durează doar *patru ore.*

A scuturat din cap.

— Se fac din ce în ce mai scurte. Şi e din ce în ce mai rău. De fiecare dată când mergem în trecut sau în viitor, facem ca posibilitatea unui vot unanim să fie şi mai imposibilă. *Nu pricepi?*

S-a răţoit la mine cu atâta furie – ochii îi ieşiseră din orbite, ochelarii îi căzuseră pe vârful nasului –, că mă uitam buimacă la ea. Cu toţii ne uitam.

A tăcut, aparent jenată de ieşirea ei.

Kipling s-a întors spre mine.

— Cât durează acum veghea ta?

— Şase ore?

— E suficient cât să încercăm, nu?

Martha nu a zis nimic, uitându-se nervoasă în podea.

— Dacă ajungem la Vulcanare la unu noaptea, am spus eu, chiar dacă veghea voastră are patru ore sau trei, sunt aproape convinsă că e timp suficient să vedem ce s-a întâmplat cu Jim.

Simţind un val de greaţă, mi-am amintit ultimul lui mesaj. Trimis la 23:29.

Mă duc la mină. Vino acolo.

Nu ştiau de mesajele de la Jim. Nu aveam de gând să le spun.

— Hai! a propus Whitley.

În timp ce discutam despre logistica schimbării de veghe, Martha a rămas tăcută, îngropată în pernele de pe canapea, iar pe faţa ei se vedea un amestec de ciudă şi deznădejde. Aparent, sugestia mea de a călători o dată pentru totdeauna la cariera Vulcan sfida planul ei măreţ. O făcuse să piardă controlul asupra grupului, deşi puteam doar să-mi imaginez de ce era atât de îngrijorată şi ce însemna asta pentru vot.

23

Când m-am trezit, aveam ochii aţintiţi la cerul plin de stele şi ţârâitul asurzitor al greierilor în urechi. Eram întinsă în iarba deasă, firele lungi şi ascuţite atingându-mi braţele goale. Eram îmbrăcată în uniforma de la Darrow. Am ridicat capul şi mi-am dat seama uşurată că sunt lângă mină, deşi imediat m-a apucat o panică sufocantă.

Lanţul ruginit al gardului era la câţiva metri. M-am uitat la ceas.

Era ora 01:02.

M-am ridicat cu greu în picioare şi am privit în jur.

Nu era nimeni lângă mine.

M-am împleticit pe lângă gard, dând iarba într-o parte, spinii mărăcinilor fiind la fel de ascuţiţi ca sârma ghimpată. În faţă era panoul galben şi ruginit: TRECEREA INTERZISĂ. În apropiere se afla groapa pe care o folosiserăm mereu. M-am aplecat, împingând la o parte buruienile, orbecăind pe jos. Am găsit groapa şi am mers târâş.

Departe de tot, atârnat de cer, vedeam Turnul Foreman. M-au trecut fiorii, încercând să ignor greaţa pe care o simţeam în gât. În beznă, vechiul turn de lemn semăna cu o navă spaţială abandonată.

— Bee, a sâsâit o voce în spatele meu.

M-am întors brusc. Whitley îmi făcea cu mâna de cealaltă parte a gardului. Kipling era în spatele ei, abia zărindu-i-se capul din marea de iarbă. I-am ghidat spre ieşire şi în câteva secunde au apărut lângă mine.

— Unde e Martha? am întrebat.

— Nu e, a zis Kipling, sărind în picioare.

— Ce?

— Ne-a lăsat baltă.

— Era aici, a spus Whitley scuturând din cap. Apoi a dispărut.

— Oricum nu voia să vină, a remarcat Kipling. Aşa că *nu a venit.*

Ne-am uitat unul la altul cu nelinişte. Unde se dusese? Se ascundea şi ea precum Cannon, undeva în trecut sau în viitor, îngrozită de ce am fi putut descoperi?

Erau atâtea întrebări, dar nu aveam timp să zăbovim. Nu acum.

— Avem nevoie de un ascunziş, am şoptit eu. E un burlan de ciment în iarbă, la intrarea în mină. Am putea să stăm acolo.

Whitley s-a încruntat.

— Sau în vechiul birou de cartografie de pe marginea drumului?

Am clătinat din cap.

— E prea evident. Jim ar putea să ne vadă. Am interveni în trecut şi aşa nu am afla ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Burlanul de ciment să fie, atunci, a zis Kipling cu un rânjet misterios.

Am pornit la drum, făcându-ne loc cu greu prin iarbă până la drumul minei. Nu mai rămăsese mare lucru din el, în afară de câteva bucăţi de piatră şi nisip şi iarbă până la genunchi. Pe când mergeam pe cărare, după un minut l-am observat pe Kipling: rămăsese mult în urmă şi avea o expresie sumbră pe faţă. Când a văzut că îl aştept, s-a uitat în sus, simulând un zâmbet.

— Eşti bine? l-am întrebat.

— *Sigur.* Splendid! Nu văd în fiecare zi cum este ucis un prieten al meu.

Mi-am pus braţul în jurul lui în semn de încurajare, trăgându-l lângă mine în timp ce înaintam greoi, dând la o parte ferigile, ţârâitul greierilor fiind atât de asurzitor, că îl simţeam ca pe un milion de cuţite care se ascuţeau în urechile mele. Totuşi, întrebarea evidentă nu-mi dădea pace: *De unde ştia că Jim fusese ucis*? Îi ieşise pe gură fără să gândească.

Ca şi cum *ar fi ştiut.*

Pe măsură ce înaintam, Kipling nu părea preocupat de dezvăluirea lui, ceea ce mă făcea să mă întreb dacă într-adevăr făcuse una. Ştia ceva? Sau îşi manifestase în cuvinte bănuiala că a venit cineva în seara asta să îl

omoare pe Jim?

În câteva minute, am ajuns în centrul Vulcanării, acolo unde vechiul drum al minei făcea un U prelungit pe lângă biroul de cartografie, dependinţe şi Turnul Foreman. Turnul era sprijinit de patru picioare masive, de oţel, întărite cu spiţe ce se întrepătrundeau, scara de lemn ridicându-se pe mijloc ca o spinare bătrână şi suferind de artroză. Mai erau câteva construcţii ce punctau drumul – locuinţe pentru mineri, adică nişte grămezi de buşteni de pin putrezi – şi o macara prăbuşită, care semăna cu rămăşiţele unei balene albastre.

Ne-am oprit, uitându-ne temători în jur. Totul era acoperit complet de vegetaţie sălbatică, mai multă decât îmi aminteam. Ţârâitul greierilor se auzea din ce în ce mai tare, de parcă ar fi fost însuşi pulsul nopţii, înspăimântat.

Acolo nu părea să fie nimeni.

Nici Jim. Nici altcineva.

Deodată, m-a inundat un val de greaţă şi m-am prăbuşit la pământ.

— Săraca Bee! a sărit Whitley, dând la o parte părul care mi se lipise de obraz. Poate ar fi mai bine să uităm de toate astea şi să ne întoarcem.

Am scuturat din cap.

— O să fiu bine.

Ignorând îngrijorarea din ochii ei, am trecut pe lângă ea şi am intrat în iarbă. Ne-a luat câteva minute să găsim burlanul din ciment, lung de vreo nouă metri, aflat la numai câţiva paşi de marginea carierei. Când am păşit către prăpastie, mi-era teamă că pământul se va prăbuşi sub greutatea mea, dar a ţinut. M-am uitat în depărtare, cu inima strânsă, văzând nimicul absolut ce se întindea dincolo de marginea abruptă.

Era groapa de nouăzeci de metri, craterul care se căsca în faţa mea, un stadion de piatră, un cer luminat de stele şi dincolo lacul, apa întunecată ce sclipea în lumina lunii.

— Soră Bee, a şoptit Kipling, venind lângă mine, am sentimentul ciudat că aşa arată moartea.

Vocea lui, stranie şi fără inflexiuni, mi-a dat un fior de

groază. M-am întrebat, amorţită, dacă nu cumva o să-mi dea brânci.

— E ca şi cum ai cădea întruna, fără să te opreşti niciodată. Ştii ce zic?

Se holba la mine, cu zâmbet mic şi subţire. Am înghiţit în sec, neputând să respir.

— Uite! a spus Whitley.

Întorcându-mă, am văzut că se sprijinea de burlan, arătând spre ceva. Sus, în turnul de supraveghere, o luminiţă verde pâlpâia la fereastră. Era de la lampa cu ulei pe care şi-o însuşise vreun elev cu trei ani în urmă.

Nu a vorbit niciunul. Concluzia era clară: fusese cineva acolo. Sau era încă acolo.

— Mă duc să văd cine e, a propus Whitley.

— Nu! am ripostat eu.

— De ce? Vreau să văd dacă e Jim…

— O să te *vadă.* Dacă te bagi, nu vom şti niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat…

— Atunci lasă-mă să văd măcar dacă pot să-i găsesc bicicleta.

— Nu!

Am apucat-o de braţ.

— Bee, ce ţi-a venit – *încetează*!

Şi l-a tras cu o smuceală, gata să pornească, dar s-a oprit brusc, auzind că la, câţiva metri mai încolo, cineva îşi croieşte drum printre buruieni.

Nu s-a mişcat nimeni, urmăreau cu toţii un cap în întuneric, care venea spre noi.

Era Jim. Un val de groază mi-a tăiat respiraţia.

Iarba a tremurat şi s-a scuturat. A apărut Martha.

Am făcut ochii mari la ea. Nu mai avea părul albastru electric. Era Martha de altădată, Martha la Darrow, cu părul negru prins într-o coadă neglijentă şi în cămaşa ei largă, cu guler.

— Din ce groapă ai ieşit? a întrebat Kipling.

— Credeam că ne-ai tras clapa, a zis Wit.

— Da, scuze.

Şi-a potrivit ochelarii.

— Din *nu ştiu ce* motiv – cred că din cauză că mă gândeam la harta carierei înainte de veghe – nu m-am trezit la graniţa de sud cu voi, ci la cea de *est,* în spatele Casei Clătitelor. A trebui să merg un kilometru şi jumătate pe drumul minei ca să ajung aici.

A tras adânc aer în piept.

— Aţi văzut ceva până acum?

— Doar luminiţa aceea, a răspuns Whitley, arătând spre turnul Foreman.

Martha s-a uitat cruciş la el. Nu arăta surprinsă.

— Ai văzut pe cineva pe drum? am întrebat-o.

A făcut semn din cap că nu.

Atunci am observat că era udă. Cămaşa atârna pe ea. Părul îi era lipit de frunte. Mersul pe drumul minei nu ar fi epuizat-o aşa. Minţea.

Văzând că mă holbez la ea, a zâmbit subţire şi s-a strecurat pe lângă mine, intrând în burlan şi ştergându-se pe frunte.

— Şi acum ce facem? a şoptit.

— Aşteptăm şi vedem, am spus eu, aşezându-mă lângă ea.

Maşina a sosit la unu şi jumătate.

Am auzit că venea înainte să o vedem. Un capac de la roată desfăcut. Radioul dat tare. Toţi patru am amuţit, stând umăr lângă umăr în burlan. Farurile aurii au măturat iarba. Apoi un Nissan roşu a virat pe drumul minei, săltând şi zăngănind pe terenul denivelat înainte să oprească lângă Turnul Foreman. Nu vedeam cine conduce, dar distingeam panoul cu DE VÂNZ ARE pe geamul din spate.

— Vida Joshua? a şoptit Martha, nevenindu-i a crede.

Motorul s-a oprit, molii albe învârtindu-se în lumina farurilor. Radioul s-a oprit. A urmat un moment de tăcere. Apoi s-a deschis uşa din stânga şi a coborât cineva.

Când am văzut cine era, şira spinării mi-a fost electrocutată de fiori.

Cannon.

Era în blugi şi în vechiul lui hanorac gri, de hacker. Şi-a

croit drum prin iarbă şi a dispărut în biroul de cartografie, o baracă pleoştită, cu acoperiş de tinichea, dar a reapărut după un minut, agitat. S-a urcat iar în maşină, a scris un mesaj, a aşteptat răspuns, tot încrucişându-şi braţele. În timp ce-l urmăream, mă întrebam cum ajunsese tocmai Cannon să conducă automobilul domnului Joshua, care de obicei rămânea parcat în spatele şcolii de muzică, atunci când nu o folosea Vida. Apoi mi-am adus aminte cum el şi Whitley furau mereu lucruri din campus. Furase maşina să conducă până aici ca să se întâlnească cu cineva.

— Alo? a strigat Cannon. E cineva aici?

Nu a răspuns nimeni.

S-a mutat în faţa autoturismului şi s-a aşezat pe hanorac, privind farurile meditativ. După zece minute, s-a înfuriat. S-a uitat încruntat în jur, apoi a părut că renunţă şi s-a urcat la volan, trântind uşa, cu radioul urlând heavy metal. A încercat s-o pornească, dar roţile erau prinse în iarbă şi cauciucurile se învârteau. A băgat în marşarier şi s-a poticnit câţiva metri în spate. A apăsat mai tare pe acceleraţie şi a luat-o înapoi, lovindu-se de ceva. A condus încet în faţă, apoi a băgat din nou în marşarier. Maşina a săltat, zdrobind tot în jur, sărind peste chestia aia, după care s-a oprit.

Cannon s-a dat jos. S-a aplecat să verifice sub roţi.

S-a ridicat imediat. Apoi s-a aplecat iar. Apoi s-a ridicat.

S-a aplecat a treia oară.

— Nu. Nu. Nu. Nu. *Nu!*

Cannon şi-a dat capul pe spate şi a început să urle.

M-am uitat nedumerită la Martha, Kipling şi Whitley, care urmăreau şi ei scena în tăcere. Păreau la fel de buimăciţi ca mine.

Bolborosind ceva, Cannon s-a mai aplecat o dată, încercând să tragă cu forţă chestia pe care călcase de sub roţile maşinii. Minute întregi nu am văzut decât iarba care tremura.

Când s-a ridicat din nou, scotea un sunet ciudat, ca şi cum ar fi plâns. Atunci am văzut ce ţinea în mână.

O şapcă din stofă. Era a lui Jim.

Nu. Nu poate fi adevărat.

Cannon a urcat iar la volan. După câteva încercări, a reuşit să dea maşina înapoi. Era pe punctul să plece, se pare, doar că s-a răzgândit, pentru că automobilul s-a oprit brusc şi el a coborât iar.

A rămas încremenit o secundă, ca în transă.

Apoi s-a dus la chestia pe care o trăsese de sub roţi; ce vedeam acum îngrozită, necrezându-mi ochilor, pe când mă cocoţam pe burlan ca să observ mai bine, nu era un buştean. Era Jim, Jim al meu, culcat într-o parte. Blugii lui erau pătaţi de sânge. Cannon îi legăna capul în poală. S-a aplecat peste el, şoptind ceva, apoi s-a ridicat din nou, la telefon.

— Sună-mă. Am nevoie să vii. Trebuie să mă ajuţi. *Acum.* Te rog, sună-mă înapoi! Te rog. Te rog!

A spus-o de mai multe ori, vocea lui fiind un scâncet ascuţit. Era oribil să vezi aşa ceva. Felul hotărât de a acţiona al lui Cannon, uşurinţa cu care rezolva problemele, tenacitatea lui, trăsături despre care credeam că-l definesc aşa cum valurile definesc oceanul, norii, cerul, nu mai existau acum. Era alt om.

— Am nevoie de tine. Am nevoie acum. Te rog, vino! *Te rog!*

Persoana pe care o suna nu a răspuns. Cannon s-a urcat, iar la volan, stând în beznă, cu motorul pornit şi cu radioul aprins.

Când a ieşit, peste cincisprezece minute, avea un plan. Era vechiul Cannon, cel care venea cu soluţia. L-a înşfăcat pe Jim de glezne şi a început să-l tragă brutal prin iarbă, înjurând când lui Jim i-a scăpat un pantof, urlând a disperare, nevenindu-i a crede, înainte să-şi şteargă faţa cu cotul şi să meargă mai departe.

A ajuns la marginea carierei. Era la zeci de metri de locul unde îl urmăream noi.

L-a aruncat pe Jim în carieră, fără să spună o rugăciune, fără ezitare.

S-a auzit sunetul uşor al unui corp în cădere, lovindu-se de pietre şi apoi nimic, plescăitul sec al căderii lui Jim în

apă s-a pierdut în ţârâitul greierilor.

Cannon s-a uitat după el, nemişcat, fără expresie, cu faţa brăzdată de umbre.

Mă întrebam dacă se gândea să se arunce după Jim, să se sfârşească totul pe loc.

Dar s-a întors cu o privire absentă, s-a urcat în maşină şi a pornit.

A trecut ceva timp până ne-am putut mişca.

Eu stăteam în picioare pe burlan, în întuneric, inima bătându-mi cu putere, mintea făcând scurtcircuit. Prea târziu, am băgat de seamă că cimentul îmi crapă sub picioare. Brusc, cu un huruit nervos, s-a prăbuşit complet.

Martha şi ceilalţi au făcut un salt în iarbă, iar eu am plonjat în grămada de moloz.

Suflând din greu, Wit m-a ajutat să mă ridic în picioare.

— Ce naiba a fost asta? Eşti bine?

Am făcut semn din cap că da, coborând şi scuturându-mă de praf.

Am stat tăcuţi în cerc o clipă, uitându-ne unii la alţii, şocaţi.

— Pe cine o fi sunat Cannon? a şoptit Wit cu o urmă de indignare. Pe mine sigur nu. N-am ştiu nimic de asta.

— L-a sunat pe Kipling, a spus Martha.

Ne-am întors spre Kip. Ne-a privit încordat, cu vinovăţie, ţinând mâinile pe lângă el într-un unghi ciudat.

— Aşa e, a zis el încet. A sunat diavolul şi eu am răspuns.

A rostit asta plat, cu o tentă de uşurare în glas şi atunci mi-am amintit, trecându-mă fiorii, de schimbul de priviri dintre Kip şi Cannon, pe care îl observasem în biblioteca de la Wincroft, când au mărturisit cum trecuse Kipling examenele la Darrow. Nu se gândeau la aranjamentele pe care le făcuse Cannon sau la copiat. Se gândeau la noaptea aceasta şi la secretul pe care îl păstraseră.

— Eu l-am ajutat să arunce cadavrul lui Jim în carieră, a spus Kipling.

Ne-am holbat la el.

— Cum e posibil? a întrebat Whitley. Nu te-am *văzut.*

— Capitolul 39, *Cotitura,* a şoptit Martha. Nu te întâlneşti niciodată cu tine în trecut sau în viitor.

Kipling a dat din cap.

— Trebuia să vin aici. Trebuia să văd. Trebuia să aflu o dată pentru totdeauna dacă a fost ideea mea să-l aruncăm pe Jim în lac sau a lui Cannon. Se mai întâmpla dacă nu participam? Trebuia să ştiu care a fost ticălos şi care a fost şi mai ticălos.

— Ţi-a zis Cannon de ce venise aici? a întrebat Martha, muşcându-şi buza.

— Da.

— Ce a zis?

Kipling a zâmbit timid.

— De ce nu o întrebi pe ea?

A făcut semn din cap spre Whitley.

Ea l-a privit fioroasă, albindu-se la faţă. O clipă am crezut că o să urle, dezlănţuindu-şi furia. Dar a oftat.

— Cannon era cel mai bun client al meu, a început ea.

— Despre ce vorbeşti? am întrebat eu încet.

— Despre Adderall. Iepurele Alb îi furniza cantităţi nelimitate. Le consuma ca pe Tic-Tac. Încă o mai face.

— În toţi anii de liceu n-a ştiut că tu eşti Iepurele Alb? a întrebat Martha.

Wit a scuturat din cap.

— Nu înainte de confruntarea cu Vida. Mi-era prea frică să-i spun.

Mi-am adus aminte de reacţia lui Cannon când aflase că Wit e Iepurele Alb. Se făcuse livid. Acum înţelegeam de ce. Pentru că ştiuse secretul lui tot timpul, dar ea nu i-l spusese pe al ei.

— Fă-mă să înţeleg, a cerut Martha. În noaptea în care a murit Jim, Cannon l-a sunat pe Iepurele Alb să-i mai aducă nişte Adderall, iar tu l-ai trimis aici.

Whitley a confirmat cu un semn, mâhnită.

— De ce aici?

Wit a clătinat din cap.

— Jim aflase de mine cu câteva săptămâni înainte. Era

cu ochii pe mine tot timpul, spunându-mi că trebuie să mă opresc. Mi-era frică să mai las pachete în campus. Aşa că locul ăsta mi s-a părut perfect. Era izolat. I-am dat mesaj lui Cannon şi l-am anunţat că îşi găseşte marfa într-un dulap din biroul de cartografie. Doar că nu am reuşit să ajung la timp. Am fost prinsă într-o discuţie cu doamna Lapinetti despre teza mea la italiană. Am alergat la mină şi am lăsat pachetul, dar nu am mai comunicat cu Cannon în noaptea aceea.

— Când ai ajuns aici? a întrebat Martha.

— Era trei dimineaţa. Nu am văzut nimic şi pe nimeni, jur pe Dumnezeu.

— Cred că nu i-ai mai prins.

Martha s-a uitat la ceas.

— Când s-a aflat că Jim era mort în carieră, l-ai bănuit pe Cannon. Până la urmă, ştiai că avea să vină aici.

Wit a dat din cap.

— Ştiam că nu i-ar face niciodată rău în mod voit lui Jim.

Martha s-a întors, cu ochii aţintiţi spre Turnul Foreman.

— Deci singura întrebare rămâne…

A tăcut, rozându-şi o unghie.

— Ce? a întrebat Kipling repede.

— Cum a ajuns Jim sub maşină?

S-a întors hotărâtă.

— Veniţi! a ordonat.

Şi, făcându-ne semn s-o urmăm, a dispărut în iarbă.

24

Când am ajuns-o din urmă, Martha stătea pe vine sub turnul Foreman. Uitându-mă în sus, am văzut că scara de urcat nu mai era. Ce mai rămăsese din ea, am observat apoi, era împrăştiat pe jos.

— Incredibil!

Martha şi-a ţinut respiraţia, zguduită de o revelaţie, apoi s-a ridicat, scuturând din cap.

— E într-adevăr cel mai incredibil lanţ de evenimente.

— Ce? a întrebat Kipling.

— Momma Greer avea dreptate.

— Cu ce?

— Cu capriciile destinului.

Martha a învârtit una din bucăţile de lemn de sub pantoful ei, apoi a contemplat capătul scării, care atârna sus, deasupra noastră.

— Bietul Jim!

S-a uitat la mine şi imediat am simţit fiori pe braţe. Care era scopul ei? Ce încerca să facă? Era beznă, dar ochii îi străluceau în spatele ochelarilor, vii, în alertă.

— S-a întâmplat chiar aici, a spus ea. Jim era terminat din cauză că Beatrice îl pusese faţă în faţă cu propria minciună în noaptea când plecase cu Vida. Era, de asemenea, distrus din cauza Estellei Ornato. Viaţa lui perfectă se prăbuşise în jurul lui, aşa că a evadat aici, cum făcea adesea, ca să fie singur, să compună muzică. A început să urce în turnul Foreman, dar scara a cedat. A reuşit să apuce câteva bare de susţinere, încercând să se salveze, dar nu au ţinut.

Martha s-a aplecat să inspecteze o bucată de lemn, arătându-ne că partea de dedesubt era putredă toată.

— A căzut. Era o distanţă considerabilă, cinci, şase etaje, un picaj care i-ar fi ucis pe majoritatea. Totuşi, Jim a supravieţuit.

— Cum? am zis eu încet.

— Era beat. De aceea şoferii băuţi supravieţuiesc

accidentelor. Cei care beau nu devin tensionaţi la impact. Se relaxează. Îşi salvează viaţa. A fost inconştient o oră. Poate două. Apoi s-a trezit.

S-a uitat chiorâş la drumul minei.

— A auzit maşina sau a văzut farurile. Sau poate doar încerca să ajungă la bicicletă.

Martha s-a repezit de cealaltă parte a drumului şi a tras din iarbă bicicleta lui Jim, aruncând-o la picioarele noastre, cu flerul unui magician care scoate un iepure din pălărie.

— S-a târât de aici până aici.

A arătat spre drum.

— Înseamnă cam doi-trei metri? Încerca să găsească ajutor. În acel moment, Cannon urcase iar la volan. Dacă Jim a strigat după ajutor, s-a pierdut în zgomotul greierilor, al motorului, al radioului. Noi nu am auzit nimic şi nici nu am văzut prea multe în întuneric. Nici Cannon. Cannon, presupunând că Iepurele Alb i-a tras clapa, trebuia să se întoarcă la şcoală, să ducă maşina înapoi înainte să revină Moise la poartă de la întrunirea Alcoolicilor Anonimi. Frustrat, bagă în marşarier şi îl loveşte pe Jim. Înţelege ce s-a întâmplat şi o ia razna. Îl sună pe Kipling, care îi e dator. Kipling soseşte şi împreună hotărăsc că singura cale de ieşire din această situaţie de nedescris e să-l arunce pe Jim în carieră şi să se roage ca poliţia să creadă că e sinucidere.

Kipling a făcut semn afirmativ.

— Am sperat că poliţiştii nu vor observa diferenţa dintre rănile provocate de lovitura de maşină şi rănile rezultate din picajul de la o sută de metri.

— Poliţiştii ar fi cercetat cu mai multă atenţie, a continuat Martha, dacă nu ar fi fost soţii Mason. Erau îngrijoraţi că treaba cu Estella Ornato avea să iasă la iveală. Nu ştiau ce le spusese Jim oamenilor. Având în vedere cât era de mânios, probabil nu erau atât de siguri că Jim *nu* s-a sinucis după ce a descoperit ce făcuseră ei. Ce făcuse *el.* Aşa că au păstrat tăcerea. Şi poate că au pus nişte presiuni pe mica secţie de poliţie. Orice alte dovezi pe care le-ar fi găsit poliţiştii – vizita lui Jim la „Puiul prăjit

Honey Love”, sugestia Videi că Urlăţica e Iepurele Alb, înregistrările de pe mobil? Au oprit cercetările.

— Soţii Mason au confiscat conţinutul dosarului lui Jim, să nu uităm! a zis Kipling.

— Exact.

— Dar e sânge aici, a şoptit Whitley. Folosea telefonul să lumineze porţiunea unde fusese parcat Nissanul.

— Nu era prea greu pentru poliţie să-şi dea seama că avusese loc ceva violent chiar aici.

— Am făcut curat, a spus Kipling. Eu am observat sângele şi am stat o oră amândoi să smulgem iarba pătată. Am băgat-o în rucsac şi am stat ceva la şcoală să trag apa după ea la toaletă.

— Iată! a intervenit Martha. Capriciul destinului!

Nu mai era nimic de zis, nimic de făcut, decât să iei în calcul strania poveste pe care Martha tocmai o relatase ca un profesor ce face lumină în capul elevilor lui asupra unei noi legi a gravitaţiei. O vreme, am fost conştientă doar de răsuflarea mea slabă, de orchestra de greieri şi de noaptea convulsivă şi vie care ne înconjura.

Nu-mi imaginasem niciodată un asemenea adevăr.

— E incredibil, a şoptit Whitley, încrucişându-şi braţele şi tremurând. Dacă stai să te gândeşti, toţi l-am omorât pe Jim. Eu l-am trimis pe Cannon aici. Şi Cannon l-a lovit pe Jim cu maşina. Iar Kipling l-a ajutat să muşamalizeze. Toţi suntem vinovaţi, nu-i aşa? Toţi, mai puţin Martha şi Beatrice. Voi sunteţi cele bune.

— Nu-i adevărat, am răbufnit eu, cu lacrimi în ochi şi cu un nod în gât.

— E vremea să plecăm de aici.

Martha a rostit asta în şoaptă, încruntându-se îngândurată, în timp ce se zgâia deasupra. Uluiţi, nu ne-am mişcat niciunul. Apoi ea ne-a împins şi mi-am dat seama, încremenită, privind în sus, că stătusem prea aproape de unul din picioarele de oţel ale turnului fără măcar să înţeleg, pentru că întreaga structură se clătina. Lemnul scârţâia şi se crăpa.

Deodată, cu un vuiet ca de metal şi sticlă, întregul turn

se prăbuşea, cuie ruginite şi spiţe din lemn plouau pe noi, în timp ce alergam pe drumul minei. M-am aruncat în zidul de iarbă, dând la o parte firele care îmi pălmuiau şi biciuiau faţa. M-am lăsat în jos şi mi-am acoperit capul pe măsură ce întreaga structură cădea în jurul meu cu un răget, iar Kipling şi Whitley strigau undeva în spatele meu. Am simţit că mă rostogolesc în faţă.

Când am deschis ochii, eram pe burtă, simţeam în picioare presiunea imensă a veghii ce se sfârşea. Am reuşit să mă întorc pe spate, clipind spre cer.

Am auzit voci, apoi i-am văzut pe Martha şi pe ceilalţi aplecaţi asupra mea.

— E la sfârşitul veghii ei, a spus Martha. Nu avem prea mult timp. Trebuie să-l găsim pe Cannon.

— Cred că ştiu unde e, a zis Whitley, cu o faţă gravă.

Când ne-a spus locul, nimeni nu a vorbit. Dintre toate locurile posibile din spaţiu şi timp, acesta părea cel mai înfricoşător şi cel mai imposibil.

— Nu, a rostit Martha. În niciun caz. E prea riscant pentru Bee.

Mă ajuta să mă pun pe picioare, trăgându-mă spre marginea carierei.

— Ar trebui să ne întoarcem la Wincroft.

— Avem nevoie de Cannon pentru vot, am zis eu. O să merg. Îl găsesc şi îl aduc înapoi.

Martha părea îngrijorată. Dar nu era timp să ne certăm. Simţeam cum starea de veghe mi se urcă pe gât. Ştiam ce să fac. M-am uitat spre mină şi lac, care erau jos de tot. Era aceeaşi călătorie pe care o făcuse Jim. Jim al meu.

— Ne vedem acolo, am şoptit eu.

Mă priveau cu spaimă, dar nu era timp şi nu era nimic de zis ca să-i încurajez. Le-am strâns mâinile, una câte una.

Apoi am sărit.

25

Când am deschis ochii, eram sub o apă îngheţată. Am dat din picioare, abia simţindu-le. Nu ştiam în ce parte era suprafaţa. Plămânii îmi pulsau dureros, scoteam bule de aer, pe care le vedeam cu greu plutind în direcţia opusă celei pe care voiam eu să o urmez. Am pornit după ele prin bezna sumbră, apa devenind tot mai îngheţată, peşti în umbră încercuindu-mă şi atingându-mi degetele de la picioare cu solzii lor reci şi gelatinoşi.

Aş fi vrut să ţip.

Am dat iarăşi din picioare. Deodată, am tăiat suprafaţa lacului, trăgând cu lăcomie aer rece în piept.

M-am uitat în jur. O ceaţă albă, densă, se împrăştia peste tot, lăptoasă şi cristalină. Un strat subţire de gheaţă s-a format rapid pe lângă umerii mei, pe suprafaţa lacului. Am dat din mâini în cerc, căutând ceva de care să mă agăţ, dar nu am găsit nimic. Era imposibil să vezi mai departe de treizeci de centimetri în faţă. Trunchiuri albe de copaci morţi se ridicau din apă în jurul meu, retrăgându-se în negura albă de deasupra.

Aici ne zisese Whitley să venim. Iazul albastru, Colivia lui Cannon, la ora 15:33, de ziua lui, anul trecut. Era locul devenit realitate din fotografia aflată în virusul pe care îl descoperise Cannon în sistemul de operare de la Apple, în clasa a zecea de la Darrow. Era un decor ca într-un vis, cu ceaţă lăptoasă, zade japoneze negre şi subţiri şi mesteceni argintii, care ieşeau direct dintr-un lac albastru, îngheţat.

Altceva nu mai era aici.

— Cannon?

Vocea mea, răguşită şi inegală, s-a auzit doar până la un metru şi ceva în faţă, înainte să cedeze. Aveam picioarele îngheţate, parcă nu-mi aparţineau. Frigul îl simţeam ca pe nişte cuţite înfipte în spinare.

— Cannon!

O barcă cu motor a huruit în spatele meu. Surprinsă, m-am întors şi am văzut etrava cu vopseaua cojită a unui

schif, care a ţâşnit din ceaţă şi venea direct spre mine. Am zărit cuvintele în albastru şters, *Little Bird,* şi pe Cannon aplecat deasupra motorului, nebărbierit, roşu la faţă şi cu părul lung şi încâlcit. Barca m-a lovit în cap. O durere albă mi-a explodat prin ţeastă. Apa a amortizat ţipătul meu de groază, în timp ce eram trasă în jos.

S-a făcut întuneric.

Atunci când am deschis iar ochii, eram scufundată într-o apă îngheţată.

Era tăcere.

Apa albastră îmi înceţoşa privirea. Vedeam moloz ce plutea pe lângă mine, alge, bucăţi de scoici şi noroi. Peşti lungi şi întunecaţi, cu partea de jos a gurii ieşită în faţă şi ochi bulbucaţi, înotau în jurul meu. Păreau morţi, până am atins unul, care a ţâşnit şi a dispărut în umbră.

Nu mă durea nimic, în afară de plămâni. Am scos bule de aer şi am dat din picioare după ele. În câteva secunde, am ieşit la suprafaţă, suflând din greu.

Era exact acelaşi peisaj, Iazul albastru, Colivia lui Cannon.

S-a auzit un motor. M-am întors şi am văzut schiful îndreptându-se iar spre mine.

M-am scufundat din nou în apă, lovind nebuneşte cu picioarele în explozia de bule, în timp ce barca m-a ratat la câţiva centimetri. Am simţit o durere năprasnică în piciorul stâng când a fost atins de elice. Când am ieşit la suprafaţă, Cannon condusese barca în cerc şi venea iarăşi spre mine.

Am plonjat iar în apă, înotând un metru şi ceva înainte să iau o gură de aer.

— Cannon, te rog, aşteaptă un minut…

— N-ar fi trebuit să vii aici, Beatrice.

— Trebuie să vorbim.

— Nu e nimic de vorbit.

— Şi Jim?

S-a încruntat când a auzit numele, omorând motorul.

— Cannon, te rog! Vreau doar să vorbesc cu tine.

Am întins mâna.

S-a aplecat peste barcă, zâmbind cu părere de rău şi întinzând braţul să mă ajute să urc. Când l-am prins de mână însă, a luat o vâslă şi m-a lovit în tâmplă, iar vederea mi s-a pierdut într-o mare de alb.

Am urlat. Simţeam cum mi se împrăştie tot corpul, cum se dizolvă, aveam apă rece în gură şi simţeam o vâslă pe spate, care mă împingea în apă.

Oricât de tare m-am zbătut, vâsla aceea a rămas pe umărul meu, ţinându-mă sub apă.

Mă îneca.

Nu se mai putea discuta cu Cannon.

Starea de veghe îl înnebunise.

Când am deschis iar ochii, eram scufundată în apă îngheţată.

Liniştea era asurzitoare.

Cu un fior de panică, am înţeles exact ce se întâmpla: retrăiam aceeaşi veghe din nou şi din nou. Cannon mă omora, după care rămâneam moartă până eram trasă iar în veghe. Cât dura? O oră? Câteva minute?

Nici nu puteam să gândesc. Frica îmi provoca o stare de greaţă. Trebuia să-mi păstrez calmul. Încercând să ignor durerea din plămâni, am continuat să înot. Ajunsă la suprafaţă, am clipit şi am văzut partea de jos a bărcii lui Cannon printre bucăţi mari de gheaţă. Se ascundea între copaci, aşteptând. Am plonjat şi mai adânc, nebăgând în seamă peştii întunecaţi, cu solzii lor alunecoşi, ţâşnind la picioarele mele. Când nu mi-am mai putut ţine respiraţia, am înotat la suprafaţă, încercând să nu fac zgomot, în timp ce trăgeam aer cu lăcomie.

Barca lui Cannon era la câţiva metri depărtare. Nu m-a văzut. Stătea în picioare în schif, privind în jur.

— Beatrice! a strigat el.

Vocea lui era calmă, prietenoasă chiar.

— Eşti acolo?

M-am băgat iar sub apă şi m-am îndepărtat înotând, apa devenind tot mai neagră şi noroioasă, rădăcinile putrezite ale copacilor subacvatici, galbene şi încâlcite, emanând

ceea ce părea a fi funingine. Nu-mi mai simţeam mâinile şi picioarele. Gândurile mele erau tulburi şi stranii. În timp ce înotam pe lângă rămăşiţele unui schif scufundat, cuvintele şterse, *Little Bird,* fiind abia vizibile, am simţit că mă trage un curent. Am încercat să îi opun rezistenţă, dar era prea puternic. De îndată ce am recunoscut vuietul unei cascade, era prea târziu; plonjam în aer. Jetul m-a spulberat ca un furtun de incendiu. Pietrele m-au lovit în cap şi m-au zgâriat pe mâini, ramurile mi-au zgâriat faţa. Copaci albi. Cer albastru. Îi vedeam când deasupra, când dedesubt. Aşteptam să fiu aruncată la pământ, să se facă întuneric, dar sfârşitul refuza să apară.

Am continuat să cad o perioadă pe care am perceput-o cât o oră, cu corpul îngheţat, care devenea ţeapăn.

Apoi m-am lovit de un bolovan. Viaţa mi s-a stins ca un bec după ce apeşi pe întrerupător.

Când am deschis ochii, eram sub o apă îngheţată.

De câte ori fusesem aici? De patru ori? De patru milioane de ori?

Peştii se învârteau pe lângă mine ca gânduri ucigaşe. Am înotat printre ei şi s-au împrăştiat.

Am plutit sub apa adâncă până am zărit o barcă. Apa se făcea tot mai rece. Un strat subţire de gheaţă se forma la suprafaţă, devenind tot mai gros cu fiecare minut. Îl vedeam pe Cannon, mă căuta. Apucând o bucată de lemn căzută la fund, am înotat direct sub carenă, rămânând acolo şi respirând printr-o gaură, în gheaţa de lângă marginea bărcii. Mi-am smuls tricoul roz şi l-am lăsat să plutească de cealaltă parte. Cannon, crezând că sunt eu, s-a aplecat să îl scoată şi, pe când făcea asta, am ieşit afară şi l-am lovit cu lemnul în spate cât de tare am putut. A urlat surprins, alunecând în faţă, pierzându-şi echilibrul şi făcând o tumbă prin gheaţă. Am urcat în barcă şi aproape că am răsturnat-o. Am tras de coardă să pornesc motorul. Am desfăcut mâinile lui Cannon, care se prinseseră de margine şi am pornit barca.

— Beatrice! a urlat el, făcându-mi cu mâna. Întoarce-te!

Nu l-am băgat în seamă. Vechiul lui hanorac gri şi o pătură roşie, din flanel erau înfăşurate în jurul unui termos, în carenă. Am îmbrăcat repede puloverul şi mi-am pus pătura pe umeri. Am desfăcut termosul şi am băut. Era ceai, atât de fierbinte, că mi-a ars limba.

Am mers mai departe. Era imposibil să văd pe unde merg. Ceaţa dezvăluia doar câţiva centimetri din lumea aceea, pe rând. Apă albastră, buşteni plutitori, trunchiuri de copaci înnegrite – au apărut subit, râcâind marginile bărcii şi oprind motorul. După o vreme, am auzit vuietul asurzitor al cascadei şi pe Cannon departe, în urma mea. Plângea.

— O să îngheţ. O să mor aici. Ajută-mă, Beatrice!

Nu eram sigură cât de departe ajunsesem, când am zărit un colac de păr blond sub gheaţa groasă de şapte centimetri. Am spart-o cu vâsla, dându-mi seama, consternată, că Whitley plutea dedesubt. Era aproape inconştientă. Câţiva metri mai încolo, erau prinşi sub gheaţă Martha şi Kipling.

I-am tras în barcă, unul câte unul. Erau pe jumătate morţi, cu capetele bălăngănindu-se. I-am aşezat în pupă, le-am scos ghetele, blugii şi tricourile, le-am pus pătura în jurul picioarelor să se încălzească şi le-am turnat ceai pe gură.

Curând, au revenit la viaţă.

— Ce se întâmplă? a întrebat Martha.

I-am spus. A vrut să-l vadă pe Cannon, aşa că am întors barca, cârmind printre copaci până când am dat de el. Era agăţat de un trunchi, avea barba complet albă de la gheaţa prinsă de ea.

Era mort. Avea buzele vinete. Îşi scosese toate hainele.

— Veghea lui durează ani întregi, dacă are barba atât de lungă, a şoptit Martha, atingând o şuviţă îngheţată.

S-a întors spre mine.

— Trebuie să continuăm cu treaba asta, dar data viitoare încearcă să-l ţii în viaţă. De tine depinde, Bee. Noi nu ajungem la timp, deci preia controlul bărcii, prinde-l şi ţine-l în viaţă până ajungem aici. Apoi, putem să votăm.

Cannon nu mai e în firea lui. Cum poate să voteze?

Am vrut s-o întreb, dar mi-am dat seama că barca a pornit brusc înapoi şi că eram traşi spre cascadă.

Am apucat vâsla, încercând să opun rezistenţă. Martha a înşfăcat cealaltă vâslă. Whitley a încercat să se prindă de nişte trunchiuri de copaci ca să ne oprim. Kipling se zgâia în ceaţă, încremenit. Era inutil, desigur. În mai puţin de un minut, schiful a fost cuprins de curenţi, apa pătrunzând înăuntru. Treceam în viteză pe lângă bolovani, ricoşând în copaci, răsturnându-ne în furia albă. Ultima oară am văzut-o pe Whitley, încercând să mă apuce de mână, în timp ce barca s-a scufundat sub noi şi am căzut.

Votul. Votul. *Votul.*

Cât au durat toate astea? Lupta pentru schif. Salvarea lui Cannon. Legatul de glezne şi de mâini. Tragerea prietenilor mei din apă.

Am făcut-o mereu şi mereu, în frigul acela cumplit, încercând să nu mă înec.

Am încercat diferite tactici de fiecare dată. O fi fost Cannon pe jumătate nebun, dar ştia ce pun la cale. Era un individ ciudat, înfricoşător, uneori ticălos, alteori copilăros. Era persoana cel mai greu de prins în viaţă, pentru că îl ştiam dinainte. Avea momente când îşi revenea, era amuzant, blând şi sensibil, îşi exprima dorinţa de a mă ajuta, de a face tot ce-i stă în putere să îndrepte lucrurile. Totuşi, în mod inevitabil, îşi scotea această personalitate ca pe un costum de Halloween, dezvăluind pe cineva întors pe dos din cauza furiei şi a regretelor. Am înţeles atunci că mereu îşi trăise viaţa aspirând la o viitoare glorie, că fiecare moment al fiecărei zile şi fiecare gest de bunătate se întâmplase pentru că aştepta ca într-o zi să devină în sfârşit cineva. Acum, că nu mai avea viitor, nu ştia cum să trăiască.

Îşi striga supărările în ceaţă.

— M-am păcălit. Mai întâi a fost coşmarul cu Jim. Şi acum asta? *Îţi baţi joc de mine?* Nu ar fi trebuit să fie aşa. Trebuia să mă maturizez. Trebuia să mai trăiesc încă şaptezeci de ani! Nu am impresionat niciodată. Parcă nici

nu aş fi fost aici vreodată. Am fost aici? Chiar am fost aici, Beatrice? *Beatrice!* Unde eşti?

Uneori, când Cannon îmi dădea bătaie de cap, nu reuşeam să-i scot din gheaţă la timp pe ceilalţi. Când îi găseam, erau morţi toţi, în afară de Martha. Ea era mereu semiconştientă, şoptind în delir două cuvinte, întruna.

Tu eşti.

După o vreme, ştiam pe dinafară toată harta Iazului albastru, ca un bătrân orb, care a memorat fiecare centimetru din cartierul său. Ştiam locul fiecărui copac mort, al fiecărui bolovan, ştiam când izbucnea fiecare jet de apă peste pietre, ca în palmă.

Şansa de a vota se apropia. Îl prindeam pe Cannon din ce în ce mai repede. Asta se datora în mare măsură oboselii lui crescânde, resemnării lui, dar şi vitezei şi hotărârii mele. I-am legat mâinile şi gleznele cu o rădăcină galbenă, smulsă de pe fundul lacului, trăgându-l în barcă şi lăsându-l să fiarbă în suc propriu la pupă. Din ce în ce mai repede, îi resuscitam şi pe ceilalţi.

Unsprezece minute mai rămâneau din veghea mea. Unsprezece minute de când se încălzeau sub pătură, până când duceam barca între copaci, ca să nu plonjeze în cascadă. Unsprezece minute să votăm.

— Eu nu votez, zicea Cannon de fiecare dată.

— Ba da, insista Whitley.

— Ba nu.

— Atunci o să te îneci aici.

Râdea. Eu mă obişnuisem deja cu chicoteala lui nebunească, dar îi speria încă pe ceilalţi.

— Să mă înec? Crezi că mi-e frică de *înec?* Înecatul pentru mine e ca strângerea de mână. Îmi zice „Să aveţi o zi bună!” Îmi zice „Aţi vrea şi un ou McMuffin cu clătitele alea?” Îmi zice „Bine aţi venit la Home Depot, pot să vă ajut să alegeţi o maşină de tuns iarba?”

— Te rog, încetează! a şoptit Whitley, străduindu-se să nu plângă.

Votul. Votul. *Votul.*

Nu aveam pix sau hârtie. Am smuls o aşchie de pe

fundul schifului şi am folosit-o să tăiem iniţiala alesului nostru în palmă.

Cu timpul, au început să se petreacă lucruri ciudate în acele unsprezece minute. Copacii morţi au început să se clatine şi să cadă în apă, făcând valuri care se ridicau şi inundau barca. Ceaţa s-a retras, dezvăluind un cer cenuşiu, pe care norii bolboroseau ca o poţiune în cazanul unei vrăjitoare. Roiuri de insecte roşii, ca acelea pe care le desenase Martha, ni se învârteau împrejur ca un bumerang, ca ploaia în rafale, scoţând un zumzet ascuţit, ciocnindu-se de frunţile şi urechile noastre, încurcându-se în păr şi făcându-ne să ţipăm. A apărut şi o muscă grasă, care bâzâia pe lângă capetele noastre. Ştiam cu toţii că era Pete, prietenul imaginar ce locuise în calculatorul copilăriei lui Cannon, cel despre care el însuşi ne povestise. Gheaţa se prindea în părul şi pe genele noastre. Tuna, ningea şi bătea piatra. În al unsprezecelea minut, schiful însuşi începea să se dezintegreze sub noi, apa albastră strecurându-se printre şipci până când lemnul se înnegrea şi se făcea bucăţi.

Am înţeles ce se întâmpla, deşi nu am zis niciun cuvânt. Nimeni n-a zis. Iată decizia, stabilirea progresivă a unui singur nume. Era moartea visurilor noastre, a tinereţii, a posibilităţii. Mereu avuseserăm o speranţă aici, în starea de Veghe, oricât de înfricoşătoare deveneau lucrurile.

Acum chiar şi asta dispărea.

Cannon ne-a ignorat încercările de a-l face să voteze. Era trântit în barcă şi se uita în gol, cântând încet *Just Like Heaven* de la The Cure şi repetând într-una versul „You, soft and lonely”.

Apoi, în timpul unei veghi, a înşfăcat aşchia de la Kipling şi, strângând frustrat din dinţi, şi-a încrustat şi el în palmă ceea ce părea a fi iniţiala unui nume. A făcut-o în grabă, sângele şiroindu-i pe degete, apoi a căzut la loc, uitându-se în gol, epuizat.

Atunci Whitley s-a ridicat în capul oaselor, arătând ceva în ceaţă.

Era Paznicul. Era într-o barcă, vâslind spre noi, purtând

costumul lui închis la culoare şi cravată. A tras lângă noi. În ciuda grindinei, barca lui săltând şi lovindu-se de a noastră, a jetului de apă, era incredibil de uscat.

— Felicitări! a strigat, vocea lui abia auzindu-se din cauza tunetului. Există consens.

— Poftim? a zis Whitley cu respiraţia tăiată.

Paznicul doar a zâmbit, apucându-se de marginile bărcii, ca să nu se răstoarne.

Şi-a dres glasul, potrivindu-şi cravata, deşi aproape imediat vântul i-a suflat-o înapoi peste umăr.

— Viaţa nu vă aparţine. E apartamentul pe care îl închiriaţi. Iubiţi fără teamă, pentru că iubirea e un avion care vă duce pe noi tărâmuri. Există un univers tăcut. Un tunel spre pace într-un ţipăt. Dormiţi bine noaptea. Râdeţi când puteţi. Sunteţi mai fantastici decât credeţi. Luaţi sfaturi de la vârstnici şi de la copii. Nimic nu e atât de crucial pe cât credeţi voi, dar asta nu îl face mai puţin vital. Vieţile voastre merg mai departe. Şi mai departe. Căutaţi firimiturile de pâine.

Cred că ascultam doar pe jumătate. Eram cu toţii stupefiaţi.

— Mi-a făcut plăcere.

A făcut o plecăciune.

Şi uite aşa, a apucat iar vâslele şi s-a îndepărtat.

Schimbarea s-a produs imediat. Apa s-a liniştit. Furtuna s-a potolit. Vuietul cascadei s-a redus la o şoaptă. Soarele a ieşit pe cerul albastru, strălucitor şi fierbinte. De fapt, peisajul s-a transformat rapid într-un lac cu apă lucitoare, atât de liniştit, de senin, încât amintirea a tot ceea ce îndurasem în ultimele douăsprezece veghi – sau douăsprezece milioane – era la fel de înceţoşată ca un vis pe care ţi-l aminteşti doar pe jumătate.

S-a făcut foarte cald. Whitley şi Kipling au rămas în lenjeria intimă şi, cu chiote şi strigăte, s-au azvârlit în apă ca şi cum ar fi fost ultimele ore petrecute într-o tabără de vară. Cannon, cu o privire amorţită, s-a aruncat din barcă cu capul înainte şi, deşi m-am alarmat, strigându-i numele, a dat din picioare şi s-a depărtat de mine, pe spate, cu

ochii închişi. Părea foarte obosit. Părea că îşi doreşte linişte.

Am rămas numai cu Martha. Aveam ceva important să-i spun şi poate nu mai găseam altă ocazie.

— Martha!

Se uita cum Whitley şi Kipling râdeau la ceva. S-a întors.

— Noi nu am fost niciodată prietene. Vreau doar să-ţi spun că înţeleg de ce. Şi nu e nicio problemă.

S-a holbat la mine.

— Eu eram iubita lui. Toate erau îndrăgostite de Jim. Nu a fost atât de greu să-mi dau seama că şi tu ai fost. Aş vrea doar să ne fi cunoscut mai bine.

A ridicat capul, încruntându-se.

— Jim? Crezi că am fost îndrăgostită de Jim?

Am dat din cap. Ea a zâmbit.

— Nu l-am iubit niciodată pe Jim. A fost datorită ţie. Ceea ce ai făcut pentru mine. Mi-ai salvat viaţa.

A rostit asta în şoaptă. Nu eram sigură că am auzit bine.

— Mai ştii noaptea aia din clasa a noua, când a fost viscol? Noaptea „Dansului de sărbători”. S-a întrerupt curentul şi tu te-ai întors la cămin să-ţi schimbi rochia. M-ai găsit citind în camera comună. Ai râs pentru că nu observasem că fereastra e larg deschisă şi se adunase zăpadă pe covor. Ai rămas şi ai stat de vorbă cu mine, deşi te aştepta Jim.

Mi-am adus aminte. A fost singura dată când am purtat o discuţie adevărată.

— N-a fost o întâmplare că fereastra era deschisă.

M-am uitat fix la ea.

— Plănuisem de săptămâni întregi. Făcusem calculul. Etajul şase. Larkin Hall. O simplă accelerare datorată gravitaţiei, de la douăzeci şi trei de metri. Chiar dacă aterizam în stratul de zăpadă, şansa de supravieţuire era mai mică de un procent.

Mi se tăiase respiraţia.

— A fost o prostie. Una din perioadele acelea întunecate de singurătate, care credeam că înseamnă totul. Habar n-aveam, nu însemna nimic. Clipele astea monumentale din

copilăria noastră sunt doar o cotitură a râului, un cot îngust, plin de bolovani, ca să nu vezi dincolo. Râul acoperă distanţe pe care nici nu ni le imaginăm. Tocmai voiam să sar, când am auzit că vine cineva. M-a luat prin surprindere, aşa că am ezitat, m-am aruncat pe canapea, am pus mâna pe o carte oarecare şi m-am prefăcut că citesc. Ai venit tu şi mi-ai salvat viaţa, deci aici, în Veghe, eu trebuia s-o salvez pe a ta.

Am deschis gura să spun ceva, dar nu a ieşit niciun sunet.

— Eram sigură că te-ai prins, a răspuns ea, clătinând din cap. Adică la secţia de poliţie din Warwick, cum am apărut subit la subsol. Ştiai că eu am mutat hârtiile din dosarul lui Jim, nu?

— Poftim? am şoptit.

— Nu soţii Mason. Eu. Eu am ascuns dosarele în altă cutie ca să nu le găsească ei.

A respirat adânc, sacadat.

— Pentru că era totul acolo. Mesajele lui Jim către tine. Nu voiam ca ei să te suspecteze. De-aia nu am fost deloc de acord să ne întoarcem la Vulcanare. Nu voiam să descopere adevărul. Aşa că îndată ce am aterizat m-am furişat să dezmembrez scara de la Turnul Foreman înainte să o vadă altcineva. Am urcat cincisprezece metri, mi-au intrat în piele un milion de aşchii, dar ştiam că trebuie să prezint un scenariu convingător cu atâta siguranţă, încât ei să nu vadă adevărul.

— Ce?

M-a studiat cu un zâmbet moale.

— Tu ştii, Beatrice. Ai fost acolo.

Fiori reci m-au trecut pe şira spinării.

— Te-am văzut. Când te-ai întors de la mină.

M-a strâns de mână.

— Nu ai de ce să te simţi vinovată. Orice s-ar fi întâmplat, ştiu că ai avut intenţii bune. Nu m-am îndoit niciodată de tine. Şi nu o voi face niciodată.

Mi s-a scurs tot sângele în picioare. Îmi era rău.

— Jim te-a iubit. Dar nu te-a văzut cu adevărat. Era

incapabil să facă asta. Tu îl ţineai pe linia de plutire. Tu erai suportul lui. El era copleşitor şi crea dependenţă. Iar tu îl iubeai şi rareori îi vedem pe cei pe care îi iubim aşa cum sunt.

A oftat, aplecându-şi umerii.

— Asta mă supăra cel mai mult. De-aia nu am putut să fim prietene. De-aia nu puteam să stau în preajma ta. Mă enervai atât de tare, Bee.

A dat din cap, fixându-mă cu privirea, pe faţa ei se vedea o mare de emoţii, pe care abia le controla.

— Am mai văzut asta înainte. La sora mea. S-a îndrăgostit de un băiat şi dragostea asta a făcut-o să se pună pe ultimul loc şi să uite de ea, ceea ce a ucis-o. Iubirea ta nu se putea pune la îndoială. Te-a făcut să întreprinzi lucruri periculoase. *Asta* m-a sfâşiat.

— Despre ce vorbeşti, Martha?

— *Omul de nicăieri.* Musicalul lui Jim? Toată lumea se minuna cât era de bun. Şi era. Dar a fost ciudat, nu, cum după săptămâni întregi de smiorcăieli că nu poate să scrie un singur cuvânt, Jim s-a pus pe picioare în ajunul debutului său de la „Serile de primăvară?” Ca prin magie?

Se holba la mine cu o faţă gravă.

— Tu erai magia.

Eram incapabilă să scot un cuvânt. M-am simţit de parcă o lumină orbitoare ar fi strălucit deodată în ochii mei.

— Mi le-ai arătat în noaptea cu viscolul. Cântecele din vis. Nu le-am uitat niciodată. Am păstrat cuvintele în inimă. Ţi-am recunoscut vocea imediat când Jim mi-a arătat ce scrisese. „Eşti lucrul cel mai bun din ziua de duminică, mirosul de maşină nou, / Nu eşti un vin primitiv, tu eşti Chateaux Margaux.”

Martha a clătinat din cap.

— Jim nu s-a gândit de două ori când şi-a însuşit versurile tale. Ţi-a zis că doar le *împrumută?* Că îţi va recunoaşte meritele mai *târziu?* Înghiţea totul în jurul lui, nu lăsa nimic în urmă.

A strâmbat din nas.

— E aşa de ciudat. Pentru o persoană atât de energică,

spaţiul din jurul lui era mereu atât de rece. Şi, oricum, planurile lui măreţe depăşeau *adevăratul* lui talent.

A dat din umeri, cu o privire resemnată. Am simţit un val de emoţie fierbinte în piept.

— Jim nu mi-a furat versurile, am spus. Eu i le-am dat. Stăteau într-un sertar, în întuneric, nu foloseau nimănui. Trebuia să îl ajut.

Martha m-a studiat atât de concentrată, c-am ameţit.

— Tot ce am făcut în Veghea asta, a continuat ea, bun, ciudat, absurd, epuizant, a fost pentru tine. Am împins discuţia într-o direcţie calculată. Ţi-am pus întrebări tăioase ca să par imparţială. I-am distras pe ceilalţi să nu vadă putreziciunea ce apărea mereu în jurul tău. Mucegai, sticlă spartă, smoală, petrol, copaci care cad, Turnuri Foreman care se prăbuşesc – *Doamne,* Bee, era ca şi cum aş fi încercat să ascund un taifun care spulberă tot în jurul tău, din cauza acestui secret. Că ai fost acolo în noaptea aia.

A clătinat din cap, muşcându-şi buza.

— Am petrecut un milion de ore stând de vorbă cu profesorul ăsta excentric, cu barba lui înspăimântătoare şi respiraţia urât mirositoare, la Brown, ca să învăţ arta persuasiunii, să implantez ideea în capul lor că *tu* trebuia să mergi mai departe, pentru că tu trebuia să ne spui povestea.

Mintea mea se căţăra stupid pe cuvintele ei ca un crab, încercând să le dea de cap.

Despre ce vorbea? Eu votasem cu Martha. Martha urma să trăiască.

— Nu am putut să-ţi spun ce făceam pentru că ai fi încercat să mă opreşti. Ai fi stricat tot. Trebuia să aflăm adevărul despre moartea lui Jim pentru vot, dar tu trebuia să rămâi fără pată. Trebuia să rămâi Sora Bee.

A scuturat din cap.

— Îţi zic toate astea ca să ştii. Ca să vezi. Pentru că toţi avem cuvintele noastre ascunse în caietele din sertare, în întuneric. Nu le poţi da pur şi simplu, Bee. Sunt ale tale. Ca o amprentă. Ca propriii copii. Ele sunt flacăra care îţi

luminează calea. Fără ele, vei fi pierdută.

S-a apropiat şi mi-a dat cu grijă părul pe după urechi.

— Să nu-ţi mai dai niciodată cuvintele!

Martha. *Am greşit atât de mult.*

— În fine...

Şi-a dat jos ochelarii, aşezându-i cu grijă alături, şi a zâmbit uşor.

— Capitolul 72. Acesta e abia începutul.

S-a ridicat şi, murmurând ceva ce suna ca *firimituri de pâine,* s-a aruncat în apă, tăind adâncimile turcoaz.

Am rămas acolo, zguduită, incapabilă să mă mişc.

Atât, atât de mult.

Am sărit în picioare, punând mâna la ochi.

— Martha!

Nu mai era nici urmă de ea.

Whitley şi Kipling, care înotau câţiva metri mai încolo, au venit alarmaţi.

— Era chiar aici. Martha. Eu – trebuie să-i spun. Trebuie să ştie...

Am dezlegat schiful, am apucat vâslele şi am dirijat barca printre copaci, plângând:

— Martha!

Am sărit peste margine, am înotat în întuneric, am atins adâncurile reci.

Când Whitley şi Kip m-au tras înapoi în barcă, plângeam cu sughiţuri.

— Era chiar aici. Şi acum e prea târziu. Prea târziu. Nu vă daţi seama? Martha. Nu se mai întoarce. Trebuie să-i spun. A plecat şi e prea târziu acum să-i spun...

— Şşşt! a zis Whitley, îmbrăţişându-mă şi ştergându-mi lacrimile de pe obraz.

— S-a terminat, Bee. Uită-te în jur! Aproape că nu mai e nimic.

Uită-te în jur. Aproape că nu mai e nimic.

De mi-ar fi spus cineva asta înainte... Despre viaţă. De-aş fi înţeles...

Nu am mai vorbit după aceea. Nu era nevoie. Doar ne-

am băgat sub pătură şi am contemplat apa.

Cannon era deja în altă parte.

Soarele era la asfinţit. Se făcuse portocaliu aprins, ca în picturile copiilor, şi acum arunca o căldură atât de plăcută pe feţele noastre, că se imprima în noi, umplând fiecare gaură întunecată şi luminând fiecare colţ. Mă mai simţisem astfel când eram la Darrow, într-o zi de marţi obişnuită, cu prietenii mei, şi unul a exprimat în cuvinte ce simţeam şi eu şi viaţa a prins contur, aşa cum se întâmpla uneori. A urmat un moment de tăcere, sentimentul eternităţii în hohotele noastre de râs precum şuviţele de păr suflate de vânt, în atingerea umerilor noştri, unul lângă altul.

Se întâmpla ceva cu mine. Nu ştiam dacă era moartea sau o altă stare din misterul întregii vieţi. M-a tras pe fundul bărcii, cu ochii aţintiţi la cerul galben. Ei aveau mai mult timp în ultima lor veghe, Kipling şi Wit. Dar aveau să îl simtă, în cele din urmă. Îi vedeam stând pe vine lângă mine, şoptind cuvinte pe care nu le auzeam, nesigure şi totuşi netemătoare, mâinile lor erau calde în timp ce le strângeau pe ale mele, aşteptând ce avea să vină.

Nu le voi da drumul niciodată. Niciodată.

Chipurile li s-au risipit apoi în lumina înserării, iar eu am alunecat în neant.

26

Pluteam într-un spaţiu lăptos.

Am simţit cum mi se băga ceva tare pe gât. Am auzit paşi.

— Bună dimineaţa.

Vorbea un bărbat.

— Cum rezişti?

S-a auzit un tropotit. Era cineva lângă mine.

— Ştiu că e greu. Aşa cum v-am explicat ieri, o să facem asta pas cu pas. Parametrii ei vitali arată foarte bine, deci sper să-i dăm tubul la o parte astăzi. Trebuie să vedem dacă poate urmări instrucţiunile.

Au urmat un freamăt de mişcări şi şoapte întrerupte. O mână mi-a atins braţul.

— Beatrice? Vrei să deschizi ochii?

Am clipit. Nu vedeam decât dungi de culoare.

— O, Doamne!

— Beatrice?

— Aşa. Aşa, bravo…

— *Bumblebee*?

— Poţi să-mi arăţi două degete?

Ameţeală. Pluteam într-o băltoacă. Am încercat să ridic mâna. Gâtul îmi ardea.

— Şi cealaltă mână? Grozav! Mişcă degetele de la picioare.

Cineva era aplecat deasupra mea. Deodată, o lumină mi-a intrat în ochi, ca o mingiucă roşie şi fierbinte care mi se ciocnea de pereţii craniului.

Am clipit iar.

Atunci am văzut un televizor în perete. Era un talk show matinal, sunetul oprit, data din josul ecranului atrăgându-mi atenţia.

7:21 a.m. 10 septembrie.

Trăiam.

Când m-am cufundat iar în bezna caldă şi apoasă, încă-

mi stăruia în cap ultima mea discuţie cu Martha. Aveam impresia că mă părăsise doar cu câteva clipe în urmă. Mărturisirea ei mă întorsese pe dos. Era secretul pe care îl păstrasem atât de adânc în inimă, că rămăsese îngropat, ascuns, ca un avion dispărut fără urmă, unii întrebându-se dacă pasagerii chiar existaseră.

Whitley nici nu ştiuse câtă dreptate avea.

Dacă stai să te gândeşti, cu toţii l-am omorât pe Jim.

Nu mă luase nimeni la întrebări – nici prietenii, nici poliţia, nici părinţii. Nimeni. Pentru că eu eram cea cuminte, Sora Bee.

Mă duc la mină. Vino.

Am ascultat mesajul lui Jim de nu ştiu câte ori în camera mea, uitându-mă pe fereastră la gazonul gol. Eram atât de singură. Îl iubeam. Dar îl şi uram. Uram felul în care mă făcea să mă simt atât de vie, apoi invizibilă, ca şi cum el ar fi fost magicianul, iar eu, iepurele din pălăria lui. Eram disperată să îl văd, să îl iert, să-l alung din gândurile mele. Aş fi vrut să nu vadă nimic deosebit la mine. Perspectiva de a rămâne fără el era atât de dureroasă, că nu mi-o puteam imagina.

Am sărit din pat, mi-am aruncat pijamalele şi mi-am pus lenjeria sexy, pentru care făcusem economii, pantalonii scurţi, din jeanşi albi, strâmţi, care îi plăceau lui Jim şi topul alb, fără bretele de la Gucci, pe care mi-l împrumutase Whitley. Voiam să mă culc cu el. Era o decizie tâmpită, dar mă umplea de încântare, o hotărâre concretă, de care puteam să mă agăţ ca de o funie de tractare. Mi-am dat cu dermatograf, cu rimel şi cu rujul roşu de la MAC al lui Whitley. Mi-am desfăcut părul din obişnuita mea coadă de cal şi l-am lăsat pe spate. M-am încălţat în Converşi, am aruncat două lumânări în rucsac şi am smuls pilota de pe pat.

Apoi am alergat spre Cariera Vulcan.

Printr-o întâmplare fericită, eram atât de năucă după hotărârea de a mă culca cu Jim, că mi-am uitat telefonul pe chiuveta din baie. Mai târziu, am bănuit că detectivii, după ce au verificat turnul de control al telefoniei mobile în

noaptea când a murit Jim, au văzut că al meu nu se mişcase, ceea ce mi-a oferit un alibi. Chiar şi aşa, dacă m-ar fi interogat, nu cred că ar fi bănuit că minţeam. Nimeni nu se îndoia de ce spuneam eu.

Deşi ar fi trebuit.

Când am ajuns la mină, era ora 00:15. Nici urmă de Jim. Nu sosise încă. Noaptea era răcoroasă, cerul limpede, stelele strălucitoare. Ne întâlneam mereu la baza Turnului Foreman şi urcam scara împreună. Acum, eu am urcat prima. Voiam să aranjez totul, să îl surprind. Abia aşteptam să îl văd, să uităm de toate, să fie ca la început. Mi-era şi teamă – teamă să fiu iar cu el, teamă de îndoiala din mintea mea. În timp ce urcam, am observat că unele dintre cuiele care ţineau treptele scării erau mai slăbite decât de obicei. Altele chiar erau lipsă, mai ales pe ultimele trepte, unde ajungeai în vârf.

Pe la jumătatea scării m-am oprit, observând nu numai că îmi tremurau mâinile, dar şi că îmi julisem gamba stângă, fără măcar să îmi dau seama. Sângera şi arăta oribil. Semănăm cu un oposum jupuit. Am început să cobor. Nu voiam ca Jim să mă vadă aşa. Eram strâmbă şi foarte obosită. Eram urâtă, nu ca Vida Joshua. Vida Joshua era o sirenă. Ar trebui să mă întorc în camera mea. Asta era cel mai potrivit şi cel mai sigur lucru de făcut.

Aproape că ajunsesem la sol, când m-am oprit iar. Eram o fiinţă laşă şi umilă, atât de *pianissimo,* cum îmi spunea Jim adesea. De ce îmi era atât de frică să mi se întâmple lucruri? Am început să urc iar – *Carpe noctem!* Aşa zicea Whitley mereu, cu un glas piţigăiat şi cu capul dat pe spate. Trăieşte noaptea. De ce nu puteam să o fac odată? Când am ajuns în vârf, am observat că scârţâiau unele cuie care ţineau treptele de lemn ale scării.

Am aprins lumânările în camera soioasă. Am pornit lampa cu ulei de pe masa din lemn, pe care sute de elevi de la Darrow îşi scrijeliseră iniţialele. Am întins pilota, m-am dezbrăcat şi am aşteptat.

Curând, l-am auzit pe Jim. Vorbea singur, cuvintele erau neclare.

M-am ridicat în picioare şi m-am învelit în pilotă. Am ieşit tiptil pe platformă, uitându-mă concentrată afară.

Ajunsese la jumătatea scării. Era beat, fluturând un braţ, în timp ce cânta ceva. Erau versurile unui cântec nou din musicalul său, versuri pe care eu le scrisesem.

— „În întuneric creşte un pom/ Un turn adăposteşte un om/ Când m-oi opri, când oi vedea/ Otrava este doar a mea.”

Bolborosind, a continuat să urce. M-am întors înăuntru pe vârfuri şi m-am întins pe pilotă. O să fie aici în câteva secunde. Se întâmpla. Gândul acesta îmi dădea un sentiment ciudat de gol interior. Făceam o greşeală. Era evident. Trebuia să stau departe de Jim. Ar trebui să dorm în camera mea acum.

În momentul acela am auzit un zăngănit. Jim ţipa.

Am sărit în picioare. Trei dintre treptele de lângă platformă căzuseră. Jim abia se mai ţinea. Se străduia să prindă următoarea treaptă, dar nu putea să o ajungă. Suflând din greu, a reuşit să întindă piciorul, aşa încât talpa s-a sprijinit de una din spiţele încrucişate, care susţineau picioarele turnului.

— Bee?

S-a uitat la mine, clipind des, cu broboane de sudoare pe frunte.

— O, Doamne, Bee! Slavă cerului!

A întins mâna.

— Trage-mă!

Am încremenit. A început să urle, cu faţa schimonosită.

— Beatrice! Ce e cu tine? Trage-mă! *Beatrice!*

Ce se întâmplase în acele patru secunde?

Nu voi şti niciodată.

S-a petrecut atât de repede. L-am văzut pe Jim. Totuşi, nu m-am putut mişca. Mi s-a tăiat respiraţia.

Aş fi vrut din toată inima să spun că a fost de la panică, dar nu a fost numai de la asta. A mai fost şi altceva. O cavernă mică în inima mea. Într-un fel, ştiam că, dacă îl trag, nu mă voi elibera niciodată de el. Poate că Martha

avea dreptate. Poate că avea legătură cu versurile pe care mi le luase, cu albumele pe care i le pusesem în faţă după ce plânsese că era o epavă, că nu va fi niciodată atât de împlinit ca tatăl lui, că se sfârşise totul, că visele lui erau terminate. Mă dusesem la dulap şi îi oferisem colecţia de cântece din vis, unsprezece caiete cu versuri şi desene, la care lucrasem toată viaţa fără un scop anume, doar că erau singurul loc în care puteam să fiu eu însămi. Poate a fost cum le-a luat, pufnind de parcă i-aş fi dat un pix, când ştia ce erau ele pentru mine, ce însemnaseră, cum a început să copieze rimele în caietul lui. Poate a fost întrebarea că, dacă a putut să-mi ia cuvintele atât de uşor, o să îmi ia totul?

Ezitarea mea a durat doar o clipă. Am revenit la viaţă, alergând spre el, proptindu-mi picioarele de uşa de la platformă ca să fie sigure, m-am aşezat pe burtă şi mi-am întins braţele spre el.

A fost prea târziu.

A căzut. Capul i s-a ciocnit de o spiţă de lemn şi şapca i-a zburat. A atins pământul cu o bufnitură surdă.

Zăcea nemişcat cinci niveluri mai jos, cu un fir de sânge prelingându-i-se pe obraz.

Minutul următor a trecut ca prin vis. Când am înţeles ce se întâmplase, parcă mi-a spulberat mintea un buldozer.

Jim e mort. Jim e mort. Nu poate fi adevărat.

M-am învârtit înnebunită prin Turnul Foreman, tremurând, plângând, suflând în lumânări, îndesând pilota înapoi în rucsac. M-am îmbrăcat repede. Am coborât pe scară, sărind câte patru trepte, abia ţinându-mă pe picioare până la groapa căscată şi m-am aruncat în iarbă.

M-am ridicat în picioare şi m-am holbat la Jim.

Sângele îi şiroia pe o parte a feţei. Avea ochii închişi. Era mort. Eram convinsă. Trebuia să sun la poliţie. Totuşi, scotocind prin rucsac după telefon, nu îl găseam. Îl lăsasem în turn? Uitându-mă în sus, mi-am dat seama că uitasem lampa aprinsă. Atunci am văzut farurile care pârjoleau iarba ca un incendiu. O maşină. A apărut săltând pe drumul denivelat, cu un capac de la roată desfăcut, cu

radioul dat la maxim.

Era Nissanul roşu, hodorogit, al domnului Joshua, cu anunţul DE VÂNZARE lipit pe geamul din spate.

Vida Joshua. Credeam că ea e. Ce făcea aici? Jim intenţionase să-i scrie ei să se întâlnească, nu mie?

Întrebarea m-a făcut să mă retrag în întuneric, ţopăind prin iarbă. Trebuia să ajung acasă. Aveam nevoie de mama. Am găsit deschizătura din gard şi m-am chinuit să trec.

Vida avea să-l găsească pe Jim şi să cheme o ambulanţă.

O *să fie bine. Totul era în regulă.*

Nu-mi amintesc cum am fugit înapoi prin pădure, până în campus. M-am trezit urcând în viteză scările până la etajul patru, unde era dormitorul meu, şi alergând pe coridor. Atunci trebuie să mă fi văzut Martha. Stătea pe acelaşi palier cu mine şi studia în camera comună de pe colţ. Am intrat grăbită în cameră şi am încuiat uşa, dezbrăcându-mă până la piele. Toată lumea spune că eu sunt fata cuminte, drăguţă, deci înseamnă că aşa e, nu? Înseamnă că mereu fac ce trebuie.

Am împăturit la loc în hârtie lenjeria „La Perla”, am dosit-o înapoi în sertar şi am pus topul lui Whitley în dulap. Am găsit telefonul unde îl lăsasem, pe chiuveta din baie. Era ora 01:02. Niciun mesaj. Cu mâinile tremurând, am reuşit să îmi şterg rujul, să-mi dau cu apă rece pe faţă, să-mi smulg iarba şi frunzele din păr.

Când mi-am dat seama ce fac a fost ca o palmă peste faţă. Ce fac acolo, de nu chem poliţia? Trebuia să mă întorc la Jim. Iubirea mea. Am început să formez 911, dar discuţia pe care urma să o port cu dispecerul m-a făcut să mă opresc.

— Iubitul meu a murit la Cariera Vulcan. A căzut. Vă rog, trimiteţi o ambulanţă.

— Eşti acolo? Unde eşti?

— Am fugit. Eram geloasă pe o altă fată. Eram furioasă. Îl iubeam. Ne certaserăm.

Cannon. Aveam nevoie de Cannon, el rezolva problemele. Am traversat curtea alergând şi m-am căţărat

pe stejar, până la dormitorul lui de la etajul trei, în clădirea Marlborough. Am bătut în fereastră. Niciun răspuns. Am deschis-o. Nu era nimeni acolo.

Kipling. Kipling o să mă ajute. Avea o cameră în turnul clădirii Eldred. M-am dat jos din copac, am alergat prin campus, m-am strecurat pe ieşirea de incendiu şi am urcat pe scara din spate. Şi camera lui era goală. Când am gonit pe lângă fronton, spre camera lui Whitley şi am bătut în fereastră, nici ea nu era.

Ce se petrecea? Unde erau toţi?

Martha. Înapoindu-mă în fugă la Creston, am văzut lumină la fereastra ei de la etajul patru, dar imaginându-mi răspunsul ei sec, dacă i-aş fi povestit speriată şi plângând, am alergat înapoi în camera mea, simţindu-mi inima ca pe un rozător cotrobăind prin pieptul meu.

M-am băgat în pat, holbându-mă la tavan. Îmi tot spuneam să o sun pe mama, dar nu mă puteam mişca. Îmi explodau întrebările în cap ca grenadele: dacă n-aş fi hotărât să-l surprind pe Jim, ar mai fi în viaţă acum? Vrusese să se întâlnească cu Vida, nu cu mine? Slăbisem treptele tot urcând şi coborând şi urcând iarăşi? Unde erau prietenii mei? Reuşise Jim să le ceară ajutorul şi erau cu el acum, aflaseră ce făcusem, că îl lăsasem să cadă şi îl părăsisem acolo? Eu îl ucisesem pe Jim?

Trebuia să mă întorc la mină. O să chem poliţia de acolo. M-am dat jos din pat, m-am îmbrăcat repede cu nişte blugi şi un tricou şi mi-am pus nişte ghete. Am alergat tot drumul până acolo, îngrozită, sigură că o să mă prindă Moise. Când am ajuns, trecuse de ora patru. Tremurând din toate mădularele, m-am apropiat de locul unde era scara, sub Turnul Foreman, şi m-am oprit.

Jim nu mai era.

Nu mai era niciun semn că ar fi fost vreodată acolo.

Nici urmă de sânge. Câteva fire îndoite de iarbă. Altceva, nimic.

Vida îl găsise şi îl dusese la spital. Sau, printr-o minune, se ridicase singur şi plecase nevătămat, ceea ce însemna că mă ura acum. Cu toţii mă urau.

Am revenit în cameră, împleticindu-mă. Nu-mi doream decât să mor.

În ziua următoare am umblat ca un zombi. Când mă gândeam la noaptea care trecuse, amintirile erau distorsionate, ca şi când mi le-aş fi imaginat. Chiar se întâmplase? Nu era nici urmă de Jim. Nu îl văzuse nimeni. Whitley, Kip şi Cannon se purtau prietenos, dar erau încordaţi. Au spus că fuseseră în camerele lor toată noaptea. Martha pretindea că adormise în bibliotecă.

În ziua de după, a sosit vestea: Jim fusese găsit mort în lacul de la carieră.

Era imposibil. Nu înţelegeam. Ce se întâmplase după ce îmi luasem tălpăşiţa? Ce îi făcuse Vida lui Jim? De ce minţeau toţi prietenii mei? De ce le era teamă?

Ca să aflu răspunsuri, mă dusesem la Wincroft.

Şi în tot timpul ăsta, Martha ştiuse secretul meu. Îmi ştersese toate urmele, protejându-mă mereu.

Cum de nu văzusem? Cum am putut să fiu atât de oarbă?

Când am deschis ochii, stăteam pe un pat de spital. Camera o vedeam clar: pereţi galben-pai, tejghele şi măsuţe pliante, un aparat de aer condiţionat, o vază cu flori, un ursuleţ de pluş cu un balon cu heliu, pe care scria „Însănătoşire grabnică”. În faţa mea era o farfurie cu mâncare de spital şi un pahar roz cu pai.

Nu mai aveam nimic băgat pe gât, deşi îl simţeam roşu şi iritat.

— S-a trezit, a sărit mama, întorcându-se de la fereastră.

— Iubita, scumpa mea Bumble! a zis tata, venind lângă mine.

S-au apropiat grăbiţi, studiindu-mă cu îngrijorare. Mama ţinea în mână un pachet de Kleenex şi părul îi stătea în sus, de la dormitul pe scaun. Tata avea mai multe fire albe decât îmi aminteam.

— Nu încerca să vorbeşti! a spus el. Totul e bine. Eşti la Spitalul „Miriam” din Providence. Ai avut un accident de maşină şi ai suferit o rană la cap. Ai avut sângerări pe suprafaţa creierului. Doctorii s-au ocupat şi o să te refaci

complet, da, fetiţa mea?

Îmi dădeam seama că tata o instruise pe mama să nu vorbească prea mult, pentru că dădea din cap la tot ce zicea el, străduindu-se să nu plângă.

— *Spuneţi-mi numai că prietenii mei sunt încă în viaţă. Se recuperează în celelalte camere.*

— O să te odihneşti, a rostit mama, strângându-mi mâna.

M-am uitat peste ea în cameră, unde erau înrămate în perete un peisaj cu o plajă şi o tăbliţă pe care scria *Asistenta ta de serviciu este LAURIE.*

Pe un scaun, lângă uşă, stătea un băietan osos, cu un smoc de păr blond, holbându-se la mine. După o clipă mi-am dat seama că era Sam cel Somnoros, adolescentul britanic alături de care am pus îngheţată la cupă toată vara, la *Cioara.*

Mama mi-a urmărit privirea.

— Îl mai ştii pe Sam.

— A venit aici în fiecare zi să îţi citească, mi-a spus tata.

Sam s-a apropiat.

— Mă bucur tare mult că ai deschis ochii, Bee. Bine ai revenit!

Tata l-a bătut cu mâna pe umăr.

— Sam e un cititor de primă clasă. Cine ar fi zis? Imită tot felul de voci. Cincizeci de personaje? Niciun efort. Ar putea avea un mare viitor pe West End.

Atunci am observat cartea pe care Sam o ţinea la subraţ. Coperta era argintie, cu un colaj de trenuri pe abur, colivii şi personaje îmbujorate, care purtau joben. *Saga legendară a trecuturilor viitoare. Mistere actuale.*

Titlul a stârnit un val de adrenalină în mine.

Casa întunecată de la Cotitura Altundeva.

— Bună dimineaţa, Beatrice!

Un doctor cu păr grizonant, într-un halat alb şi cu mănuşi verzi, a intrat ţinând în mână o mapă şi un pahar de cafea din carton. Era însoţit de o femeie asiatică, tot în halat.

— Bine ai revenit! mi-a urat el. Permite-mi să mă prezint. Sunt unul dintre doctorii tăi. Dr. Miller. E o

plăcere să te cunosc, în sfârşit.

Era aplecat peste mine, luminându-mi ochii cu o lanternă. Când m-am uitat la faţa lui, mi s-a tăiat respiraţia.

L-aş fi recunoscut oriunde. Era şi va fi mereu imprimat în creierul meu, plutind în faţa mea de fiecare dată când închideam ochii, pentru tot restul vieţii: ochii aceia verzi, atotcuprinzători, vocea de bariton, atitudinea elegantă, obosită, a unui dansator de balet ieşit la pensie, ai cărui paşi sugerau mii de ore de repetiţii şi un junghi uşor.

Nu se poate. E imposibil.

— Când poate să se mute în salonul de recuperare? a întrebat mama.

— Peste câteva zile. Slăbiciunea de pe partea stângă a corpului şi unele dificultăţi ale memoriei de scurtă durată ar trebui să se îmbunătăţească cu timpul. Dar poate dura luni bune.

Paznicul.

Mi-a spus să-mi ridic braţele, să ţin trei degete în sus şi să îndoi genunchii. M-a întrebat dacă ştiu în ce an suntem, cine e preşedintele Statelor Unite şi câţi ani am. Eram ameţită. Nu mă puteam concentra la ce zicea el, mă uitam cu gura căscată la faţa lui, nevenindu-mi a crede. Îşi pusese paharul de hârtie pe tava din faţa mea. Eticheta de la pliculeţul de ceai atârna într-o parte.

A luat paharul, a sorbit din el şi s-a întors pe călcâie. Le-a şoptit ceva părinţilor mei în timp ce îl conduceau spre uşă. Apoi a ieşit cu asistenta lui, făcându-se nevăzut pe coridor.

27

Mama nu a avut de ales şi a trebuit să îmi spună, cu toate că ştiam.

Kipling St. John.

Whitley Lansing.

Cannon Beecham.

Martha Ziegler.

Muriseră.

M-am mutat în salonul de recuperare şi am stat şase săptămâni acolo, hoinărind pe coridoarele cu linoleum în bastonul meu ajustabil, exersând mersul pe scări în sus şi în jos şi ridicând braţul stâng, care tremura şi se scutura după cum avea el chef. M-am aşezat la calculatorul public după masa de seară, în prima noapte acolo şi am citit despre el.

S-a scris despre accident în *Providence Journal, Warwick Beacon* şi *USA Today.* Toate articolele foloseau aceeaşi expresie: „Moartea şocantă a unor tineri.” A fost menţionat şi într-un editorial din *Republican Nation* despre condusul sub influenţa alcoolului şi mai ales în comunităţile din New England, unde există o rată crescută a şomajului. Fiecare relatare începea cu fotografii ale lui Whitley, frumuseţea blondă clasică, apoi continua cu Cannon, Kipling şi Martha, menţionând de fiecare dată că Martha era bursieră integralistă la MIT. Numele meu era pomenit la sfârşit, numele singurei supravieţuitoare, norocoasa.

Paginile lor de facebook au devenit memoriale. Nu eram surprinsă. Se întâmplase şi cu Jim. Puşti de la Darrow, pe care nu îi cunoşteam, şi prieteni din oraşele lor natale postau mesaje ca *am inima frântă* şi *lumea e goală acum*, împodobite cu emoticoanele cuvenite, comentarii anonime cu *viaţa e dureroasă* şi GIF-uri cu Heath Ledger.

Nu mă dusesem la înmormântările lor. Fusesem în spital. Aşa că am citit despre ele. Toate ziarele din oraşele lor de naştere doar veneau cu completări despre tragedie

(pentru că articolele iniţiale adunaseră sute de *Share*-uri şi *Like*-uri), însoţite de fotografii ale vreunui membru al familiei cu ochii plânşi, care citea o poezie în strana bisericii. Poza mărită şi înrămată a lui Kipling/Cannon/Martha/Whitley se uita de pe tripodul de lângă ei, fericirea lor spontană şi lipsa totală de înţelegere a ceea ce avea să vină le reamintea tuturor că viaţa, printre altele, era numai curbe în zigzag.

Linda Tolledo ţine un discurs în timpul unei slujbe pentru fiica ei, Whitley Lansing, care a murit într-un accident de maşină.

S-a creat chiar şi un memorial în desfăşurare, cu flori, fotografii, lumânări şi ursuleţi de pluş pe marginea drumului de coastă, la locul accidentului. Oamenii făceau fotografii şi le postau cu hashtaguri cum ar fi #rip şi #nuvomuita.

Nu au suferit, aşa le-au spus poliţiştii mamei şi tatei. Au murit cu toţii în urma impactului.

Eu am supravieţuit pentru că nu purtam centura de siguranţă. Am fost azvârlită afară, aterizând în nişte tufişuri, pe când ceilalţi au fost prinşi în maşină, în timp ce se rostogolea la vale.

Nimeni nu ştia adevăratul motiv pentru care supravieţuisem: trăisem un secol în interiorul unei secunde. Murisem de mii de ori, îmi iubisem prietenii şi învăţasem despre ei aşa cum prea puţini au şansa să o facă. Spusesem acasă unui loc unde detaliile precum viaţa şi moartea nu contau, contau însă momentele cutremurătoare ale legăturii dintre ele.

După care, nu rămânea decât mirarea pentru fiecare secundă a vieţii tale neînsemnate.

Aşa a început viaţa în afara Veghii.

Era altfel decât mi-o aminteam eu. *Eu* eram altfel.

Şi nu era vorba numai de cicatricea în formă de semnul întrebării inversat, care îmi înfăşura ţeasta, deasupra urechii drepte. Părul meu ascundea cicatricea, dar era acolo dacă o căutai, tatuajul meu, *memento*-ul meu.

Celorlalţi le păream încrezătoare, dacă nu chiar un pic solemnă. Eram mai puţin predispusă să-mi muşc buza sau să-mi dau părul după urechi. Nu-mi mai făceam griji dacă mă plac oamenii, dacă sunt drăguţă sau dacă fac vreo greşeală. Nu-mi era teamă să mănânc singură la masă într-o cafenea aglomerată, să vorbesc cu un tip simpatic pe care nu-l cunoşteam sau să fac karaoke, să mă duc la audiţii sau să ţin un discurs. De toate lucrurile astea, cu care oamenii îşi pierd timpul, îngrijorându-se din cauza lor, Veghea mă eliberase. Nu mă mai grăbeam să umplu momentele de tăcere. Eram gata să le las să stea pe veci, ca un bol cu fructe.

Prietenii părinţilor mei comentau în şoaptă, „Beatrice a ieşit din carapacea ei” şi „Cred că sunteţi atât de uşuraţi”. S-au minunat când au auzit vestea că m-am transferat la Colegiul Boston, că mă specializam în teorie muzicală şi istoria artei, lucrând cu jumătate de normă la o companie de jocuri video şi făcând voluntariat la o organizaţie nonprofit, unde le citeam cărţi copiilor din orfelinate, înainte de culcare.

Doar acelor copii le-am spus despre Veghe.

Nu am mai povestit altcuiva, nici măcar mamei sau tatei. Ştiam cumva că micuţii aceia, cu ochii lor mari şi cunoştinţele despre întuneric, cu regatele lor matinale şi de-a v-aţi ascunselea, cu somnul de după-amiază şi ora de gustare, că numai ei, dintre toţi, vor înţelege. Le-am spus că am vizitat cea mai sălbatică şi cea mai secretă cută a lumii. Că s-ar putea ca într-o zi şi ei să se afle într-una, în vreun tărâm dintre viaţă şi moarte, unde trecutul, prezentul şi viitorul sunt o junglă, iar iadul se poate transforma în rai într-o clipită.

— Cum ajungem acolo? a şoptit o fetiţă.

— Dacă eşti ales, o să te găsească. Dar şiretlicul e să nu îţi fie frică. Pentru că nu e aşa de diferit de lumea asta, până la urmă.

Fusese Veghea adevărată? Sau fusese un efect secundar al rănii mele, *hematomul subdural de pe partea dreaptă ce necesită o craniotomie pentru evacuare,* unsprezece zile

petrecute în comă, intubată şi sedată. Sam îmi citise cartea. Unul dintre doctorii mei arăta ca Paznicul. Oare fusese totul în capul meu? În timp ce dormeam, simţurile mele extrăseseră detalii din lumea zgomotoasă şi agitată din jurul meu, transformând-o într-o realitate care a existat doar pentru mine?

Bineînţeles că Veghea fusese adevărată, deşi nu o puteam dovedi.

Am încercat. Am încercat să găsesc confirmarea tuturor secretelor. Am descoperit că unele lucruri se potriveau – doamna Kahn chiar locuia mai jos de Wincroft, cu colecţia ei de globuri de zăpadă; exista un golf exclusivist, numit „Davy Jones’s Locker”, un Ted Daisy care locuia în Cincinnati, un ofiţer Channing la secţia de poliţie din Warwick, care lucra la departamentul de trafic –, dar altele nu. Nu era menţionată nicio Estella Ornato pe internet. „Puiul prăjit Honey Love” existase cândva, dar fusese înlocuit cu un „Foot Locker” anul trecut. Iepurele Alb, Covorul Sioux cu picioare negre – nu era nicio cale de a le verifica.

Multe dintre punctele pe care le unisem acolo nu puteau fi unite aici.

Timpul era singura dovadă că Veghea există. Nu mai trecea în linie dreaptă pentru mine. În schimb, din când în când, făcea o buclă şi îşi pierdea echilibrul. O oră trecea cât ai clipi. Mă aşezam la un curs de istorie şi mintea mea umbla atât de nestingherită, că suna clopoţelul, iar eu îmi dădeam seama, uluită, că toată lumea îşi strângea lucrurile să plece, iar tabla, care cu câteva secunde înainte fusese goală, era acum plină de notiţele de la curs.

Mă uitam în jur, întrebându-mă dacă Paznicul nu era prin preajmă, stând în vreun strat de flori, plantând lalele sau urcat pe vreo scară, potrivind iedera, pentru că am recunoscut această întrerupere în afara corpului drept ceea ce era: şocuri post-Veghe, instabilitate, exact aşa cum ne avertizase Martha. Locomotiva mea deraia uşor de pe şine.

Mă gândeam încă la Jim. Dar nu mai era stafia care mă

bântuia. Îl vedeam ca pe un băiat, frumos şi neliniştit ca toţi ceilalţi. Vedeam timpul nostru petrecut împreună mai aproape de ceea ce probabil era – ceva între închipuirea sălbatică a iubirii şi realitate. Uneori, în întrepătrunderea aceea instabilă, ne găseam unul pe altul şi era real. Alteori, tremura şi se strica precum un zmeu nedirijat, cu o aţă prea fragilă. Dacă Jim nu ar fi murit, dragostea noastră s-ar fi oprit şi ar fi stins luminile ca un carusel dintr-un carnaval ambulant, iar muzica, ascultată mai târziu, nu ar mai fi fost atât de frumoasă cum mi-o aminteam eu. Nici nu ne-am mai fi amintit unul de altul. Peste douăzeci de ani, ne-am fi regăsit pe facebook sau orice ar fi venit după aceea şi ne-am fi minunat de cât de banali deveniserăm, cum toată gloria pe care juraserăm că o vedem în ochii celuilalt se pierduse.

Mă gândeam la prietenii mei în fiecare zi. Uneori, când închideam ochii, îi simţeam lângă mine. Îmi imaginam unde erau acum. Pentru că erau pe undeva. Şi împreună. Ştiam asta. Mă rugam să fie fericiţi – sau ce o fi dincolo de fericirea omenească.

Cred că erau.

Cel mai mult mă gândeam la Martha, la cine era şi la ce făcuse pentru mine. Îi datoram fiecare clipă din viaţa mea. Uneori asta mă făcea apatică şi tristă, mă determina să nu mă duc la petrecerea frăţiei, la cheful cu pizza de duminică seara, la Balul primăverii şi mă izolam singură în dormitorul meu, desenând sau scriind versuri, meditând la adevărul dureros că oamenii care ne schimbă sunt cei pe care nu i-am văzut niciodată cu adevărat, nu înainte să ne părăsească.

Mi-am adus aminte cum insistase Jim că, într-o zi, o să mă gândesc cu uimire: *Am fost prietenă cu Martha Ziegler. Atât de mare o să ajungă.*

Avusese dreptate.

Nu eu ar fi trebuit să trăiesc. Ci Martha. Nu eu am fost cea bună. Am văzut prea puţine lucruri aşa cum erau ele de fapt. Dar asta m-a învăţat Martha. Jurăm că ne vedem unii pe alţii, dar tot ce putem să distingem e o privelişte

minusculă a oceanului, văzut printr-un vizor. Credem că ne amintim trecutul aşa cum a fost, dar amintirile noastre sunt la fel de fantastice şi de şubrede ca visele. E atât de uşor să-l urăşti pe cel frumos, să-l idolatrizezi pe geniu, să iubeşti starul rock, să ai încredere în fata de treabă.

Niciodată nu e asta singura lor poveste.

Suntem cu toţii antologii. Fiecare are câte o mie de pagini, pline cu poveşti şi poezie, mistere şi tragedii, poveşti uitate pe ultimele pagini, pe care nu le va citi nimeni.

Tot ce putem face e să întindem mâna şi să ne ajutăm unul pe altul să traversăm necunoscutul. Pentru că în strângerea mâinilor noastre găsim căi prin întuneric, prin jungle şi oraşe, poduri ridicate peste cele mai adânci prăpăstii ale lumii. Prietenii tăi vor merge cu tine, strângându-te de mână cu toată puterea, chiar şi când nu mai sunt acolo.

La doi ani după accident, am publicat un album din vis.

A fost scos pe piaţă de o mică editură din Minneapolis, numită Brace Yourself Books.

Nici ei nu ştiau ce să facă cu el. Piaţa pentru un album cu coloana sonoră a unui film care nu există e una destul de mică.

Totuşi, când am primit cele patru albume publicate de la editorul meu, am plecat de la şcoală şi am luat un tren Amtrak spre St Louis. Când am ajuns, m-am urcat într-un autobuz către Winwood Falls, unde am mers un kilometru şi jumătate pe jos, trecând pe lângă vile din cărămidă roz, cu fântâni în formă de scoică, până la un cimitir, numit „Ardenwood”. Cu ajutorul unei hărţi, am pornit în turul cu autoghidaj, plimbându-mă pe lângă mausoleele scriitorilor faimoşi şi ale căpitanilor industriei, părăsind aleea când am găsit zona cu morminte noi.

La Whitley ajungeai urcând o potecă de piatră, pe un deal. Am început să plâng când am ajuns în dreptul pietrei funerare, întrucât citatul pe care îl alesese Linda era din *Ea, nemuritoarea,* unul dintre cele mai bune cântece ale lui

Jim. Faptul că intrase pe contul de Instagram al lui Whitley şi îl găsise mă făcea să cred că poate mă înşelasem şi în privinţa ei. Poate că o înţelesese pe fiica ei tot timpul.

Ea trăieşte mai departe, e un licurici în capul meu.
N-o voi uita când voi muri.
Ea e amintirea, e cântecul meu.
Ea e drumul rămas, când maşina s-a dus.
Ea e perna de pe patul meu.
Ea e cuvântul meu nespus.
Când soarele se întunecă şi pământul e gol,
Ea va trăi în al tăcerii ecou.

Am lăsat micul album lângă flori şi am plecat.

După aceea m-am urcat în alt Amtrak, spre Orleans, apoi într-un autobuz fără aer condiţionat, spre Moss Bluff, un orăşel cu muşchi spaniol, în care fiecare colţ de stradă părea o barbă nerasă de trei zile. Am mers pe jos cei treisprezece kilometri până acasă la Kipling.

Spre surprinderea mea, casa era exact aşa cum o descrisese el: un conac mare şi alb, cu tencuiala căzută şi un păun alb, hoinărind prin curte. Mereu crezusem că exagera când îşi povestea viaţa, dar de fapt omisese tot felul de detalii colorate, cum ar fi Cadillacul verde din mijlocul aleii, buruieni care creşteau din podea, ca părul ce pune stăpânire pe urechile bătrânilor.

Am lăsat albumul pe leagănul din verandă. Când m-am uitat înapoi, am văzut o femeie căruntă, aplecată de spate şi îmbrăcată într-un capot verde, care îl cerceta. S-a uitat după mine, buimăcită.

Apoi Los Angeles: două zile cu trenul, gonind pe lângă deserturi, malluri la margine de drum şi palmieri. Am luat un autobuz spre Montecito, de unde am mers pe jos spre casa lui Cannon, o vilă crem, în stil victorian. Am strecurat albumul în cutia poştală şi am coborât scările în pas alergător, când a sunat o alarmă de maşină. Un bărbat de peste drum s-a oprit din udat gazonul ca să se uite la mine.

Trei zile mai târziu, am ajuns în Providence, Rhode

Island. Citisem şapte romane de mister şi douăsprezece reviste, terminasem toată lenjeria curată şi aveam un nod în gât. Am mers ultimii şase kilometri având o stranie senzaţie de calm şi am ajuns la „Ziegler Auto Repair” imediat după asfinţit.

Nu era nimeni la recepţie. Majoritatea luminilor erau stinse. Am aşezat albumul în rama ferestrei, lângă un anunţ, CAFEA 99c. Chiar când plecam, s-a deschis uşa de la garaj.

— Pot să vă ajut?

M-am întors. Era tatăl Marthei. Deşi nu îl mai văzusem până atunci, aveau aceeaşi bărbie, aceiaşi ochelari groşi. Purta o salopetă pătată cu benzină şi îşi ştergea mâinile de o cârpă.

M-am prezentat şi i-am spus că sunt o veche prietenă a Marthei.

— Desigur. Beatrice, nu-i aşa? Ce mă bucur! Nu prea-i cunosc pe prietenii Marthei.

— Am venit aici pentru că am făcut un album. Un fel de album. Voiam să îl aibă şi ea. E coloana sonoră a unui film care nu există, despre patru supereroi improbabili. Au toţi puteri ascunse. În fine, doream să vă dau o copie.

I-am întins albumul, iar el l-a luat, întorcându-l pe o parte. Şi-a scos ochelarii groşi şi a luat unii de citit, punându-i pe vârful nasului.

— A!

S-a uitat la mine surprins.

— I l-ai dedicat Marthei.

Am dat din cap.

— „Pentru Martha. Care m-a văzut şi tot a crezut.” Măi să fie!

Mi-a zâmbit, arătând spre recepţie.

— Ştii, i-am pus posterele în sala de aşteptare. Tot timpul avea o viziune despre o lume de dincolo. De când era mică. Marthei nu prea-i era frică de nimic.

Am stat să-mi arate lucrurile ei, desene pe care le făcuse în copilărie, desene cu o bufniţă cu pene purpurii, schiţe ale unei invenţii înaripate pe care o născocise ea. Mi-a

arătat şi lucrările surorii ei mai mari, o fată pe nume Jenny, care pictase nişte tablouri incredibile, cu oceane care ascund regate întregi de cerneală şi cuvinte înăuntrul valurilor.

— Totul ni se dă cu împrumut, a spus el, ştergându-şi lacrimile. Chiar şi copiii noştri.

Mi-a oferit o bere, dar am refuzat, explicându-i că trebuie să plec.

— Poate că o să mai vin, am zis.

— Sigur că da. Eşti bine-venită oricând.

L-am lăsat uitându-se după mine, întorcând albumul, fără îndoială simţind că era mult mai mult decât îi spusesem.

Apoi eram în autobuz, privind cerul întunecat pe fereastră. La un moment dat, am văzut o dungă de lumină portocalie la orizont, dar erau numai luminile de pe tavanul autobuzului. Frunzele sclipitoare ale ramurilor de pe drum păreau cumva electrice şi însufleţite mai mult ca de obicei şi, deşi voiam să cred că o lume ascunsă mi se dezvăluia iarăşi, m-am întins pe spătar şi mi-am spus adevărul.

De data asta, era doar vântul.

MULŢUMIRI

Aş vrea să-i mulţumesc editorului meu, Beverly Horrowitz, pentru că m-a păstorit de-a lungul primei mele aventuri în lumea cărţilor pentru tineri. De la prima noastră discuţie de acum trei ani, printre multele ciorne, înţelepciunea, umorul şi meticulozitatea ei mereu trează mi-au fost surse de educaţie şi inspiraţie. De asemenea, îi sunt profund îndatorată agentei şi prietenei mele, Binky Urban, pentru că m-a urmat pe teritorii necunoscute, oferindu-mi mereu sfaturi fără greş şi perspectivă.

Le sunt recunoscătoare în mod special gânditorilor creativi de la Dela-corte Press, care au lucrat neobosit în numele acestei cărţi, mai ales Noreen Herits, John Adamo, Colleen Fellingham, Alison Kolani, Tamar Schwartz şi Rebecca Gudelis. Mulţumiri şi lui Kate Medina şi echipei de la Penguin Random House, al căror devotament faţă de scriitori şi cititori, indiferent de curent, nu încetează niciodată să uimească.

Aş vrea să le mulţumesc lui Felicity Blunt, Roxane Eduard şi Mairi Friesen-Escandell, pentru că au prezentat această carte cititorilor din străinătate; lui Ron Bernstein, pentru expertiza lui în drepturile de film; Brendei Cronin, lui Seth Rabinowitz şi lui Nicole Caruso, confidenta şi consiliera mea; şi lui Ann Pessl, prima cititoare a manuscrisului, observatoarea de unghiuri moarte şi mama-minune.

Doresc mai ales să mulţumesc celor trei Ursitoare ale mele, David, Winter şi Avalon, a căror viziune asupra lumii şi al căror respect pentru toate poveştile, mari şi mici, sunt bucuria mea de zi cu zi.

În sfârşit, vreau să le mulţumesc tuturor tinerilor cititori care m-au abordat în librărie. Pasiunea voastră pentru personaje care devin mai puternice şi înving m-a făcut să scriu această poveste.

DE VEGHE ÎNTRE LUMI

Beatrice Hartley și prietenii ei erau cea mai populară gașcă de la liceul Darrow-Harker. Asta, până la moartea șocantă a lui Jim, geniul grupului și iubitul lui Beatrice.

La un an de la absolvire, ea se întoarce cu amicii ei la vila din Wincroft, unde petrecuseră împreună nopți întregi cu destănuiri, planuri să schimbe lumea, iubiri trecătoare. Acolo speră să găsească răspunsuri la întrebările întunecate care îi bântuie de la dispariția lui Jim.

Dar un bărbat misterios le bate la ușă și îi anunță inimaginabilul: pentru ei timpul s-a oprit. Pentru ca lucrurile să revină la normal, trebuie să-și retrăiască cele mai traumatice amintiri și să ia o hotărâre imposibilă.

Așa începe veghea între lumi.

„O poveste sinistră și filozofică, care explorează consecințe nebănuite ale acțiunilor noastre. Genul de carte la care o să plângi și despre care o să vrei să vorbești cu toată lumea."

Nylon

ISBN 978-606-43-0352-3

